ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΔΔΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ι'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1962 | ΤΕΥΧΟΣ 213ον

25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

«ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ»

Οἱ δύο αὐτὲς λέξεις «**Ἐλευθερία Ἢ Θάνατος**» ὑπῆρξαν τὸ σύνθημα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

«**Ἐλευθερία Ἢ Θάνατος**» ἐφώναζε στὴν ἱερὴ μονὴ τῆς Ἁγίας Λαύρας τὴν 21ην Μαρτίου τοῦ 1821 ὁ ἐπίσκοπος Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός, ὅταν ὕψωσε πάνω σ' ἕνα κοντάρι τὸ **λάβαρο τῆς Ὡραίας Πύλης** μὲ τὸν ὁλόχρυσο σταυρό.

«**Ἐλευθερία Ἢ Θάνατος**» ἐπανέλαβαν χιλιάδες στόματα ἀγωνιστῶν, ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἐκεῖ γιὰ νὰ δώσουν τὸν τραγικὸ καὶ

ἐπίσημο αὐτὸ ὅρκο ποὺ περιέκλειε τὸ μεγάλο μυστικὸ τοῦ ἀγῶνος ὅτι **«ἡ νίκη βρίσκεται στὴν ἀπόφαση τοῦ θανάτου»**.

Ναί! Αὐτὴ ἦταν ἡ μεγάλη ἀπόφασις, ὁ φοβερὸς ὅρκος τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων τοῦ 1821.

Ο ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ
ὑψώνων τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας

Νὰ ἐλευθερώσουν τὴν Πατρίδα ἢ νὰ πεθάνουν. Καὶ τὸν ἐτήρησαν τὸν ὅρκο τους μὲ πίστη καὶ μὲ πεῖσμα.

Τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς περιφρονήσεως πρὸς τὸ θάνατο γιὰ τὴν πίστη μας καὶ τὴ λευτεριὰ ἐξεδηλώθη ἔντονο μὲ τοὺς ἡρωισμούς, τὶς αὐτοθυσίες, τοὺς βωμοὺς καὶ τὰ ὁλοκαυτώματα τῶν ἀγωνιστῶν.

Ἀλλὰ τὶ λέω;

Τὸ πνεῦμα αὐτὸ μὲ τὸ ὁποῖο ἀπεκτήθη ἡ ἐλευθερία, θρονιάζει μόνιμα στὶς καρδιὲς ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ συμβολίζει τὴν **Ἰδέα**, ἔναντι τῆς **ὕλης** καὶ τῆς **βίας**, συμβολίζει τὸν πολιτισμὸ καὶ τὴν ἀρετὴ καὶ ὀρθώνεται ὑπερήφανο σὲ κάθε κατακτητὴ μὲ τὴν ὁριστικὴ ἀπόφασι τῆς ἐλευθερίας ἢ τοῦ θανάτου.

Ἡ ἀπόφασις λοιπὸν αὐτὴ καὶ ἡ ἀπέραντη πίστη τῶν σκλαβωμένων ἔδωσε τὸ θαῦμα τοῦ 1821.

Γι' αὐτό, τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Χριστιανωσύνη γιορτάζει τὸν Εὐαγγελισμὸ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, δηλαδὴ τὴν 25 Μαρτίου, διάλεξαν οἱ σκλαβωμένοι Ἕλληνες γιὰ τὸ μεγάλο ξεκίνημα, πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Ἔθνους.

Καὶ ὅπως γιὰ τὴ Χριστιανωσύνη ἡ μέρα αὐτὴ συμβολίζει τὴν αὐγὴ τῆς σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα συμβολίζει τὴν Ἀνάστασι τοῦ Ἔθνους μας.

Ἡ ἱστορία τοῦ ἀγῶνος ἀναφέρει ἄπειρα παραδείγματα τῆς

ἀφάνταστης αὐτῆς πίστεως τῶν Ἑλλήνων, ὁπουδήποτε κι' ἂν βρίσκονταν.

Πρῶτοι, ὁ Σκουφᾶς κι' ὁ Ξάνθος, μὲ τὸν Τσακάλωφ στὴν ἀρχή, μὲ τὸν Ἀναγνωστόπουλο ὕστερα, ἑνώσανε τὴν πίστη τους σὲ μιὰ ὑπέροχη **«Φιλικὴ Ἑταιρία»**.

Ἄναψαν τὸ κερὶ τῆς Ἀναστάσεως καὶ μ' αὐτὸ φώτισαν τὶς ψυχὲς ὅλων τῶν Ἑλλήνων ποὺ ζοῦσαν στὴ σκλαβωμένη πατρίδα καὶ στὴν ξενητειά. Δὲν ὑπῆρξε κανένας ἀπὸ κείνους ποὺ πλησίασαν τὴν ταπεινὴ φλόγα τῆς ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν τοῦ λαοῦ, ποὺ νὰ μὴ παρασύρθηκε ἀπὸ τὴν αὐθόρμητη, τὴν ἀπέραντη πίστη τους, τὴν πίστη ὅτι ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ Ἔθνους ἔπρεπε νὰ στηριχθῇ στὶς ἴδιες τὶς δυνάμεις τους.

Ο ΣΚΟΥΦΑΣ, Ο ΞΑΝΘΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΣΑΚΑΛΩΦ
δίδουν πρῶτοι τὸν ὅρκον τῶν Φιλικῶν

Ὁ Σκουφᾶς, τὸ φτωχόπαιδο ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὸ Κομπότι τῆς Ἄρτας, ὁ ὀγκόλιθος αὐτὸς τοῦ πελωρίου οἰκοδομήματος τῆς «Φιλικῆς Ἑταιρίας», ὁ πραγματικὸς ὀργανωτὴς ποὺ εἶχεν ἐφεύρει τὸ μυστήριο τῆς Ἀοράτου Ἀρχῆς, ὅταν τὸν Ἰούλιο τοῦ 1818 βρισκόταν βαρειὰ ἄρρωστος στὸ κρεβάτι του, συνέταξε σὰν διαθήκη, τὸν κατάλογο τῶν δώδεκα Ἀποστόλων τῆς «Φιλικῆς Ἑταιρίας» κι' ὕστερα ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια, μὲ τὸ ὅραμα τῆς ἐλεύθερης Πατρίδας.

Μὰ καὶ τοῦ Ξάνθου τὰ στήθεια φλόγιζε ἡ πίστη στὴν ἰδέα τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Ἔθνους ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς Ἕλληνες. Κι' ὅταν παρουσιάσθη στὸν πρίγκιπα Ὑψηλάντη, τὸ Στρατηγὸ τοῦ Τσάρου τῆς Ρωσίας, ἔγινε τοῦτος ὁ ὑπέροχος διάλογος μεταξύ τους :

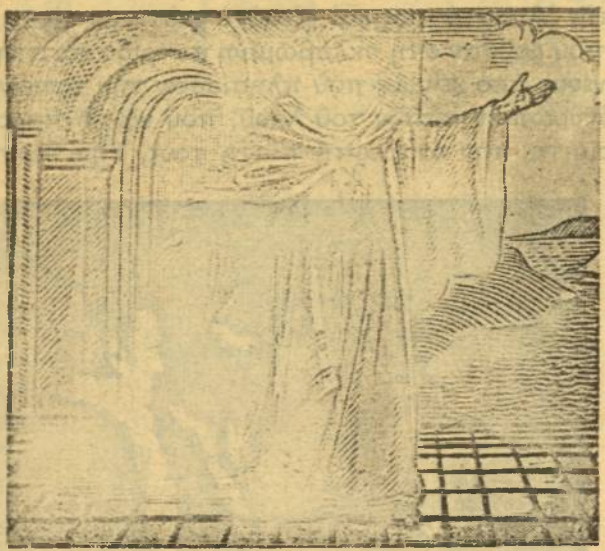
—Κύριε ποιὸς εἶσθε; ρώτησε ὁ Ὑψηλάντης.

—Ἔμπορος ἐξ Ὀδησσοῦ Ὑψηλότατε! ἀπάντησε μὲ ταπεινοφροσύνη ὁ Ξάνθος.

—Τί ἔμπορος; ἐρωτᾷ καὶ πάλιν ὁ πρίγκιψ.

Καὶ τότε ὁ Ξάνθος κοιτώντας κατάματα τὸν Ὑψηλάντη, τοῦ λέγει μὲ πίστι «**Ἔμπορος ψυχῶν Ὑψηλότατε**».

Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἄναψε τὴν πυρκαγιὰ στὰ στήθη τοῦ Ὑψηλάντη, ποὺ δέχθηκε ὅλα τὰ μεγάλα μυστήρια τῶν Ἐλευσινίων, ὅπως τὰ λέγανε οἱ Φιλικοί.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο Ε'

Κι' ὅταν ἄρχισε ἡ ἐπανάσταση, ἡ πίστη τῶν Ἑλλήνων ξέσπασε σὲ ἀφάνταστες αὐτοθυσίες, ἡρωισμοὺς καὶ ὁλοκαυτώματα.

Πρῶτος ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε', ὅταν οἱ φίλοι του τὸν παρακαλοῦσαν νὰ φύγῃ γιὰ νὰ σωθῇ, ἔδωσε τὸ παράδειγμα τῆς αὐτοθυσίας, λέγοντας τοῦτα τὰ ὑπέροχα λόγια:

—«Μὴ μὲ παρακινῆτε νὰ φύγω. Μὴ θέλετε νὰ σωθῶ. Ἡ ὥρα » τῆς φυγῆς μου θὰ ἦταν ὥρα σφαγῆς. Εἶμαι ὁ Πατριάρχης γιὰ νὰ σώσω » τὸ λαό μου. Ὁ θάνατός μου ἴσως χρησιμεύσῃ περισσότερο ἀπ' ὅσο » θὰ ὠφελήσῃ ἡ ζωή μου. Οἱ ξένοι βασιλεῖς θὰ ταραχθοῦν γιὰ τὸν » ἄδικο θάνατό μου. Ἴσως δὲν θὰ ἰδοῦν μὲ ἀδιαφορία νὰ ὑβρίζεται ἡ » πίστη τους στὸ πρόσωπό μου. Κάμετε λοιπὸν ὑπομονὴ σ' ὅ,τι » συμβῇ. Σήμερα τῶν Βαΐων, ὰς φᾶμε στὸ τραπέζι ψάρια· τὴν ἄλλη » βδομάδα ἴσως φᾶνε κι' αὐτὰ ἀπὸ μᾶς. Ὄχι! δὲν θὰ γίνω περίγελως » τοῦ κόσμου. Ἐγὼ πηγαίνω ὅπου μὲ καλεῖ τὸ χρέος μας, ἡ μεγάλη » μοῖρα τοῦ Ἔθνους καὶ ὁ Οὐράνιος Θεός».

—Κι' ὁ γέρος τοῦ Μωρηᾶ, ὁ ἀρχιστράτηγος τῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, εἶχεν ἀπέραντη πίστη στὸ Θεὸ καὶ στὴν Ἑλλάδα. Ὅταν κατὰ τὶς πρῶτες μέρες τῆς Ἐπαναστάσεως οἱ Ἕλληνες πολιορκοῦσαν τὴν Καρύταινα, ἰσχυρὸς ἐχθρικὸς στρατὸς κινήθηκε γιὰ νὰ τοὺς ἐπιτεθῇ. Οἱ κατεταναῖοι τότε ἀποφάσισαν ὅλοι ν' ἀποχωρήσουν. Καὶ μόνον ὁ γέρος τοῦ Μωρηᾶ ἐπέμεινε νὰ μείνουν ἐκεῖ καὶ νὰ κτυπηθοῦν μὲ τὸν ἐχθρό. Μὰ κανεὶς δὲν συμφώνησε μαζί του καὶ ἔφυγαν.

Ἔτσι ἔμεινε ὁλομόναχος, μὲ τὸ ἄλογό του στὰ ἄγρια δασωμένα βουνὰ τοῦ Χρυσοβιτσιοῦ.

Ὕστερα ξεκίνησε καὶ αὐτὸς καὶ κατέβαινε τὸ βουνό. Στὸ δρόμο ἔφτασε σ' ἕνα ἐρημοκλήσι τῆς Παναγίας ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὴν Πιάνα. Ἦταν ἀποσταμένος, στάθηκε, μπῆκε μέσα, ἄναψε ἕνα κερί, γονάτισε μπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Παναγιᾶς, ἔκανε τὸ σταυρό του καὶ κλαίγοντας εἶπε τούτη τὴν προσευχή:

«Παναγιά μου, βλέπεις, μείναμε μονάχοι, ἐσὺ κι' ἐγώ. Βοήθησε » καὶ τούτη τὴ φορὰ τοὺς Ἕλληνες νὰ ἐμψυχωθοῦνε καὶ νὰ λευτερωθῇ » ἡ Ἑλλάδα».

Τότε ὁ γέρο—Κολοκοτρώνης ἔνοιωσε μέσα του, ὅπως ἔλεγε ἀργότερα, ὅτι ἡ Παναγία τοῦ ὑποσχέθηκε τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ Ἔθνους, κι' ἔτσι μὲ πίστη τόνιζε πάντοτε πὼς «**Ὁ Θεὸς ἔδωσε τὴν ὑπο- » γραφή του γιὰ τὴ λευτεριὰ τῆς Ἑλλάδας καὶ δὲν τὴν » παίρνει πίσω».**

—Αὐτὴ ἡ ἴδια πίστη ἔκανε καὶ τὸν Παπαφλέσσα ὄχι μόνο φλογερὸ ἀπόστολο τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας, ἀλλὰ καὶ ὑπέροχο πολέμαρχο. Κι' ὅταν στὸ Μανιάκι μὲ λίγους ἀντρειωμένους ἀντιμετώπισε τὶς μαῦρες ὀρδὲς τοῦ Ἰμπραήμ, πολέμησε λιονταρίσια, κι' ὅσο κράτησε ἡ μάχη, θέρισε ἐχθροὺς κι' ἔπεσε κρατώντας τὸ σπαθὶ γυμνωμένο. Λένε, πὼς ὕστερα ἀπὸ τὶς μάχες, γύρεψε ὁ Ἰμπραὴμ τὸ πτῶμα του, γιὰ νὰ δῇ ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸν ἀντρειωμένο πολεμιστή, ποὺ τοῦ ἀντιστάθηκε μὲ τέτοια ὁρμὴ καὶ μόλις τὸν εἶδε ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε. Δὲν τοῦ χρειάστηκε τέτοια τιμὴ τοῦ μεγάλου νεκροῦ. Τὸν Παπαφλέσσα ἔσκυψεν εὐλαβικὰ καὶ τὸν φίλησε στὸ μέτωπο, θερμὰ καὶ μὲ τὸ δάκρυ στὸ μάτι, ὅλο τὸ Ἔθνος του, ποὺ τοῦ πρόσφερε θυσία τὴ ζωή του.

Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

Δὲν ξεύρω τὶ νὰ μνημονεύσω τούτη τὴ στιγμὴ καὶ τὶ ν' ἀφήσω, γιὰ νὰ μὴ σᾶς κουράσω.

Μὰ δὲν μπορῶ νὰ λησμονήσω τὸν ἔνδοξο πυρπολητή, τὸν Κανάρη. Ὅταν αὐτὸς κι' οἱ σύντροφοί του ἑτοιμάσθηκαν νὰ πᾶνε ἀπὸ τὰ Ψαρὰ στὴ Χίο γιὰ νὰ πυρπολήσουν τὴν ἐχθρικὴ ἁρμάδα, πρὶν μποῦνε στὰ πυρπολικά τους, λειτουργήθηκαν στὴν ἐκκλησιὰ καὶ μετάλαβαν.

Καὶ πάλι σὰν γύρισαν μετὰ τὸ κάψιμο τῆς ναυαρχίδας, πῆγαν ἀμέσως στὴν ἐκκλησιὰ κι' εὐχαρίστησαν τὸ Θεό.

Αὐτὴ τὴν πίστη ὁ ποιητὴς μας Γεώργιος Δροσίνης ψάλλει μ' αὐτὲς τὶς ὑπέροχες στροφὲς «ΣΤΟ ΤΑΜΑ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ»:

Μεσάνυχτα ὁ πυρπολητὴς ἐγύρισε
καὶ πήδησε ἀπ' τὸ γρήγορο καΐκι
πιστός, νὰ φέρῃ μὲ τὰ πόδια ὁλόγυμνα
στὴν ἐκκλησιὰ τὸ τάμα γιὰ τὴ νίκη.

*

Τὸ χέρι, ποὺ ἄτρεμο ἔσπειρε τὸ θάνατο
μὲ τὸ δαυλὸ—τὸ φοβερὸ τὸ χέρι—
τώρα ταπεινωμένο καὶ τρεμάμενο
στὴν Παναγιὰ ἀνάφτει ἓν' ἁγιοκέρι.

—Αὐτὴ ἡ πίστη γιὰ τὴ λευτεριὰ μεταδόθηκε καὶ στοὺς ξένους, ποὺ ἀθρόοι ἔρχονταν νὰ βοηθήσουν πολεμώντας μαζὶ μὲ τοὺς Ἕλληνες. Καὶ ἡ πίστη αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ὑπῆρξε πολλὲς φορὲς μεγαλειώδης. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει τοῦτο τὸ περιστατικό.

Ο ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΔΙΚΑΙΟΣ ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑΣ

Στὰ 1824 ἔφτασε στὸ Ναύπλιο καὶ παρουσιάσθη στὸν Κουντουριώτη, ποὺ ἦταν πρόεδρος τοῦ Ἐκτελεστικοῦ, ἕνας Ἰταλός, ὑψηλός, 40 περίπου ἐτῶν, ἀμέμπτου καὶ σοβαροῦ παρουσιαστικοῦ.

—Γνωρίζω πολὺ καλά, κύριε, ὅτι εἶσθε ἀνδρεῖος στρατιώτης καὶ ἐνάρετος πολίτης.

Σᾶς ἐθαύμασα ἀπὸ μακρυὰ καὶ χαίρω ὁλοψύχως ποὺ σᾶς βλέπω ἀπὸ κοντά. Μὲ στέλλει ὁ κύριος Μαυροκορδᾶτος καὶ ἔρχομαι νὰ ζητήσω ἄδεια, ὅπως πολεμήσω κι' ἐγὼ ὑπὸ τὰς σημαίας σας.

Ὁ Κουντουριώτης ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἀκούῃ μὲ προσοχή, χωρὶς ὅμως νὰ μετριάσῃ τὴν ἐπιφυλακτικότητά του. Σὲ μιὰ δὲ στιγμὴ τοῦ λέει :

—Ἐξ ὀνόματος τῆς πατρίδος μου σᾶς εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ φθάνετε σὲ μιὰ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορεῖτε νὰ περιμένετε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα παρὰ μόνον στεναχώριες.

Ὁ Ἰταλὸς ἔμεινεν ἀτάραχος. Καὶ ἀπάντησε :

—Εἶμαι συνηθισμένος στὶς στεναχώριες. Γνωρίζω ὅτι καὶ ἡ Ἑλλάδα βρίσκεται σὲ στενάχωρη θέσι καὶ ἔχει ἀνάγκη τῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τοῦ τελευταίου στρατιώτου.

Εἶμαι λοιπὸν στὶς διαταγές σας.

Ὁ Κουντουριώτης μὲ συγκίνησι τοῦ λέγει:

—Ἡ Ἑλλὰς δέχεται τὰς ὑπηρεσίας σας. Σᾶς εὐχαριστῶ.

Καὶ ἔδωσε τὸ χέρι στὸν Ἰταλὸ ἀξιωματικό.

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΝΑΡΗΣ

Αὐτὸς τότε ἀκτινοβολώντας ἀπὸ χαρά, ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ χέρι τοῦ Προέδρου ψιθυρίζοντας.

—Γκράτσιε τάντε ἐτσελέντσα.

Ἀλλ' ὁ Πρόεδρος παρ' ὅλη τὴ συγκίνησί του, δὲν εἶχε πεισθῆ ἀκόμη γιὰ τὴν ἀγνότητα τῶν φιλελληνικῶν αἰσθημάτων τοῦ ἀγωνιστοῦ ἐκείνου ἐθελοντοῦ.

—Τώρα, τοῦ εἶπε, μένει νὰ κανονίσωμε ἕνα ἄλλο ζήτημα. Ποιὸ βαθμὸ ζητᾶτε;

—Τὸν βαθμὸν τοῦ στρατιώτου, εἶπεν ἀμέσως καὶ ἀποφασιστικὰ ὁ ἐθελοντής.

Ὁ Πρόεδρος δοκίμασε μεγάλη ἔκπληξι καὶ ρώτησε μὲ περιέργεια.

—Τοῦ στρατιώτου εἴπατε; τοῦ ἁπλοῦ στρατιώτου; Ἀλλὰ δὲν εἶσθε ἀξιωματικός; Καὶ ποιὸν βαθμὸν ἔχετε στὴν πατρίδα σας;

—Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν!!

Τότε ἡ ἔκπληξις τοῦ Προέδρου βγῆκε ἀπὸ τὰ ὅριά της. Ἀλλὰ ὁ ξένος μὲ τὴν ἴδια ἀταραξία ἐξηκολούθησε.

—Γνωρίζω, κύριε Πρόεδρε, τὴ σκληρὴ ζωὴ τοῦ στρατιώτου. Γνώρισα ἐπίσης τὴν ἐξορία, τὴ φυλακή, τὴ δυστυχία, τὴν πεῖνα καὶ καμμιὰ ἀνθρώπινη κακουχία δὲν μοῦ εἶναι ἄγνωστη. Ἐπιθυμῶ νὰ καταταχθῶ ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης καὶ ὄχι ν' ἀποκτήσω βαθμούς, τιμὲς καὶ πλούτη. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐχθρός σας ἑτοιμάζεται νὰ προσβάλῃ τὴ Σφακτηρία, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ κατατάξετε στὴ φρουρὰ τῆς νήσου, ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Μαυροκορδάτου. Κάτι θὰ μπορέσω νὰ κάμω κι' ἐγώ.

Ἀσυγκράτητος τότε ὁ Πρόεδρος ἀπὸ τὴν ἔκπλη[illegible] καὶ μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια τὸν ἐρωτᾷ.

—Πῶς λέγεσθε κύριε ;

—Γεννήθηκα στὸ Πεδεμόντιο καὶ ὀνομάζομαι **Σαντόρε Σανταρόζα.**

Ὁ Κουντουριώτης ἀγκάλιασε ἀμέσως τὸ γενναῖο καὶ εὐγενῆ αὐτὸν φιλέλληνα καὶ στραφεὶς στὸν Παπαφλέσσα ποὺ ἦταν παρὼν τοῦ εἶπε.

—Φίλε μου, συνόδευσε σὲ παρακαλῶ, τὸν ἔνδοξο καὶ εἰλικρινῆ αὐτὸν φίλον τῆς Ἑλλάδος μέχρι τῆς Σφακτηρίας.

Καὶ πὲς στὸ Μαυροκορδᾶτο, ὅτι ὁ Σανταρόζας ἔκανε τὸν Κουντουριώτη νὰ κοκκινήσῃ ἀπὸ ντροπὴ γιὰ τὴ δυσπιστία καὶ τὴν ἀποθάρρυνσί του.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ πίστη τῶν Ἑλλήνων στὸ Θεό, στὴν Πατρίδα καὶ στὴ Λευτεριὰ ἔδωσεν ἄπειρα δείγματα ἡρωισμοῦ, αὐτοθυσιῶν καὶ ὁλοκαυτωμάτων, ποὺ συνήγειραν σύσσωμο τὸ Ἔθνος καὶ προκάλεσαν τὴν προσοχὴ ὅλου τοῦ Κόσμου, ποὺ τελικὰ ἀναγνώρισε τὸ πανανθρώπινο δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν λαῶν.

Ἀλλὰ καὶ πάντοτε μὲ τὴν ἰδέα καὶ τὴν πίστη στὴν ἐλευθερία ὑψώθη τὸ κῦμα τῶν Ἑλληνικῶν Αἰώνων, γιὰ νὰ σαρώσῃ τὰ ἴχνη τῶν βαρβάρων ἀπὸ τὰ ἱερὰ ἀκρογιάλια, ἀπὸ τοὺς κάμπους καὶ τὰ βουνά. Κι' ἔτσι, ὅλες οἱ ὧρες, ὅλες οἱ στιγμές, οἱ καιροί, οἱ αἰῶνες τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δόρατα, σπαθιὰ καὶ καριοφύλια, ὡρθώθηκαν γιὰ τὴν Ἐλευθερία.

Ἡ Ἑλλάδα τῆς 25 Μαρτίου 1821 σηκώθηκε μὲ μιὰ ἀπόφασι, νὰ πεθάνῃ ὁριστικὰ ἢ νὰ ἀναστηθῇ ἀπὸ τὴ στάχτη της.

Καὶ ἀνεστήθη καὶ θὰ ζῇ πλέον ἐλευθέρα εἰς Αἰῶνας Αἰώνων.

Ν. Α.

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΥΛΟΥ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

«Ἡ 25η Μαρτίου εἶναι δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἡμέρα ἀδελφοσύνης καὶ ἑνότητος. Ἐνισχυμένοι μὲ αὐτὰς οἱ ἡρωικοὶ πρόγονοί μας τοῦ 1821 ἐπετέλεσαν τὸ ἀκατόρθωτον καὶ ἐκέρδησαν τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνομεν σήμερον.

Τὴν ἰδίαν ἀδελφοσύνην καὶ ἑνότητα διέκρινα ἔντονον εἰς τὰ πρόσωπα τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν πρόσφατον ἀνὰ τὴν Κεντρικὴν καὶ Βόρειον Ἑλλάδα περιοδείαν μου. Εἶχον, μετὰ τῆς οἰκογενείας μου, καὶ πάλιν τὴν εὐτυχίαν νὰ ἔλθω εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὸν λαόν μου καὶ νὰ διαπιστώσω θερμὴν καὶ ζωντανὴν τὴν βαθεῖαν ἀγάπην, ἡ ὁποία μᾶς ἑνώνει.

Ἡ πίστις μου εἰς τὸν λαόν μου, ἡ ἀκλόνητος προσήλωσις ὅλων μας εἰς τοὺς δημοκρατικοὺς θεσμούς, ἡ δραστηριότης καὶ ἡ αἰσιοδοξία, τὴν ὁποίαν συνήντησα παντοῦ, ἀμβλύνουν καὶ σβήνουν πᾶσαν τυχὸν δυσκολίαν τοῦ παρελθόντος καὶ ἐξασφαλίζουν εὐτυχὲς καὶ λαμπρὸν τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος.

Σήμερον τιμῶμεν τὴν μνήμην τῶν ἡρώων τοῦ 21. Ἀναπολοῦμεν τὴν εὐγένειαν, τὴν φιλοπατρίαν, τὴν καρτερίαν, τὰς τρομερὰς θυσίας των. Ἂς ἐνθυμούμεθα πάντοτε καὶ τὴν ἑνότητα, ἥτις ἐκράτυνε τὸν σκληρὸν ἀγῶνα των, ἂς παραμείνωμεν ἀντάξιοί των».

ΠΑΥΛΟΣ Β.

ΜΗΝΥΜΑ

ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ κ. Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

«Ἀνεξάντλητος πηγὴ παραδειγματισμοῦ παραμένει ἡ Ἐθνεγερσία τοῦ 1821, τὴν ἐπέτειον τῆς ὁποίας πανηγυρίζομεν σήμερον. Τὸ Γένος κατὰ τὰ σκληρὰ ἐκεῖνα ἔτη ἐφανέρωσεν ὅλας του τὰς ἀρετὰς καὶ ὅλας του τὰς ἀδυναμίας. Ἀλλ' ὅπως εἰς κάθε κρίσιμον καμπὴν τῆς πορείας του, ἐπεκράτησαν καὶ τότε τελικῶς αἱ ἀρεταὶ τῶν ἀδυναμιῶν καὶ ἡ νίκη τὸ ἐστεφάνωσε.

Κάθε ἐποχὴ ἔχει τοὺς ἀγῶνας της. Καὶ ἡ ἐποχή μας ἔχει τοὺς ἰδικούς της εἰρηνικοὺς μέν, ἀλλὰ δυσκόλους ἀγῶνας διὰ τὴν ἐξασφάλισιν εἰς τὰς τέκνα μας καὶ τὰ τέκνα τῶν τέκνων μας ἑνὸς εὐτυχεστέρου μέλλοντος. Κατέχοντες μίαν κρίσιμον γεωγραφικὴν θέσιν ἐν μέσῳ ἑνὸς τεταραγμένου κόσμου ὀφείλομεν, διὰ νὰ ζήσωμεν ἐλεύθεροι, συνεχῶς νὰ ἐπαγρυπνῶμεν.

Λαμβάνομεν, ἐξ ἄλλου, αὐτὸν τὸν καιρὸν τὰς πλέον τολμηρὰς ἀποφάσεις διὰ τὴν προσαρμογὴν τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς μας ζωῆς εἰς τὰ πλαίσια τῶν νέων σχημάτων τὰ ὁποῖα ὑπαγορεύει ἡ ἱστορία. Καὶ πρέπει νὰ ἔχωμεν πλήρη ἐπίγνωσιν ὅτι κατὰ τὴν προσπάθειαν αὐτὴν θὰ κληθῇ καὶ πάλιν τὸ Ἔθνος νὰ ἀποδείξῃ ὅτι αἱ ἀρεταί του εἶναι ἐπικρατέστεραι τῶν ἀδυναμιῶν του. Ἀπὸ τὴν συνεχῆ καὶ σταθερὰν ἐπιδίωξιν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ σκοποῦ οὐδὲν τὸ ἀσήμαντον καὶ ἄσχετον πρὸς τὴν ζωήν του ἐπιτρέπεται νὰ τὸ περισπάσῃ.

Σκληρότατα δοκιμασθὲν κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας, γνωρίζει τὸ Ἔθνος νὰ ἐκτιμᾷ τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐθνικῆς ἑνότητος καὶ τῆς κοινωνικῆς γαλήνης, ὅπως γνωρίζει καλῶς καὶ ἀπὸ ποίους ὑπούλους ἐχθροὺς ὀφείλει ἀδιαλείπτως νὰ τὰ προφυλάσσῃ. Ἀλλὰ διὰ νὰ τὰ προστατεύσῃ ὀφείλει νὰ μείνῃ συσπειρωμένον περὶ τὰ ἰδανικὰ καὶ τὰ σύμβολα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀπὸ αἰώνων ἀπετέλεσαν δι' αὐτὸ πηγὰς δημιουργικῆς δυνάμεως καὶ ἠθικῆς ἀνατάσεως.

Κατέχομαι ἀπὸ τὴν ἀκλόνητον πίστιν ὅτι τὸ Ἔθνος θὰ ἀναδειχθῇ καὶ σήμερον ἄξιον τῆς ἱστορίας του. Ὅτι θὰ ἀγωνισθῇ δι' ὅλης τῆς ψυχῆς, τῆς σκέψεως καὶ τῆς δυνάμεώς του διὰ νὰ ἀξιοποιήσῃ τὰς δημιουργηθείσας ἤδη δυνατότητας μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ καταστῇ ταχέως ἰσχυρότερον καὶ εὐτυχέστερον».

Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ κ. ΔΗΜ. ΔΑΒΑΚΗ
ΠΡΟΣ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ
ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

«Ἡ 25η Μαρτίου εἶναι ἡ συμβολικὴ τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ ἡμέρα. Εἶναι ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἐδόθη τὸ ἄγγελμα τῆς σωτηρίου ἐλεύσεως τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ εἰς τὸν κόσμον. Καὶ εἶναι ἀκόμη ἡ ἡμέρα τῆς Ἐθνικῆς μας Παλιγγενεσίας.

«Εὐαγγελίζου γῆ Χαρὰν Μεγάλην, αἰνεῖτε Οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν Δόξαν», *εἶναι τὸ ἕνα, τὸ Χριστιανικὸν σύνθημα.*

«Ἐλευθερία ἢ Θάνατος» *εἶναι τὸ ἄλλο, τὸ Ἐθνικόν μας σύνθημα.*

Αἱ δύο αὐταὶ φράσεις τῆς 25ης Μαρτίου περιέχουν ὁλόκληρον τὸ νόημα τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ.

Εἰς τὰς διδασκαλίας αὐτὰς ἐπίστεψαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες, καὶ τὰς διδασκαλίας αὐτὰς ἐνεκολπώθησαν σήμερον ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων.

Ἐλευθερία καὶ Ἀγάπη, Ἐλευθερία καὶ Δικαιοσύνη, εἶναι ἡ πίστις μὲ τὴν ὁποίαν ἔζησεν ἡ Ἑλλὰς ἐπὶ τόσας χιλιετηρίδας, εἶναι ἡ πίστις μὲ τὴν ὁποίαν οἱ πρόγονοί μας τὸ 1821 ἀπετίναξαν τὴν τυραννίαν καὶ ἀπεκατέστησαν τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν.

Ὁ ἀγὼν τῆς Παλιγγενεσίας ἤρχισε «γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν Ἐλευθερία, γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν Πίστη τὴν Ἁγία», ὅταν ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ἀνεπέτασσε τὴν σημαίαν.

Ἐπηκολούθησεν αἷμα, δάκρυα καὶ ἀγωνία, ἀποφασιστικότης, ἀλλὰ καὶ ἀγὼν συνεχής, γενναιότης, θέλησις, τόλμη. Ὅμως, ὅταν, κατὰ τὸν Στρατηγὸν Μακρυγιάννη «οἱ λίγοι ἀποφασίζουν νὰ πεθάνουν λίγες φορὲς χάνουν καὶ πολλὲς κερδίζουν». Ἔτσι καὶ ἔγινε.

Εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνας μας μέχρι τώρα ἐκερδίσαμεν τὴν Ἐλευθερίαν. Τὴν Ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου, τὴν Ἐλευθερίαν τοῦ Ἔθνους.

Καὶ ὅλα τὰ μέλη τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας, συνεπῆ πρὸς τὰ διδάγματα τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, συνεπῆ πρὸς τὰ παραδείγματα τῶν προγόνων μας καὶ τῶν πατέρων ἡμῶν, **διαβεβαιοῦμεν,** *ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐθυσιάσθησαν εἰς τὸν βωμὸν τῆς Πατρίδος, τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Ἀγάπης, ὅτι ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν διατήρησιν τῆς Ἐλευθερίας ἐν Δικαιοσύνῃ, καὶ ὅτι εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ ἐγκαταλείψωμεν εἰς τοὺς ἐπιγενομένους καὶ ἡμεῖς τὸν ἑαυτόν μας παράδειγμα ἂν ἡ ἀνάγκη τὸ ἐπιβάλῃ».*

Δ. ΔΑΒΑΚΗΣ

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΙΝ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

— ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΓΕΝΗΣΑΡΛΗ —

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

Νομίζω ὅτι δὲν θὰ κάμω κατάχρησιν τῶν φιλοξένων σελίδων τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» ἂν ἀσχοληθῶ μὲ ἕνα θέμα κάπως λεπτόν. Τὸ θέμα τῶν σχέσεων, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ ὑπάρχουν μεταξὺ Ἀστυνομικῶν καὶ Δημοσιογράφων γενικῶς, καὶ εἰδικώτερον μεταξὺ τῶν Ἀστυνομικῶν ἀφ' ἑνός, καὶ τῶν ἀστυνομικῶν ρεπόρτερς ἐξ ἄλλου, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγομαι καὶ ἐγὼ ἀπὸ 46 ὁλοκλήρων ἐτῶν. Καὶ πράττω τοῦτο διότι τὸν τελευταῖον καιρὸν ἀντελήφθην ὅτι ὀλίγοι, ἐλάχιστοι μᾶλλον, ἀστυνομικοὶ παραγνωρίζουν καὶ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τοῦ τύπου, καὶ τὸ κοπιῶδες ἔργον τῶν δημοσιογράφων καὶ τῶν ἀστυνομικῶν ρεπόρτερς ἀγνοοῦντες ὅτι ἡ ἐλευθεροτυπία εἶναι μία ἀπὸ τὰς ἀτομικὰς ἐλευθερίας τὴν ὁποίαν ὄχι μόνον προστατεύει ἀλλὰ καὶ ἐγγυᾶται τὸ Σύνταγμα, καὶ ὀλίγοι πάλιν, ἐλαχιστότατοι δημοσιογράφοι ἐξοργιζόμενοι ἀπὸ συμπεριφορὰν ἀστυνομικῶν, τὴν ὁποίαν θεωροῦν ἀνοίκειον ἀπέναντι τοῦ δημοσιογραφικοῦ ἐπαγγέλματος δημιουργοῦν ἐπεισόδια μὴ ἐπιτρεπόμενα. Προκαταβολικῶς ἀκόμη καὶ διὰ νὰ μὴ διανοηθῇ κανεὶς ὅτι ἔστω καὶ πόρρωθεν ἐννοῶ νὰ θίξω τοὺς ἀγαπημένους μου Ἕλληνας ἀστυνομικούς, πρέπει νὰ σημειώσω ὅτι τὸ πρόβλημα αὐτὸ τῶν σχέσεων μεταξὺ ἀστυνομικῶν καὶ δημοσιογράφων, εἶχε δημιουργηθῇ πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ εἰς τὸ Λονδῖνον μεταξὺ τῆς περιφήμου Σκώτλανδ Γυάρδ καὶ τῶν Ἄγγλων Ἀστυνομικῶν Συντακτῶν. Οἱ Ἄγγλοι ἀστυνομικοὶ ἐννοοῦσαν νὰ μὴ φέρωνται μὲ καλὸν τρόπον καὶ νὰ μὴ δίδουν εἰδήσεις εἰς τοὺς Ἄγγλους συναδέλφους τοῦ ἀστυνομικοῦ ρεπορτάζ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἐννοοῦσαν νὰ κάνουν τὴν ἐργασίαν των κατὰ τρόπον ἀπολύτως ἐλεύθερον, ἀδιαφοροῦντες τελείως ἂν μὲ τὸ εἶδος τῶν ἐρευνῶν τοῦ ἀστυνομικοῦ ρεπορτάζ ποὺ ἐφήρμοζαν, ἐπήρχετο ἢ ὄχι ζημία καὶ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ εἰς τὴν Δικαιοσύνην ἀφοῦ χάρις εἰς τὰς δημοσιευομένας εἰς τὸν Τύπον πληροφορίας διέφευγον ἐγκληματίαι ἢ ἄλλοι δρᾶσται ἀνεύρισκον εἰς τὰ δημοσιεύματα ἐλαφρυντικὰ καὶ δικαιολογίας τῶν ὁποίων δὲν ἐδικαιοῦντο. Καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἤρχισεν ἕνας πόλεμος μεταξὺ τῆς Σκώτλανδ Γυάρδ, ἀποκρυπτούσης πλέον εἰδήσεις καὶ τῶν ἀστυνομικῶν ρεπόρτερς τοῦ Λονδίνου ποὺ ἐννοοῦσαν νὰ γράψουν τὸ σύμπαν, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν προσγενομένην ζημίαν εἰς τὸ Κράτος καὶ τὴν Δικαιοσύνην. Ὁ πόλεμος ὅμως αὐτὸς δὲν διήρκεσε πολὺ εὐτυχῶς. Διότι ἐπῆλθε «συμφωνία κυρίων» μεταξὺ τῆς Σκώτλανδ Γυάρδ ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ ρεπορτὰζ δημοσιογράφων ἐξ ἄλλου ὅπως ἡ πρώτη μὴ ἀποκρύπτῃ οὔτε τὴν παραμικρὰν εἴδησιν ἢ λεπτομέρειαν ἑνὸς γεγονότος εἰς τοὺς δευτέρους, ἀλλὰ καὶ οἱ δημοσιογράφοι νὰ μὴ δημοσιεύουν λεπτομερείας καὶ εἰδήσεις ποὺ δὲν ἔπρεπε καθόλου ἢ προσκαίρως νὰ δημοσιευθοῦν διὰ νὰ μὴ δοθοῦν ὅπλα ἢ ἐπιχειρήματα εἰς τὸν ἐγκληματίαν. Καὶ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅπου ἡ ἐλευθεροτυπία εἶναι κάτι περισσότερον καὶ ἀπὸ θρησκεία καὶ δόγμα ἀκόμα βλέπομεν τὴν Μητροπολιτικὴν Ἀστυνομίαν τοῦ Λονδίνου νὰ δίδῃ ἀμέσως εἰς τὴν δημοσιότητα τὸ σκάνδαλον τῆς ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλήψεως τοῦ ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, ἀκολασταίνοντος εἰς δημόσιον πάρκον μὲ ἕνα τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀνακτορικῆς Φρουρᾶς. Καὶ κανεὶς δὲν ἐξενίσθη μὲ αὐτό.

Ἀλλὰ πρὶν ἐξετάσω τὸ ὅλον θέμα τῶν σχέσεων μεταξὺ Ἀστυνομίας καὶ Τύπου καὶ νὰ ἐκθέσω τὰς ἀντιλήψεις μου πρέπει νὰ εἴπω μερικὰ πράγματα διὰ τὸ τί ὀφείλει καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἀστυνομικὸν Σῶμα εἰς τὸν Τύπον ἢ μᾶλλον εἰς τοὺς παρὰ τῇ Ἀστυνομίᾳ ἐκπροσώπους του, δηλαδὴ εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Συντάκτας τῶν Ἐφημερίδων. Πρῶτα - πρῶτα ὀφείλει τὴν ἵδρυσίν του.

Ὁ ἀείμνηστος Ἐλευθέριος Βενιζέλος ὅταν ἐγένετο πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὸ κίνημα τῆς Θεσσαλονίκης, κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1917, ἀπεφάσισε νὰ φέρῃ μίαν ἀποστολὴν ἀπὸ Ἄγγλους ἀξιωματικοὺς τῆς Σκώτλανδ Γυάρδ ὄχι διὰ νὰ ἱδρύσῃ ἀστυνομικὸν Σῶμα, ἀλλὰ διὰ νὰ μετεκπαιδεύσῃ τμῆμα τῆς Χωροφυλακῆς εἰς τὰ καθαρῶς καὶ μόνον ἀστυνομικὰ καθήκοντα. Καὶ τὸ μετεκπαιδευόμενον αὐτὸ τμῆμα τῆς Χωροφυλακῆς, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ ἀποτελῇ μέρος τοῦ ὅ π λ ο υ τῆς Χωροφυλακῆς ὅλης τῆς Χώρας, θὰ ἀνελάμβανε ἀστυνομικὰ καθήκοντα εἰς τὰς μεγαλουπόλεις. Ἐπὶ τῇ βάσει ψηφισθέντος νόμου ἦλθεν ἡ ὑπὸ τὸν ἀείμνηστον σὲρ Φρ. Χαλλιντὲϋ καὶ μὲ τοὺς μακαρίτιδες Μπούμπιερ καὶ Ρήντ, ἂν δὲ μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη, Ἀγγλικὴ Διοργανωτικὴ Ἀποστολὴ καὶ ἐπελήφθη τοῦ ἔργου της καὶ ἀμέσως οἱ ἄνθρωποι ἐπῆγαν νὰ βάλουν σὲ τάξι τὰ πράγματα ἢ μᾶλλον τὰ κακῶς κείμενα. Εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Ἀποστολὴν προσελήφθη ὡς διερμηνεὺς ὁ ἐνωμοτάρχης τότε καὶ μετὰ ἀνθυπασπιστὴς τῆς Χωροφυλακῆς, ἤδη δὲ συνταξιοῦχος ἀπὸ ἐτῶν Ἀστ. Διευθυντὴς κ. Δημοσθένης Κορέσσης, ὁ ὁποῖος τότε ἦτο ὁ μόνος Ἀγγλομαθὴς εἰς τὴν τότε Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν, Χωροφυλακῆς βέβαια, Ἀθηνῶν ποὺ ἦτο ἐγκατεστημένη εἰς τὸ ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πατησίων καὶ Καποδιστρίου μέγαρον, ὅπου τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος μας ἡ Πρεσβεία τῆς Αὐστροουγγρικῆς Αὐτοκρατορίας.

Οἱ Ἄγγλοι τῆς Σκώτλανδ Γυάρδ ἄρχισαν ἀμέσως τὸ ἔργον τους ἀφοῦ κάπως κατετοπίσθησαν καὶ ἵδρυσαν πρῶτα ἀπ' ὅλα ἕνα ἀπόσπασμα ἢ οὐλαμὸν ἀπὸ μίαν δεκαπεντάδα ἢ εἰκοσάδα χωροφυλάκων καὶ δύο ἐνωμοτάρχας εἰδικῶς ἐπιλεγέντων καὶ διδαχθέντων ἀπὸ τὴν Ἀποστολὴν διὰ νὰ ἀσκήσουν καθήκοντα τροχονόμου. Καὶ τὸ τμῆμα αὐτό, τῆς πρώτης Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν, ἐγκατεστάθη εἰς τὸ ἰσόγειον τοῦ εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ὁδοῦ Μιχ. Βόδα κτιρίου, ὅπου ἦτο ἐγκατεστημένη ἡ ὑπηρεσία Καταδιώξεως Χωροφυλακῆς, ὅπως ἐλέγετο τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ὑπὸ τὸν μακαρίτην ταγματάρχην Ἰωάννην Μαρούδαν, τὸν ἱστορικὸν πλέον Μπάρμπα—Γιάννην, περὶ τοῦ ὁποίου κάποτε πρέπει νὰ ἀσχοληθῶ. Διοικητὴς τοῦ τμήματος αὐτοῦ τῶν τροχονόμων Χωροφυλάκων ἐτοποθετήθη ὁ τότε ἀνθυπομοίραρχος καὶ ἤδη ζῶν σεβαστὸς πρεσβύτης πλέον κ. Περικλῆς Καλαπόδης, ἀπόστρατος ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τῆς Χωροφυλακῆς. Εἶχα παρακολουθήσει τότε, νεώτατος δημοσιογράφος, τὴν κολοσσιαίαν ἐργασίαν ποὺ ἔκαμεν τότε ἡ ὑπὸ τὸν ἀείμνηστον Χαλλιντὲϋ Ἀγγλικὴ Διοργανωτικὴ Ἀποστολή. Ὁ Ρήντ καὶ ὁ Μπούμπιερ μὲ τὸν κ. Κορέσση ὡς διερμηνέα καὶ ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τοὺς ὑπὸ ἐκπαίδευσιν τροχονόμους ἔτρεχαν πρωῒ βράδυ εἰς τοὺς δρόμους καὶ ἔκαναν παρατηρήσεις εἰς τοὺς ἁμαξάδες νὰ μὴ κτυποῦν ἀλύπητα μὲ τὰ καμουτσίκια τὰ ἄλογά τους καὶ στοὺς ὁδηγοὺς τῶν κάρρων καὶ τῶν σουστῶν νὰ μὴ τὰ παραφορτώνουν καὶ ὑποφέρουν τὰ ζῶα. Γιατὶ ποιὸς ἔδινε τότε σημασία εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τέτοια ζητήματα. Καὶ παράλληλα ἐδείκνυαν εἰς τοὺς τροχονόμους πῶς πρέπει νὰ ρυθμίζουν τὴν ἀραιοτάτην τότε, ἐν σχέσει μὲ τὸν σημερινὸν ἴλιγγον, διέλευσιν τῶν ἑκατοντάδων ἁμαξῶν καὶ τῶν ἐλαχίστων αὐτοκινήτων εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος ἢ εἰς τὰς διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν Αἰόλου—Σταδίου, Αἰόλου καὶ Πανεπιστημίου καὶ Αἰόλου καὶ Ἑρμοῦ. Διότι εἰς αὐτὰ τὰ τέσσαρα σημεῖα ἐτοποθετήθησαν οἱ πρῶτοι ἀκίνητοι τροχονόμοι. Καὶ φυσικὰ εἰς τοὺς τροχονόμους ἐδόθησαν ῥηταὶ ὁδηγίαι ἀπὸ τὸν σὲρ Φρέντερικ Χαλλιντὲϋ ὅτι μόνον τὰ τροχοφόρα ἔπρεπε νὰ προσέχουν καὶ νὰ ρυθμίζουν τὴν κίνησίν των. Καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλεύς, ὁ ἀείμνηστος Ἀλέξανδρος, ἂν ἐπερνοῦσε δὲν ἔπρεπε νὰ σηκώσουν τὸ χέρι, νὰ τὸ φέρουν εἰς τὸν γεῖσον τοῦ πηλικίου καὶ νὰ τὸν χαιρετήσουν. Θὰ ἐσήκωναν τὸ χέρι ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν σταματήσουν ἢ νὰ τοῦ δώσουν τὸ σημεῖον τῆς ἐλευθέρας διαβάσεως. Εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶχαν ἐπιμείνει πολὺ οἱ Ἄγγλοι ἀστυνομικοί.

Δὲν εἶχαν περάσει παρὰ ἐλάχισται ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν πρώτων τροχονόμων ὅτε ἔτυχε νὰ περνᾷ μὲ τὸ ἁμάξι του ὁ μέγας καὶ πολὺς Στρατιωτικὸς Διοικητὴς Ἀθηνῶν ἀντιστράτηγος τότε Ἰωάννης Γενήσαρλης, πασίγνωστος κυρίως

διὰ τὸ εὐσταλὲς σῶμα του, τὸ ἔκτακτον παράστημά του, τὸν ἀρειμάνιον μύστακά του καὶ τὴν τέχνην του νὰ διευθύνῃ τοὺς ἀνακτορικοὺς χορούς ἐπὶ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α'. Τότε μάλιστα ἐκυκλοφοροῦσε καὶ τὸ τραγουδάκι διὰ τὴν Καίτην Χατζοπούλου ἢ Χατζηανέστη, μετέπειτα λαίδην Λῶ καὶ κατόπιν καν Γ. Πειρουνάκη, δεινὴν χορεύτριαν :

Κι' ὁ Γενήσαρλης τῆς λέει
Καίτη μὴ χορεύῃς πιά.

Ὁ Γενήσαρλης λοιπὸν αὐτὸς περνάει μὲ τὸ ἀμάξι του ἀπὸ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Πανεπιστημίου καὶ Πατησίων καὶ ὁ ἐκεῖ τροχονόμος χωροφύλαξ, ἀντὶ ὡς χωροφύλαξ νὰ σταθῇ «κλαρῖνο» δηλαδὴ εἰς προσοχὴν ἀπὸ ἀποστάσεως ἓξ βημάτων καὶ νὰ φέρῃ τὴν δεξιὰν εἰς τὸ γεῖσον τοῦ πηλικίου του διὰ χαιρετισμὸν καὶ νὰ μείνῃ εἰς τὴν στάσιν αὐτὴν ἀκίνητος καὶ ἀφοῦ θὰ τὸν εἶχε προσπεράσει ὁ Στρατιωτικὸς Διοικητὴς ἄλλα ἓξ βήματα, μὲ σῆμα ἐσταμάτησε τὸ ἀμάξι του διὰ νὰ μὴ συγκρουσθῇ μὲ καθέτως διερχόμενον ὄχημα. Καὶ ὁ μὲν ὁδηγὸς τοῦ Γενήσαρλη λοχίας ἀντιληφθεὶς τὸν κίνδυνον ἐσταμάτησε, ἀλλ' ὁ ἀντιστράτηγος—Ἀναπληρωματικὸς Στρατιωτικὸς Διοικητὴς Ἀθηνῶν πού εἶχε γίνει σᾶν ἀστακὸς ἀπὸ τὸν θυμόν του κατέβηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἀμάξι του καὶ ἐβροντοφώνησε πρὸς τὸν δυστυχῆ χωροφύλακα τροχονόμον.

—Γιατὶ δὲν ἀπένειμες τὸν κεκανονισμένον χαιρετισμὸν ἀλλὰ μὲ ἐσταμάτησες; Δὲν ξεύρεις ποιὸς εἶμαι;

—Μάλιστα Στρατηγέ μου κ. Ἀναπληρωματικὲ Διοικητά. Ἀλλὰ ἔχομεν ἐντολὴν ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴν Ἀποστολὴν ὅταν ἐκτελοῦμε καθήκοντα τροχονόμου...

Μὰ δὲν ἐπρόλαβε νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν φράσιν του ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος τροχονόμος διότι ἐδέχθη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς παρειᾶς σφοδρότατον καὶ ἠχηρότατον ράπισμα ἀπὸ τὸν ἔξαλλον στρατηγόν, ὁ ὁποῖος ἐπιπροσθέτως τὸν ἐτιμώρησε μὲ 45θήμερον «αὐστηρὰν φυλάκισιν» τὸ ἀνώτατον ὅριον τῆς δικαιοδοσίας του.

—Νὰ μάθῃς ἄλλοτε νὰ χαιρετᾷς.

Ὁ Γενήσαρλης ἐπροχώρησε καὶ ἔφυγε μὲ τὸ ἀμάξι του. Ἀλλὰ πρὶν ἢ ὁ τροχονόμος χωροφύλαξ ἐξέλθῃ τὴν ἐπομένην εἰς τὴν ἀναφορὰν καὶ «ἀναφέρῃ εὐπειθῶς ὅτι ἐτιμωρήθη διὰ 45θημέρου φυλακίσεως ἀπὸ τὸν κ. Στρατιωτικὸν Διοικητήν», ὁ φίλος μας ἀνθυπασπιστὴς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ διερμηνεὺς κ. Κορέσσης ἀφηγήθη τὸ ἐπεισόδιον καὶ εἰς τὸν τότε πρύτανιν τῶν ἀστυνομικῶν συντακτῶν καὶ μετέπειτα Πρόεδρον τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Δημήτριον Ἀρνέλλον καὶ εἰς ἐμέ, διότι πολὺ σωστὰ ἐνόμισεν ὅτι τὸ χαστούκι πού ἐδόθη ἀδίκως εἰς τὸν Χωροφύλακα ἀφοροῦσε ὅλα τὰ ὄργανα τῆς Χωροφυλακῆς ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀγγλικὴν Ἀποστολήν. Καὶ τὴν ἐπομένην τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο ἐδημοσιεύετο ἐν ἐκτάσει εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ ἐσχολιάζετο δυσμενῶς διὰ τὸν τότε ἀντιστράτηγον. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀείμνηστος Χαλλιντεῦ τότε ἔχων σύμμαχόν του τὸν τύπον ὁλόκληρον χάρις εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀστυνομικοὺς ρεπόρτερς παρουσιάσθη τὴν ἐπομένην εἰς τὸν τότε πρωθυπουργὸν Βενιζέλον καὶ ἐδήλωσεν ὅτι τόσον αὐτὸς ὅσον καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Ἀποστολῆς θὰ ἔφευγαν ἀμέσως ἐὰν δὲν ἐτιμωρεῖτο ἀμέσως καὶ δὲν ἀντικαθίστατο εἰς τὴν Ἀναπληρωματικὴν Διοίκησιν Ἀθηνῶν ὁ χειροδικήσας ἀντιστράτηγος. Καὶ ὁ ἀείμνηστος πολιτικὸς ἀντεκατέστησεν αὐθωρεὶ τὸν Γενήσαρλην, διότι ἐσκέφθη ἀμέσως τὸν ἀντίκτυπον πού θὰ εἶχεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ εἰς τὸν τότε πρωθυπουργόν της ἡ τυχὸν ἀναχώρησις τῆς Ἀγγλικῆς Ἀποστολῆς ἐξ Ἀθηνῶν δι' ἕνα τοιοῦτον ἐπεισόδιον. Καὶ τότε ἦσαν ἐκκρεμῆ ἀκόμη ὅλα τὰ Ἑλληνικὰ ζητήματα καὶ αἱ ἐθνικαὶ διεκδικήσεις ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν Τεσσάρων. Μὰ μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν ὁ σὲρ Χαλλιντεῦ τοῦ ἀνέπτυξε καὶ τὸν ἔπεισε νὰ καταθέσῃ ἀμέσως εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον καὶ νὰ συγκροτήσῃ καθαρῶς ἀστυνομικὸν Σῶμα δι' ὅλας τὰς μεγάλας πόλεις. Καὶ οὕτω ἱδρύθη τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἂν ὁ κ. Κορέσσης ἐφοβεῖτο καὶ ἐσίγα διὰ τὸ ράπισμα ἐκεῖνο τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ κατὰ τοῦ Χωροφύλακος καὶ δὲν τὸ ἔλεγεν εἰς ἡμᾶς τοὺς δύο ἀστυνομικοὺς

ΣΧΕΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΥ

Ὑπὸ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β'
κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥΖΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

6. Σπουδαιότης καθημερινῆς ἐπαφῆς.

***

6. Σπουδαιότης καθημερινῆς ἐπαφῆς.

Μετὰ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ σχολεῖον ἡ Ἀστυνομία εἶναι ὁ κοινωνικὸς θεσμὸς μὲ τὸν ὁποῖον ἔρχεται εἰς συχνοτέραν ἐπαφὴν ὁ πολίτης ἐν Ἑλλάδι. Οὗτος κατὰ κανόνα δὲν γνωρίζει καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται νὰ μάθῃ τὴν καλὴν ὀργάνωσιν τῆς Ἀστυνομίας, τὴν ἐντιμότητα καὶ τὴν δραστηριότητα τῶν μελῶν αὐτῆς, τὴν ἱκανότητα τῶν διοικούντων καὶ τόσας ἄλλας λεπτομερείας. Ὁ πολίτης σχηματίζει τὴν γνώμην του διὰ τὴν Ἀστυνομίαν ἀπὸ τὰς δημοσίας καθημερινὰς μετ' αὐτῆς ἐπαφάς.

Κατὰ τὰς Ἀμερικανικὰς στατιστικάς, τὰς ὑπαρχούσας εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦ Gourley (αἱ ὁποῖαι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἰσχύουν καὶ παρ' ἡμῖν) τὸ 90% ἐκ τῶν ἐπαφῶν τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων μετὰ τῶν πολιτῶν δὲν ἀφοροῦν σύλληψιν ἐγκληματίου. Καθίσταται ἄρα εὐνόητον πόσον θὰ ἐπηρεασθῇ τὸ κοινὸν εἰς τὰς περὶ Ἀστυνομίας ἀντιλήψεις του, ἐὰν ἡ ἐπικοινωνία αὐτοῦ μετὰ τῶν μελῶν τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐκτίμησιν, τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ μέσου πολίτου.

Συνηθέστατα ὅμως ἡ πρώτη ἐπαφὴ τοῦ πολίτου μὲ τὴν Ἀστυνομίαν λαμβάνει χώραν ὑπὸ δυσμενεῖς συνθήκας καὶ δυσκόλους περιστάσεις ἐκ τῶν ὁποίων πολλάκις δημιουργοῦνται κακαὶ ἐντυπώσεις διὰ τὴν Ἀστυνομίαν. Ἡ πρώτη ἐπαφὴ ἀποτελεῖ ἀποφασιστικὸν παράγοντα διὰ τὴν εἰς τὸ μέλλον συμπεριφορὰν τῶν πολιτῶν ἔναντι τῆς Ἀστυνομίας.

Ἡ πεποίθησις τοῦ κοινοῦ περὶ καλῆς ἢ μὴ Ἀστυνομίας θὰ σχηματισθῇ ἐκ τοῦ τρόπου μεθ' οὗ αὕτη θέλει χειρισθῇ τὴν ἑκάστοτε κατάστασιν. Ἀπὸ τὴν πρώτην ἐπαφὴν σχηματίζουν γνώμην περὶ τῆς μορφώσεως, τῆς ἐκπαιδεύσεως, τῆς νομοσύνης, τῆς ἀκεραιότητος καὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς καταρτίσεως τῆς Ἀστυνομίας. Ἀναλόγως τῆς ἐντυπώσεως, τὸ κοινὸν μᾶς προσάπτει διαφόρους κατηγορίας, αἱ ὁποῖαι βεβαίως δὲν τιμοῦν τὸ ἐπάγγελμά μας. Εἰς πεῖσμα τῶν δυσκολιῶν, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζονται πρέπει νὰ καταβάλληται πᾶσα δυνατὴ προσπάθεια, ὥστε νὰ δημιουργοῦνται ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότεραι εὐνοϊκαὶ ἐπαφαὶ μεταξὺ ἀστυνομικῶν καὶ κοινοῦ. Ἡ σταθερότης τῶν εὐνοϊκῶν τούτων ἐπαφῶν δημιουργεῖ πολλαπλασίως εὐμενῆ προδιάθεσιν ὑπὲρ τῆς Ἀστυνομίας. Διότι ἐκεῖνος, ὅστις θὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν ἀστυνομικὸν καὶ θὰ ἀποκομίσῃ καλὰς ἐντυπώσεις θὰ μεταδώσῃ ταύτας εἰς τὸν κύκλον τῶν γνωστῶν του, καὶ οὕτω γίνεται ἕνας καλὸς προπαγανδιστὴς διὰ τὸ ἔργον τῆς Ἀστυνομίας. Ἡ σταθερότης τῶν εὐνοϊκῶν τούτων

συντάκτας καὶ δὲν τὸ ἐξεμεταλλευόμεθα καὶ ἡμεῖς καταλλήλως, εἶναι ζήτημα ἂν θὰ ὑφίστατο σήμερον τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα ἢ ἂν θὰ ἱδρύετο μεταγενεστέρως.

Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ μερικὰ ἄλλα ἐπεισόδια τῆς συμβολῆς καὶ τῆς βοηθείας τὴν ὁποίαν παρέσχε τὸ ἀστυνομικὸν ρεπορτὰζ εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα. Καὶ μὲ αὐτὰ θὰ ἀσχοληθῶμεν.

(Συνεχίζεται)

περιστατικῶν ἐκ τῆς πρώτης ἐπαφῆς προσδιορίζει καὶ τὸν βαθμὸν τῶν σχέσεων, αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουν μεταξὺ τῆς δυνάμεως μιᾶς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως καὶ τοῦ κοινοῦ. Ὁ ἀστυνομικὸς ὅστις πλησιάζει τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς δοκιμασίας των, εἰσέρχεται πολὺ βαθέως εἰς τὴν καρδίαν των κατὰ τὴν σύντομον αὐτὴν ἐπαφὴν ἀπὸ ὅτι εἰσέρχεται κατὰ τὴν διάρκειαν ὁλοκλήρου καὶ μακροχρονίου σειρᾶς ἄλλων ἐπαφῶν.

Κατὰ κανόνα αἱ προσπάθειαι τῆς Ἀστυνομίας πρὸς ἔλεγχον τῶν πράξεων τῶν πολιτῶν συναντοῦν ἀντίδρασιν. Ὁ πολίτης σχεδὸν ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου καὶ φυσικὰ καὶ ὁ Ἕλλην πολίτης εἶναι ἀτομιστὴς κα ἰσχυρᾶς ἀντιδράσεως εἰς κάθε προσπάθειαν ἐλέγχου τῶν ἐλευθεριῶν του. Ὁ ἀτομισμὸς καὶ ἡ ἀντίδρασις ἐναντίον τῆς ἀρχῆς—λαμβανομένου ἐνταῦθα τοῦ ὅρου ἀρχή, ὑπὸ γενικωτάτην ἔννοιαν—εἶναι πατροπαράδοτος. Πλὴν τῆς Ἀστυνομίας καμμία ἄλλη ὑπηρεσία δὲν προξενεῖ τόσην αἴσθησιν εἰς τὸ κοινόν. Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν οἱουδήποτε νόμου, οἱουδήποτε μέτρου θὰ συναντήσουν τὸν ἀστυνομικὸν ἐκτελοῦντα τὸ καθῆκον του καὶ ἀπαγορεύοντα τὴν ἐνέργειαν ὡρισμένων πράξεων τῶν πολιτῶν ἢ ἐλέγχοντα τὴν ἐν γένει διαγωγήν των. Ἐν τῇ πραγματικότητι ὁ νόμος, ὡς γνωστόν, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία κυβερνητικὴ ἐπιταγή, ἀπαγορεύουσα, χάριν τοῦ συνόλου, τὰς ὡρισμένας ἐνεργείας τῶν πολιτῶν. Ὁ ἀτομισμὸς ὅμως δὲν δέχεται καὶ δὲν βλέπει κυβερνητικὴν ἐνέργειαν χάριν τοῦ συνόλου, δημιουργεῖ αἰτίαν ἀνησυχίας καὶ δυσφορίας τὴν ὁποίαν φυσικὰ φυλάσσει διὰ τὸν ἐκπρόσωπον τῆς Πολιτείας ἀστυνομικὸν καὶ ὄχι δι' ἄλλον, διότι αὐτὸν βλέπει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Τὴν 27-8-1959, συνεζητεῖτο εἰς τὴν Βουλὴν τὸ Ν.Δ. 3990/59 (Α. 199) «περὶ τῆς ἀναθέσεως εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Ἀρχὰς τῆς ἐκδικάσεως ἀστυνομικῶν παραβάσεων τιμωρουμένων διὰ προστίμου κλπ.». Κατὰ τὴν συζήτησιν, λαβὼν τὸν λόγον ὁ βουλευτὴς καὶ τέως Ὑπουργὸς κ. Κ. Μητσοτάκης, εἶπε μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὰ ἑξῆς :

«Κύριοι συνάδελφοι ἐὰν κανεὶς θελήσῃ γενικώτερον νὰ ἀναλύσῃ τὸ κυκλοφοριακὸν πρόβλημα κατὰ τὴν προσωπικήν μου, τοὐλάχιστον, πεποίθησιν, πέραν ὅλων τῶν ἄλλων, ὀφείλει νὰ σταθῇ εἰς ἕνα βασικὸν συντελεστὴν τῆς πειθαρχήσεως τοῦ ἀνθρωπίνου παράγοντος, εἴτε αὐτὸς εἶναι ὁδηγὸς αὐτοκινήτου, εἴτε εἶναι πεζός. Εἰς τὸν τόπον μας, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, εἰλικρινῶς, ἀντιμετωπίζομεν καὶ σήμερον βαρύτατον πρόβλημα, διότι οἱ Ἕλληνες ἐξ ἰδιοσυγκρασίας εἴμεθα ἀπειθαρχοι καὶ ἐγωισταὶ καὶ δυσκόλως συμμορφούμεθα εἰς ἀναγκαίας ἀστυνομικὰς καὶ κρατικὰς διαταγάς, καὶ ὀφείλομεν ὅλοι νὰ κατανοήσωμεν ὅτι ἐὰν τοιαύτη πειθάρχησις δὲν ὑπάρχῃ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀντιμετωπισθῇ τὸ βαρύτατον κυκλοφοριακὸν πρόβλημα. Χρειάζεται πρῶτον πειθάρχισις καὶ δεύτερον σχετικαὶ ὁμιλίαι τῶν ἐπὶ μέρους ἀτόμων ἢ τῶν ὁμάδων. Ἐὰν αὐτὰ τὰ δύο πράγματα δὲν συμβοῦν τὸ κυκλοφοριακὸν πρόβλημα εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν θὰ λυθῇ ποτὲ καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου τὸ πρόβλημα εἶναι ὀξύτατον. Ἡ κυκλοφοριακὴ συμφόρησις εἰς ὡρισμένα σημεῖα τῆς Πρωτευούσης παρουσιάζεται μεγαλυτέρα καὶ ἀπὸ τὸ πλέον πολυσύχναστον σημεῖον τῆς Εὐρώπης, τὰς Βρυξέλλας.

Κατὰ συνέπειαν νομίζω ὅτι ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Νομοσχεδίου τὴν ἀρχὴν δηλ. τῆς πειθαρχήσεως, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχή του, καὶ τῆς ἀναγκαίας ἐπιβολῆς κυρώσεων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ οὐδεμία ἀντίρρησις. Τὸ μέτρον αὐτὸ ἐφαρμόζεται ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὰς χώρας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἄλλωστε ἀσχέτως, ὅτι ἐκ πρώτης ὄψεως ἐμφανίζεται σκληρὸν τὸ μέτρον αὐτὸ ἐν τούτοις εἶναι ἀπείρως ἐπιεικέστερον διὰ τὸν τιμωρούμενον, ἀπ' ὅτι εἶναι ἡ κλῆσις, ἡ ὁποία ἔχει ὡς συνέπειαν νὰ ἀπασχοληθῇ ἕνα ὁλόκληρον πρωινὸν διὰ νὰ πάῃ εἰς τὸ Δικαστήριον. Κατὰ συνέπειαν ἐπιεικέστερον εἶναι τὸ Νομοθέτημα αὐτὸ ἀπ' ὅτι εἶναι ἡ προϊσχύουσα νομοθεσία.

'Η 'Αστυνομία κατὰ τὴν ἰδικήν μου γνώμην σήμερον ἐπιτελεῖ ἐξαίρετα ἔργα. 'Εὰν πᾶς νόμος πρέπει νὰ τηρῆται ἄνευ ἐξαιρέσεων κατ' ἐξοχὴν αἱ κυκλοφοριακαὶ διατάξεις δὲν ἐπιδέχονται οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν. Κατ' ἐπανάληψιν ἐγράφη εἰς τὸν τύπον αὐτὸ τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς τὴν 'Αγγλίαν.

«Εἰς τὴν 'Αγγλίαν ὁ Μπάτλερ, 'Υπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, μεταβαίνων εἰς τὴν Βουλὴν διὰ νὰ καταθέσῃ τὸν προϋπολογισμὸν καὶ ἔχων καθυστερήσει, ἔκαμε μίαν παράβασιν τοῦ κανονισμοῦ τῆς Τροχαίας καὶ ἐτιμωρήθη. Οἱ βασιλεῖς τῆς 'Αγγλίας, παραβαίνοντες τὰς κυκλοφοριακὰς διατάξεις ἐπίσης τιμωροῦνται. Εἰς τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν συχνὰ τιμωροῦνται οἱ 'Υπουργοὶ παραβιάζοντες τὰς κυκλοφοριακὰς διατάξεις. Σᾶς εἶναι γνωστόν, ὅτι ἐτιμωρήθη ὁ 'Υπουργὸς Στρατιωτικῶν διὰ παράβασιν Τροχαίας ὄχι πρὸς πολλοῦ χρόνου. Εἰς τὸν τόπον μας δυστυχῶς δὲν συμβαίνει αὐτό. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παραβιάζῃ κανεὶς τοὺς κανονισμοὺς τῆς Τροχαίας οἱοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι.

'Επίσης κατὰ τὴν αὐτὴν συζήτησιν ὁ νῦν 'Υπουργὸς κ. Δ. Δαβάκης εἶπε, μεταξὺ ἄλλων, τὰ ἑξῆς :

.....

«Εἶμαι συνεπῶς ὑπὲρ τῶν αὐστηρῶν κυρώσεων. Διότι δὲν πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγῃ καὶ αὐτὸ τὸ ὁποῖον εἶπεν ὁ συνάδελφος κ. Μητσοτάκης, ὅτι ἡμεῖς ζητοῦμεν τὴν αὐστηρὰν τήρησιν τῶν νόμων ἀπὸ ὅλους καὶ ἡμεῖς ἐπιδιώκομεν τὴν ἐξαίρεσίν μας.

»'Επίσης ἐπιθυμῶ νὰ θίξω καὶ ἕνα ἄλλο θέμα συναφὲς μὲ αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶπον προηγουμένως. Δὲν θὰ πρέπει δηλαδὴ νὰ καταφερώμεθα κατὰ τῶν ὀργάνων τῆς Τροχαίας, τὰ ὁποῖα ἐπιτελοῦν δυσχερέστατον ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας ἔργον. Καὶ διὰ νὰ ἀντιληφθῆτε σᾶς ἀναφέρω τὸ ἑξῆς παράδειγμα. Τὴν ἐπομένην τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ μέτρου περὶ «φώτων τῶν αὐτοκινήτων» ὡδήγουν τὸ αὐτοκίνητόν μου καὶ ἤμουν παραβάτης τῆς διατάξεως. Μὲ ἐσταμάτησε τὸ ὄργανον τῆς Τροχαίας καὶ μὲ παρετήρησε. Τοῦ εἶπον ὅτι «ἔχεις δίκαιον καὶ λυποῦμαι, διότι δὲν μπορεῖς νὰ μὲ τιμωρήσῃς». 'Ο ἀστυφύλαξ μὲ ἀνεγνώρισε καὶ μοῦ εἶπε «εἶσθε ὁ πρῶτος ὁ ὁποῖος μοῦ μιλεῖτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, διότι ὅσοι ἄλλοι ἐπέρασαν μὲ ὕβρισαν διὰ τὴν παρατήρησιν ποὺ τοὺς ἔκανα».

'Εὰν αἱ σχέσεις τοῦ κοινοῦ ἐναντι τῆς 'Αστυνομίας δὲν εἶναι ὅπως πρέπει νὰ εἶναι, κάθε προοδευτικὴ προσπάθεια τῆς 'Αστυνομίας θὰ εἶναι ἀδύνατος καὶ θὰ εὑρεθῇ εἰς δύσκολον θέσιν νὰ ἐφαρμόσῃ κάποιο μέτρον. 'Υπάρχουν πολλὰ μέσα νὰ κερδηθῆ καὶ νὰ διατηρηθῇ ἕνα πνεῦμα καλῆς συνεργασίας 'Αστυνομίας καὶ κοινοῦ. 'Εὰν ὑπάρξῃ αὐτὴ ἡ συνεργασία ἡ στάθμη τοῦ ἠθικοῦ τῶν ἀστυνομικῶν θὰ εἶναι βελτιωμένη, θὰ δώσῃ θάρρος εἰς αὐτοὺς νὰ αὐξήσουν τὰς προσπαθείας των καὶ νὰ προοδεύσουν αἱ ἀστυνομικαὶ ὑπηρεσίαι. Θὰ ἐπέλθῃ αὔξησις τῆς ἀστυνομικῆς δραστηριότητος, ἡ ὁποία θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα αὔξησιν τῆς ἐκτιμήσεως τῆς 'Αστυνομίας καὶ θὰ δημιουργήσῃ ἐπιθυμίαν ἐκ μέρους τοῦ πολίτου νὰ τηρῇ τοὺς νόμους. Χωρὶς τὴν συνεργασίαν, τὸ ἔργον τῆς 'Αστυνομίας καθίσταται δυσκολώτερον. Εἰς τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ ἱδρυτικοῦ Νόμου τῆς 'Αστυνομίας (Ν. 2461/1920), ὁ τότε 'Υπουργὸς τῶν 'Εσωτερικῶν, ἀείμνηστος Ρακτιβὰν ἔγραφε, μεταξὺ ἄλλων, τὰ ἑξῆς. «Πρὸς εὐόδωσιν τοῦ ἀστυνομικοῦ ἔργου ἐν ταῖς πόλεσι , ἀνάγκη νὰ ἀναπτυχθῇ ἡ συμπάθεια τῶν πολιτῶν, ὅπερ εἶναι δυσχερὲς ἂν τὰ ἀστυνομικὰ καθήκοντα ἐκτελῇ στρατιωτικὸν σῶμα καὶ οὗ τὰ ὄργανα ὑπόκεινται εἰς συχνὰς μεταθέσεις».

(Συνεχίζεται)

ΑΠΕΡΓΙΑΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΤΟΥΤΩΝ

Ὑπὸ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β'
κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΤΡΑΤΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΤΩΝ ΑΠΕΡΓΙΑΚΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

Ἡ ἀπεργία δικαίωμα ἀπορρέον ἐκ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου καὶ συναντώμενον εἰς τὰς Δημοκρατίας τῶν ἐλευθέρων κρατῶν χρησιμεύει ὡς ὅπλον τοῦ ἐργάτου κατὰ τοῦ ἐργοδότου, συντελεῖ εἰς τὴν αὔξησιν τῶν ἀποδοχῶν του καὶ εἰς τὴν ἐν γένει βελτίωσιν τῆς θέσεώς του. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἄνοδος τῆς ὑλικῆς εὐημερίας τῶν ἐργαζομένων καὶ ἡ ἐξύψωσις τῆς ἠθικῆς αὐτῶν προσωπικότητος εἶναι προτιμοτέρα μὲ μέσα εἰρηνικὰ καὶ ὄχι μὲ βίαια ὡς ἡ ἀπεργία, ἥτις γεννᾷ ἐχθρότητα μεταξὺ τῶν ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν. Εἶναι ὅμως μᾶλλον βέβαιον ὅτι ἡ ἀπεργία εἶναι μέσον εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐργάτου, ἐν ὄψει πραγματοποιήσεως τοῦ ὁποίου ὁ ἐργοδότης γίνεται λογικώτερος καὶ ὀλιγώτερον ἐγωιστής, ὅταν σκεφθῇ τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς πιθανῆς ἀπεργίας εἰς τὴν ἐπιχείρησίν του.

Καίτοι οἱ ἐργαζόμενοι χρησιμοποιοῦν τὴν παῦσιν ἐργασίας, ὡς μέσον ἀνυψώσεως τοῦ βιοτικοῦ των ἐπιπέδου, ἐν τούτοις, αἱ ἀπεργιακαὶ ἐκδηλώσεις πλήττουν ἐπικινδύνως τὴν παραγωγὴν καὶ τὸ ἐθνικὸν εἰσόδημα τῶν Κρατῶν, δημιουργοῦν σοβαρὰ ζητήματα δημοσίας τάξεως καὶ ἐν γένει ὑπονομεύουν αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασιν τῶν Κρατῶν, λόγῳ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τούτων ἐκ μέρους τῶν κομμουνιστῶν.

Ἤδη προβαίνομεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν συνεπειῶν τούτων :

1. Οἰκονομικαὶ συνέπειαι.

Αἱ ἀπεργίαι σήμερον στρέφονται κυρίως κατὰ τοῦ Κράτους καὶ τῆς κοινωνικῆς ὁλότητος καὶ δευτερευόντως κατὰ τῶν ἐργοδοτῶν. Ἐπομένως εἶναι αὗται ἀναμφισβητήτως καταστρεπτικαὶ διὰ τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν. Ἡ συνέχεια τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τούτων διασπᾶται καὶ ἡ κοινωνία κλονίζεται σοβαρῶς. Σπατάλη δυνάμεων καὶ δυστυχία κυριαρχοῦν. Οἱ ἴδιοι οἱ ἀπεργοὶ ζημιοῦνται ὡς ἐκ τῆς ἀπωλείας τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἡμερῶν ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας των μὲ ἀποτέλεσμα τὴν πενίαν καὶ δυστυχίαν αὐτῶν τούτων καὶ τῶν οἰκογενειῶν των.

Αἱ μεγάλαι ἀγγλικαὶ ἀπεργίαι τοῦ Μεσοπολέμου ἦσαν ἐκ τῶν αἰτίων τῆς κρίσεως, ἡ ὁποία ἔκαμψε τὴν ἀγγλικὴν οἰκονομίαν καὶ συνετέλεσαν ὁμοῦ βεβαίως μὲ τὰ ἐπακόλουθα τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων νὰ ἀπολέσῃ αὕτη τὴν προέχουσαν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατεῖχεν ἀπὸ αἰώνων εἰς τὴν παγκόσμιον ἀγοράν.

Αἱ μεγάλαι Γαλλικαὶ ἀπεργίαι τῶν ἐτῶν 1947, 1950 καὶ 1953 ἐκλόνισαν σοβαρῶς τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν τῆς Γαλλίας. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι κατὰ τὸ 1947 ἀπωλέσθησαν εἰς τὴν χώραν ταύτην συνεπείᾳ τῶν ἀπεργιῶν 22 ἑκατομμύρια ἡμερομισθίων, κατὰ δὲ τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον τοῦ ἔτους 1953 εἰς μόνον τὰς ἐθνικοποιημένας βιομηχανίας, τὰς μεταφορὰς καὶ τὰς τηλεπικοινωνίας, ἀπωλέσθησαν 13 ἑκατομμύρια ἡμερομισθίων. Ἐκ τῶν ἀριθμῶν τούτων προκύπτει ποῖαι πρέπει νὰ εἶναι αἱ παρεπόμεναι ζημίαι ἐκ τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μακρᾶς διακοπῆς τῆς παραγωγικῆς δραστηριότητος τῶν κλάδων, ἔνθα ἐξεδηλώθησαν αἱ ἀπεργίαι. Αἱ ἐκδηλωθεῖσαι ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου μέχρι τοῦ Ἰουνίου 1946 ἀπεργίαι εἰς Ἀμερικήν, ἔσχον τὰς ἑξῆς οἰκονομικὰς συνεπείας : Ἀπωλέσθησαν

ἐν συνόλῳ 113.305.000 ἡμερομίσθια ἐργατῶν, ἀντιστοιχοῦντα εἰς τὸ ποσὸν τοῦ ἑνὸς δισεκατομμυρίου πεντήκοντα ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Ἡ παραγωγὴ χάλυβος, λόγῳ ἀπεργιῶν, ἐμειώθη κατὰ 11.400.000 τόννους ἐπὶ συνολικῆς παραγωγῆς 75.000.000 τόννων. Ἡ παραγωγὴ ἄνθρακος ἐμειώθη κατὰ 113.000.000 τόννους ἐπὶ συνολικῆς παραγωγῆς 580.000.000 τόννων. Ἡ παραγωγὴ αὐτοκινήτων ἐμειώθη κατὰ 2.900.000 ὀχήματα, δηλ. κατὰ 50%. Ἡ παραγωγὴ οἰκοδομησίμου ξυλείας κατὰ 1 δισεκ. κυβικὰ μέτρα καὶ τέλος ἡ παραγωγὴ ἠλεκτρικῶν ψυγείων ἠλαττώθη κατὰ 1.008.000 καὶ τῶν ἠλεκτρικῶν κουζινῶν κατὰ 415.000.

Εἰς τὴν χώραν μας βάσει στατιστικῶν στοιχείων, παρασχεθέντων μοι ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, κατὰ τὸ ἔτος 1957 ἐγένοντο 181 ἀπεργίαι καὶ ἀπωλέσθησαν 169.474 ἡμερομίσθια, κατὰ τὸ ἔτος 1958 ἐγένοντο 113 ἀπεργίαι καὶ ἀπωλέσθησαν 109.260 ἡμερομίσθια, κατὰ τὸ ἔτος 1959 ἐγένοντο 100 ἀπεργίαι καὶ ἀπωλέσθησαν 59.909 ἡμερομίσθια καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1960 ἐγένοντο 135 ἀπεργίαι καὶ ἀπωλέσθησαν 81.268 ἡμερομίσθια, ἤτοι, κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς 4ετίας ἐγένοντο 529 ἀπεργίαι καὶ ἀπωλέσθησαν 419.908 ἡμερομίσθια.

Προστιθεμένων καὶ τῶν παρεπομένων ζημιῶν, τὰς ὁποίας ὑπέστη ἡ ἐθνική μας οἰκονομία ἐκ τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον διακοπῆς τῆς παραγωγικῆς δραστηριότητος τῶν κλάδων, ἔνθα ἐξεδηλώθησαν αἱ ἀπεργίαι, ὡς καὶ τῶν συναφῶν τοιούτων, ἐξάγεται τὸ μέγεθος τῶν ζημιῶν τῆς ἐθνικῆς μας οἰκονομίας.

2. Κοινωνικαὶ καὶ πολιτικαὶ συνέπειαι.

Ἡ συνέχισις ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν τῆς ἐργασίας των διὰ τῶν προσερχομένων ἀπεργοσπαστῶν, ἢ δι' ἄλλων ἐλευθέρων ἐργατῶν, ὡς εἶναι εὐνόητον, βάλλει κατὰ τῶν ἀπεργῶν καὶ κατ' αὐτῆς ταύτης τῆς ἀπεργίας, ἧς τὴν ἐπιτυχίαν θέτει ἐν κινδύνῳ. Διὰ τὸν λόγον ἀκριβῶς τοῦτον οἱ ἀπεργοὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἀπόψεών των καὶ πρὸς διατήρησιν τοῦ ἀπεργιακοῦ ἀγῶνος, προβαίνουν, οὐχὶ σπανίως, εἰς πράξεις βίας κατὰ τῶν ἀπεργοσπαστῶν καὶ εἰς φθορὰς μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων κ.λ.π. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀπεργιακῶν ἐκδηλώσεων πολλὰ καὶ δύσκολα προβλήματα Δημοσίας Τάξεως καὶ Ἀσφαλείας δημιουργοῦνται. Πολλάκις αἱ ἀπεργίαι καταλήγουν εἰς ὀγκώδεις διαδηλώσεις τῶν ἀπεργῶν ἐν ἀνοικτῷ χώρῳ καὶ παρέχουν οὕτω πρόσφορον ἔδαφος μαζικῶν ἐπαναστατικῶν ψυχώσεων, προκαλουμένων ἐντέχνως ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ λαμβάνουν χώραν ὀξύταται συγκρούσεις καὶ πραγματικαὶ μάχαι νὰ διεξάγωνται μεταξὺ τῶν ἀπεργῶν καὶ τῶν ἀστυνομικῶν. Ὡς παράδειγμα ἐνταῦθα ἀναφέρομεν τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1960 ἐν Ἀθήναις γενομένην ἀπεργίαν τῶν οἰκοδόμων, ἥτις ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας, τῇ ὑποκινήσει τῶν κομμουνιστῶν, μετετράπη εἰς ἀληθῆ μάχην μὲ ἀποτέλεσμα τὸν τραυματισμὸν πεντήκοντα (50) ἀστυνομικῶν καὶ τεσσαράκοντα (40) ἀπεργῶν ὡς καὶ τὴν πυρπόλησιν δύο (2) αὐτοκινήτων καὶ πολλῶν ἄλλων ζημιῶν εἰς ἀστικὰ ἀκίνητα.

3. Ἐκμετάλλευσις τῶν ἀπεργιῶν ἐκ μέρους τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ.

Ὁ διεθνὴς κομμουνισμός, ἐνῷ οὐδεμίαν ἀπεργίαν ἐπιτρέπει εἰς τὴν χώραν του καὶ θεωρεῖ ταύτην ὡς ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας, ἐν τούτοις διὰ τῶν κατὰ τόπους κομμουνιστικῶν κομμάτων ἐκμεταλλεύεται τὰς ἀπεργίας καὶ χρησιμοποιεῖ ταύτας ὡς μέσον διὰ τὴν διάβρωσιν τῶν ἐλευθέρων Δημοκρατιῶν καὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐπεκτατικῶν του σχεδίων.

Ὁ κατὰ τὸ ἔτος 1930 διατελέσας γενικὸς γραμματεὺς τοῦ παγκοσμίου ἐπαναστατικοῦ συνδικαλισμοῦ Λ. Λοζόφσκυ, εἰς δοθεῖσαν διάλεξίν του, εἰς τὴν Λενινστικὴν Σχολὴν τῆς Μόσχας, κατὰ μῆνα Ἰανουάριον 1930, μὲ θέμα «ἡ ἀπεργία σὰν μάχη», ὑπενεθύμισε πρὸς τὰ συνδικαλιστικὰ στελέχη τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων ὅλου τοῦ κόσμου ὅτι ὁ Λένιν εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ XI συνεδρίου τοῦ

κομμουνιστικοῦ κόμματος, κατὰ τὸ ἔτος 1922, εἶπεν ὅτι «τελικὸς σκοπὸς τοῦ ἀπεργιακοῦ ἀγῶνα ἐπὶ καπιταλισμοῦ εἶναι τὸ τσάκισμα τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ, τὸ γκρέμισμα τῆς δοθείσης ταξικῆς ἐξουσίας καὶ ἑπομένως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ξεχωρίζουν οἱ κομμουνισταὶ τὴν οἰκονομικὴ ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ἀπεργία, καθόσον οἱ οἰκονομικοὶ καὶ πολιτικοὶ ἀγῶνες εἶναι ταὐτισμένοι μεταξύ τους καὶ τὸ ἰδικόν τους καθῆκον συνίσταται εἰς τὸ νὰ μετατρέψουνε ἐπιδέξια κάθε οἰκονομικὴ ἀπεργία σὲ ἀγώνα πολιτικό». Συνεχίζων τὴν διάλεξίν του ἐτόνισεν ὅτι ἡ ἀπεργία ὡς σύγκρουσις μεταξὺ τάξεων εἶναι μία μάχη καὶ ὡς τοιαύτη διέπεται ἀπὸ ὡρισμένους κανόνας καὶ ἀρχὰς στρατηγικῆς καὶ τακτικῆς ὅπως καὶ ἡ πολεμικὴ τέχνη.

Ὁ ἴδιος, δηλαδὴ ὁ Λοζόφσκυ, εἰς δοθείσας διαλέξεις του, «περὶ ἐνιαίου μετώπου», λέγει τὰ ἑξῆς : «ὅσο ἡ ἐργατικὴ τάξη πλησιάζει στοὺς ἀποφασιστικοὺς ἀγῶνες τὸ πρόβλημα τοῦ ἐνιαίου μετώπου στὸ ἐργοστάσιο γίνεται ὁλοένα καὶ σπουδαιότερο. Ξέρουμε τὴν τεράστια ἐπαναστατικὴ δύναμη που ἀντιπροσωπεύουν οἱ ἄνεργοι καὶ μάλιστα τώρα ποὺ εἶναι πολλὲς δεκάδες ἑκατομμύρια, κι' ὡστόσο πρέπει νὰ τὸ τονίσουμε, εἶναι οἱ μὴ ἄνεργοι ἐργάτες ποὺ θὰ ἀποφασίσουν τὸ ζήτημα γιατὶ ἡ προετοιμασία τῶν ἀποφασιστικῶν ἀγώνων γιὰ τὴν κατάληψι τῆς ἐξουσίας ἀπαιτεῖ τὸ ξεχαρβάλωμα τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ ἀστικοῦ κράτους, πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἀδύνατο χωρὶς μαζικὲς ἀπεργίες τῶν προλεταρίων ποὺ βρίσκονται μέσα στὶς ἐπιχειρήσεις... Καὶ γι' αὐτὸ τὰ μεγάλα μαζικὰ κινήματα (ἀπεργίες κ.λ.π.), θὰ ἰσοδυναμοῦσαν μὲ τὸ γκρέμισμα τῆς σοσιαλδημοκρατίας καὶ τῶν ρεφορμιστικῶν συνδικάτων... Πρέπει νὰ κάνουμε μιχτὲς ἐπιτροπὲς ἀπὸ ἀντιπροσώπους τῶν ἐπαναστατῶν καὶ ρεφορμιστῶν τῶν συνδικάτων γιὰ τὴν καθοδήγηση τῶν ἀγώνων, τῶν ἐκδηλώσεων, τῶν ἀπεργιῶν κ.λ.π.».

Ἐφ' ὅσον λοιπόν, ὡς προκύπτει σαφῶς ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ὁ κομμουνισμὸς καθιστᾷ τὴν ἀπεργίαν κύριον μέσον πάλης πρὸς ἐπικράτησίν του, ἀκολουθεῖ οὗτος καὶ ὡρισμένους κανόνας στρατηγικῆς καὶ τακτικῆς.

Εἰς τοὺς κανόνας τῆς στρατηγικῆς ἀνάγονται αἱ μέθοδοι ὀργανώσεως καὶ αἱ κατευθυντήριοι γραμμαὶ τῶν ἀπεργιῶν, εἰς δὲ τοὺς κανόνας τῆς τακτικῆς αἱ μέθοδοι καὶ ὁ χαρακτὴρ καθοδηγήσεως τῶν ἀπεργῶν κατὰ τὴν διεξαγωγὴν αὐτῶν. Διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐφαρμογὴν τῶν κανόνων τούτων καὶ ἀποτελεσματικὴν ὀργάνωσιν καὶ ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ συνόλου, κατὰ τὸ δυνατόν, τῶν ἐργατικῶν μαζῶν, τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα ἀναπτύσσει ἀρτιώτατον ὀργανωτικὸν σύστημα πολιτικῆς ἐργασίας συνιστάμενον εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ ἀνάπτυξιν κομμουνιστικῶν πυρήνων εἰς ὅλους τοὺς τόπους ἐργασίας καὶ εἰς τὴν συγκέντρωσιν καὶ συσπείρωσιν τῶν κομματικῶν δυνάμεων πέριξ τῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων. Ὡσαύτως τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα, μὲ βάσιν τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπαναστατικοῦ συνδικαλισμοῦ εἰς τὸν τομέα τῆς ἀπεργιακῆς πάλης, ἐφαρμόζει καλῶς μελετημένην τεχνικὴν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐπιτυχίας τῶν σκοπῶν του.

Ἡ ὁλοκλήρωσις τῆς τεχνικῆς τῆς κομμουνιστικῆς ἡγεσίας ἐν τῇ ὀργανώσει, καθοδηγήσει καὶ διεξαγωγῇ τῶν ἀπεργιακῶν ἀγώνων συντελεῖται διὰ τῆς συγκροτήσεως τῶν ἐνιαιομετωπικῶν ἀπεργιακῶν ἐπιτροπῶν. Ἡ τοιαύτη ἐξέλιξις ἀποδεικνύει ὅτι ἡ καθοδήγησις πλέον τῶν ἀπεργῶν περιέρχεται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν κομμουνιστικὴν συνδικαλιστικὴν ἡγεσίαν.

(Συνεχίζεται)

ΤΑ ΡΑΝΤΑΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΤΗΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β'
κ. Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

1. Γενικά.

Ἡ Ἀστυνομία μας διαρκῶς συγχρονίζεται. Τὰ διάφορα νέα ἐπιστημονικὰ καὶ τεχνικὰ μέσα, ἀφοῦ τὸ πρῶτον ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν πλείστων στρατιωτικῶν καὶ ἄλλων βιοτικῶν ἀναγκῶν τῶν ἀνθρώπων, μηδὲ τῶν κακοποιῶν ἐξαιρουμένων, ἔρχονται, μὲ κάποιαν βραδύτητα πάντοτε, νὰ ἐξυπηρετήσουν καὶ τὴν Ἀστυνομίαν.

Μετὰ ἀπὸ τὴν αὐτόματον σηματοδότησιν, ἥτις διαρκῶς ἐπεκτείνεται εἰς τὰς σπουδαιοτέρας διασταυρώσεις τῶ ὁδῶν τῆς πρωτευούσης καὶ ἡ ὁποία ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰ μέγιστα ἐξυπηρέτησε καὶ ἐξυπηρετεῖ τὴν κυκλοφορίαν πεζῶν καὶ ὀχημάτων καὶ ἀφ' ἑτέρου κατέστησε πλέον ἄνετον τὸ ἔργον τῶν σκοπῶν τῆς τροχαίας, καὶ μετὰ ἀπὸ τὰ Ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα τῆς Ἀμέσου Δράσεως, τὰ ὁποῖα κατέστησαν δυνατὴν τὴν ἐν παντὶ ἄμεσον παρουσίαν καὶ ἐπέμβασιν τῆς ἀστυνομίας, ἓν ἄλλο ἔξοχον τεχνικὸν μέσον ἔρχεται νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ μέγιστα τὴν Ἀστυνομίαν Τροχαίας : Τὰ ραντάρ.

Τὰ εἰς ὅλους σχεδὸν γνωστὰ ραντάρ, ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τῶν Ἄγγλων κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου καὶ ἐβοήθησαν τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἄμυναν τῶν Βρεταννικῶν νήσων, ἀλλὰ καὶ τῶν συμμάχων γενικῶς ἐκ τῶν ἀεροπορικῶν ἐπιδρομῶν τῶν Γερμανῶν. Μετέπειτα, ἀφοῦ ἐξυπηρέτησαν διαφόρους ἄλλους στρατιωτικοὺς σκοποὺς ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τῆς εἰρηνικῆς χρησιμοποιήσεως τούτων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ λείψῃ καὶ ἡ Ἀστυνομία.

Ἤδη, ἀπό τινων ἐτῶν, ἔχει ἀρχίσει ἡ ὑπὸ τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀστυνομίας χρησιμοποίησις μικρῶν συσκευῶν ραντὰρ διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς ταχύτητος τῶν αὐτοκινήτων, ἡ ὁποία ἐπεξετάθη καὶ εἰς ἄλλας χώρας τῆς Εὐρώπης, κυρίως τὴν Γερμανίαν, διὰ νὰ φθάσῃ τὰς τελευταίας ἡμέρας εἰς τὴν χώραν μας.

2. Ἡ ἐπίδειξις τοῦ ραντὰρ εἰς Φάληρον.

Μία Ἀμερικανικὴ Ἑταιρεία, ἡ ὁποία ἀσχολεῖται μὲ τὴν παραγωγὴν «Ραντὰρ—μετρητῶν ταχύτητος ὀχημάτων», ἐνδιεφέρθη διὰ τὴν διάθεσιν τοιούτων μετρητῶν εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας τῆς χώρας μας.

Πράγματι ὁ ἐνταῦθα ἐκπρόσωπος τῆς ἑταιρείας αὐτῆς, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν γνωστὸν Ὑποπτέραρχον ἐ.ἀ. κ. Κωνσταντῖνον Ἐξαρχάκον, ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῆς ἡγεσίας τῶν Ἑλληνικῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων καὶ ἀπεφασίσθη ἡ διεξαγωγὴ πειραμάτων, προκειμένου νὰ καταδειχθῇ ἡ πρακτικὴ ἀξία καὶ χρησιμότης τῶν ραντάρ.

Τὰ πειράματα καὶ ἡ ἐπίδειξις τῶν νέων αὐτῶν συσκευῶν ἐγένοντο, μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν, τὴν 12 Φεβρουαρίου 1962 καὶ ἀπὸ 10—12 ὥρας, παρὰ τὸν Ἱππόδρομον Φαλήρου, παρουσίᾳ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τροχαίας Ἀθηνῶν, Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' κ. Ἀγησιλάου Παπασταφίδα, τοῦ Ὑποπτεράρχου ἐ.ἀ. κ. Κ. Ἐξαρχάκου καὶ τῶν εἰδικῶς ἐκπαιδευθέντων εἰς Ἀμερικὴν Ὑπαστυνόμων κ.κ. Σκαρμαλιωράκη, Ἀγγελοπούλου καὶ Ἀθανασούλη.

Διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἐπιδείξεων τῶν «ραντὰρ—μετρητῶν ταχύτητος» ἐχρησιμοποιήθησαν δύο Ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα τῆς ὑπηρεσίας Ἀμέσου Δράσεως. Ἀπὸ

τὰ πειράματα μετρήσεως τῆς ταχύτητος, τόσον τῶν ὑπηρεσιακῶν αὐτοκινήτων, ὅσον καὶ ἰδιωτικῶν τοιούτων, ἀπεδείχθη ἡ μεγάλη ἀκρίβεια καὶ ἡ πρακτικὴ χρησιμότης τῶν «ραντὰρ—μετρητῶν» διὰ τὴν βεβαίωσιν τῶν παραβάσεων ὑπερβολικῆς ταχύτητος τῶν αὐτοκινήτων, ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς τροχαίας.

3. Τὸ ραντὰρ—μετρητὴς ταχύτητος S—5.

Κατόπιν τῶν ἐπιτυχῶν αὐτῶν πειραμάτων, ἐνδιαφέρει νὰ γνωρίσωμεν τί εἶναι καὶ πῶς λειτουργεῖ τὸ «ραντὰρ — μετρητὴς ταχύτητος».

Τὸ Ραντὰρ τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶναι ὑποδείγματος S—5, ἔχει κατασκευασθῆ καὶ παράγεται ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Οἴκου Laboratory for Electronics.

Τὸ σύστημα τοῦτο ραντὰρ ἔχει σχεδιασθῆ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἡ τοποθέτησίς του ἐπὶ ὀχημάτων νὰ εἶναι ἁπλουστάτη καὶ ὁ χειρισμός του εὔκολος. Τὸ ὅλον σύστημα εἶναι μεγάλης ἀντοχῆς τόσον εἰς συνεχῆ χρῆσιν, ὅσο καὶ εἰς τὴν κακοκαιρίαν, μὴ ὑποκείμενον εἰς ἐμπλοκὰς καὶ μικροβλάβας.

Τὸ ραντὰρ τοῦτο ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία μέρη :

α) Τὴν κεραίαν.
β) Τὴν μονάδα πλαισίου.
γ) Τὸν ἐνδείκτην ταχύτητος ὀχημάτων.

4. Ἡ κεραία τοῦ ραντάρ.

Ἡ κεραία τοῦ S—5 περικλείει τὰς πλέον συγχρόνους ἐξελίξεις εἰς τὴν κατασκευὴν ραντάρ, αἵτινες καὶ εἶναι ἀποκλειστικότης τοῦ μηχανήματος τούτου.

Αὕτη παράγει μίαν ἐξαιρετικὰ καλῶς διαγραφομένην ὁριζοντίαν δέσμην τῶν 17 μοιρῶν, ἥτις ἐπιτρέπει νὰ ἐστιάζεται ἡ δέσμη τῆς ἐκπομπῆς ἐπὶ μιᾶς ὡρισμένης ἢ ὡρισμένων σειρῶν αὐτοκινήτων εἰς τὰς ὁδούς, μετ' ἀκριβείας.

Ἡ ἀνωτέρω δέσμη τοῦ ραντὰρ δύναται νὰ μεταβάλῃ κατεύθυνσιν, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ χειριστοῦ. Παρέχει δὲ αὕτη καθαρὰν καὶ σταθερὰν ἀνάγνωσιν, ὥστε ὁ χειριστὴς νὰ δύναται εὐκόλως νὰ ἀναγνωρίσῃ, τὸ σημειούμενον ἐπὶ τοῦ ἐνδείκτου του ὄχημα.

Ἡ κεραία περικλείεται ἐντὸς πλαισίου ὥστε νὰ παρουσιάζῃ ὄψιν ἑνὸς ἁπλοῦ καὶ ἀθῴου προβολέως ὀχήματος καὶ εἶναι ἀπολύτως αὐτάρκης μὴ ἔχουσα προβαλλόμενα ἢ ἐξέχοντα μέρη.

Εἶναι τελείως ἀσφαλὴς ἀπὸ κακοκαιρίαν, ἀνταποκρινομένη πλήρως εἰς τὰς δοκιμὰς τῆς προδιαγραφῆς Mil—E—4970Λ τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως διὰ πτῶσιν βροχῆς 9 ἑκατοστῶν ἀνὰ ὥραν. Δὲν ἀπαιτεῖται κάλυμμα διὰ τὴν προφύλαξίν της ἐκ τῆς βροχῆς.

Ἡ κεραία συνοδεύεται ὑπὸ στηρίγματος, ὅπερ τοποθετεῖται ἐπὶ τοῦ παραθύρου τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ ὀχήματος ἄνευ τῆς ἀνάγκης χρησιμοποιήσεως ἐργαλείων. Κλείοντες τὸ παράθυρον, αὕτη ἐξασφαλίζεται εἰς σταθερὰν θέσιν δι' ὅλας τὰς ταχύτητας ὁδηγήσεως.

Ἡ βάσις τῆς κεραίας εἶναι τοῦ κανονικοῦ τύπου τοῦ χρησιμοποιουμένου διὰ ἐξωτερικοὺς προβολεῖς αὐτοκινήτων καὶ δύναται οὕτω νὰ τοποθετηθῆ εὐκόλως ἐπὶ ὀχήματος, τριπόδου ἢ ἄλλου τύπου βάσεως τοποθετήσεως τοιούτων μηχανημάτων.

Ἡ κεραία περιλαμβάνει καὶ μίαν λυχνίαν νέας σχεδιάσεως καὶ κατασκευῆς, τύπου Klystron, ἥτις ἐξασφαλίζει τὴν μεγίστην δυνατὴν ἀπόδοσιν λειτουργίας τοῦ ραντὰρ καὶ μακρὰν διάρκειαν ζωῆς τούτου ἄνευ φθορῶν καὶ τῶν συνήθων βλαβῶν τῶν παρουσιαζομένων εἰς ἀντίστοιχα μηχανήματα.

(Συνεχίζεται)

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΤΑΜΕΙΟ ΠΑΤΡΩΝ

--ΔΙΑΦΥΓΗ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ-ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ—

Ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Στὴν κατάστασι ποὺ παρέδωσε ὁ πλοίαρχος τοῦ «Providence», ὁ Διονύσιος Τ. ἐφέρετο ὡς ἐπιβάτης, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ ἄγνωστο σὲ ποιὸ λιμάνι. Ποῦ; στὴ Ν. Ὑόρκη; στὴ Λισσαβῶνα; στὴ Μασσαλία, στὴ Νεάπολι; Ὕστερα ἀπὸ τὴ πρόχειρη αὐτὴ ἐξέτασι, οἱ Ἀστυνομικοὶ κοίταξαν τῆς καρτέλλες τῶν καταδιωκομένων καὶ ὅταν εἶδαν πὼς τὸ ὄνομα Τ. δὲν εἶχε δοσοληψίες μὲ τὴν ἑλληνικὴ δικαιοσύνη τὴν ἄφησαν ἐλεύθερη.

Ἔτσι ἡ κ. Π. τὰ κατάφερε νὰ ξεφύγῃ χωρὶς ἄλλη περιπέτεια καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ πάλι στὸ ξενοδοχεῖον «Ν. Βυζάντιον».

Πέπλος μυστηρίου ἐκάλυψε τὴν νέα ἐξαφάνισι τοῦ Π. Ποιὸ λιμάνι ἀπ' ὅλα νὰ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ τὸν φιλοξένησε. Ἄλλο μέσο δὲν εἶχα γιὰ νὰ μάθω κάτι παρὰ νὰ ἐγκατασταθῶ ξανὰ στὸ ξενοδοχεῖο μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς ἡ καμαριέρα θὰ τὰ καταφέρῃ νὰ μὲ βοηθήσῃ. Ἦταν ἔξυπνη καὶ πρόθυμη κοπέλλα καὶ ἤξερε καλὰ τί ζητοῦσα.

Ἡ κ. Π. ἔμενε κλεισμένη ὅπως καὶ πρὶν στὸ δωμάτιό της. Ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ καμμιὰ ὕποπτη κίνησι δὲν παρουσιάστηκε, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις τοῦ ἴδιου δικηγόρου. Ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο ἀφοῦ προηγουμένως συνεννοήθηκα μὲ τὴ καμαριέρα νὰ μὲ κρατᾶ ἐνήμερο γιὰ ὅ,τι καινούργιο θὰ ἔβλεπε. Τῆς ἔδωσα ἕναν ἀριθμὸ τηλεφώνου καὶ ὅταν θὰ εἶχε κάτι τὸ σοβαρὸ νὰ μοῦ πῇ νὰ συναντηθοῦμε.

Πέρασαν λίγες μέρες ποὺ ἐγκατέλειψα τὸ ξενοδοχεῖο καὶ παίρνω ἕνα τηλεφώνημά της.

—Πρέπει νὰ συναντηθοῦμε μοῦ εἶπε.

Καὶ τῆς ἔδωσα ραντεβοῦ τὸ ἀπόγευμα, σ' ἕνα καφενεῖο.

—Ἔχουμε νεώτερα; τὴ ρώτησα μόλις ἦρθε.

—Ἔτσι νομίζω μοῦ εἶπε χαρούμενη καὶ μοῦ ἔδωσε ἕνα τσαλακωμένο φάκελο ποὺ βρῆκε ὅταν τακτοποιοῦσε τὸ δωμάτιο τῆς κ. Π.

Ὅπως εἶδα ὁ φάκελος ἦταν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ γιὰ τὴν κ. Π. καὶ ὅπως διάβασα ἀποστολεὺς ἦταν ὁ Διονύσιος Χ., ὁδὸς Πριγκιπίσσης Μαργαρίτας Νο 104—Νεάπολις.

Ἡ καμαριέρα συνέχισε.

—Ἔχω καὶ ἄλλα νέα ἀκόμη. Προχθὲς μὲ ἕνα γράμμα ποὺ τῆς ἔδωσα ἔγινε ἀφορμὴ νὰ σχετισθῶ περισσότερο μαζί της.

Κουβεντιάσαμε πολλὰ γιὰ τὴν ἴδια, γιὰ τὰ παιδιά της καὶ τὸν ἄνδρα της. Ἀπὸ τὴ συζήτησι ποὺ κάναμε κατάλαβα πῶς περιμένει κάποιο μήνυμα γιὰ νὰ φύγῃ· γιὰ ποῦ ὅμως δὲν μοῦ εἶπε.

—Τώρα πρέπει νὰ προσέξῃς εἶπα στὴ καμαριέρα νὰ μὴ μᾶς φύγῃ ξαφνικὰ καὶ χάσουμε τὰ ἴχνη της.

Τὸ γνωστὸ ὄνομα Χ. μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Θέλεις εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου νὰ εἶναι ὁ καταχραστὴς Π. καὶ ν' ἀλληλογραφῇ μ' αὐτὸ τὸνομα; Διαψεύστηκα ὅμως ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τῆς γυναίκας του ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες στὴν Αἴγυπτο. Κι' ἔτσι τ' ὄνομα Χ. ποὺ μποροῦσε νὰ μεταχειρίστηκε ὁ καταχραστὴς ἔμεινε ὡς μιὰ ἁπλῆ ὑπόνοια.

Οἱ πληροφορίες ποὺ εἶχα καὶ ἡ ξαφνικὴ ἀναχώρησι τῆς Π. φανέρωναν ξεκάθαρα ὅτι πάει νὰ συναντήσῃ στὴν Αἴγυπτο τὸν ἄνδρα της.

Μέχρι τώρα εἶχα στὰ χέρια μου τὰ δύο ψευδώνυμα τοῦ καταχραστῆ Π., ἤτοι Κ. καὶ Τ. ἀλλὰ ἀπὸ τὸν τσαλακωμένο φάκελο ποὺ μοῦδωσε ἡ καμαριέρα

παρουσιάστηκε κι' ένα τρίτο γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν ἤμουν ἀκόμα βέβαιος. Ἀπὸ τὸ τελευταῖο ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσι ποὺ ἔγραφε ξεκίνησα μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἴσως αὐτὸ γίνει ἀφορμὴ νὰ ἀνοιχθῇ ὁ δρόμος γιὰ νὰ βρῶ τὰ ἴχνη τοῦ καταχραστοῦ. Ἔγραψα τὴ διεύθυνσι αὐτὴ σ' ἕναν φίλο μου Προξενικὸ ὑπάλληλο στὸ κ. Χρῆστο Καντᾶ, στὴ Νεάπολι τῆς Ἰταλίας, καθὼς καὶ τὰ τέσσαρα ὀνόματα ποὺ χρησιμοποίησε.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, στὶς 20 Ὀκτωβρίου 1926, πῆρα τὴν ἀπάντησι ἀπὸ τὸ φίλο μου, ποὺ ὅπως μοῦ ἔγραφε στὴν ὁδὸν Πριγκιπίσσης Μαργαρίτας Νο 104 εἶναι ἕνα ἑλληνικὸ κέντρο, τῆς κακιᾶς ὥρας, ποὺ τὸ διευθύνει ἕνας Κεφαλλωνίτης ὁ Παναγιώτης Ζ. Ἐκεῖ συχνάζουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες ξέμπαρκοι ναυτικοὶ καὶ παραστρατημένοι.

Ἀπὸ τὰ ὀνόματα τὸ ἕνα εἶναι γνωστό. Ἦτοι Διονύσιος Κ. ξέμπαρκος ναυτικὸς ποὺ εἶναι φιλοξενούμενος τοῦ Ζ. μὲ τὴν οἰκογένειά του.

Ὅταν διάβασα τὴν πληροφορία αὐτὴ τοῦ φίλου μου ἔτριβα τὰ μάτια μου. Δὲν μοῦ ἔμενε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ὁ Χ. ποὺ ἔγραφε στὴν Π. εἶναι ὁ ἄνδρας της. Τώρα, πὼς βρέθηκε ἡ οἰκογένειά του ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο στὴν Νεάπολι, αὐτὸ ἦταν ἴσως ἕνα παραπλανητικὸ κόλπο.

Ἐφωδιασμένος μὲ τὶς πολύτιμες πληροφορίες ποὺ εἶχα, παρουσιάζομαι στὸν Ἀστυνομικὸ Διευθυντή.

—Κε Διευθυντὰ ἀπὸ δύο χρόνια κυνηγῶ τὸν Παν. Π. καὶ τώρα βρίσκομαι στὰ ἴχνη του, ἔχω στὰ χέρια μου ὅλα τὰ ψευδώνυμα ποὺ μεταχειρίστηκε καὶ τὴ διεύθυνσι ὅπου διαμένει στὸ ἐξωτερικό.

—Σὲ ποιὸ Κράτος βρίσκεται; μ' ἐρώτησε ὁ Διευθυντής.

—Στὴν Ἰταλία καὶ τοῦ δείχνω τὸ γράμμα τοῦ φίλου μου.

Ὁ Διευθυντής μου κ. Τρύφωνας, ἄνθρωπος λεπτολόγος στὴ δουλειά του καὶ ἱκανοποιημένος ἀπ' ὅσα τοῦ ἀνέφερα, μ' ἐρώτησε.

—Ποιὸν ἀπ' τοὺς ἀξιωματικοὺς θέλεις γιὰ συνεργάτη σου;

—Τὸν Ὑπαστυνόμο κ. Λυμπερόπουλο, τοῦ εἶπα.

Ἔμεινε σύμφωνος καὶ κτύπησε τὸ κουδούνι ὅπου παρουσιάζεται ὁ προϊστάμενος τοῦ Ἐμπιστευτικοῦ Τμήματος.

—Νὰ ἑτοιμάσῃς κ. Λυμπερόπουλε, διέταξεν, ἕνα ἐπεῖγον ἔγγραφον πρὸς τὸ Ἀρχηγεῖον. Θὰ φύγῃς ἐσὺ καὶ ὁ Δουκάκης γιὰ τὴ Ἰταλία.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες καὶ ἀφοῦ εἶχαν ἑτοιμασθῇ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα καὶ τὸ ἔνταλμα συλλήψεως, μᾶς κάλεσε ὁ διευθυντὴς στὸ γραφεῖο του.

—Ἀκοῦστε κύριοι μᾶς εἶπε· εἶναι ἡ πρώτη ὑπόθεσις κατὰ τὴν ὁποία θὰ δράσῃ ἡ Ἀστυνομία μας στὸ ἐξωτερικό. Τὸ νοῦ σας γιατὶ πρέπει νὰ ἐπιτύχῃ.

Στὸ μεταξὺ βγάζει ἀπὸ τὸ ντοσιὲ τοῦ γραφείου του δύο Special διαβατήρια καὶ μᾶς τὰ δίδει.

Τὸ μεσημέρι, στὶς 16 Νοεμβρίου 1926, παρουσιαζόμαστε καὶ οἱ δυό μας στὸ Διευθυντή.

—Κε Διευθυντά, τοῦ ἀνέφερεν ὁ Ὑπαστυνόμος, σήμερα στὰς 4 φεύγει γιὰ τὸ Μπρίντεζι τὸ Α/Π «Ὑπεροχή», μποροῦμε νὰ φύγουμε;

—Μάλιστα νὰ φύγετε διέταξε ὁ Διευθυντὴς καὶ μᾶς εὐχήθηκε καλὴ ἐπιτυχία.

Πρῶτος ἀνέβηκα ἐγὼ στὸ «Ὑπεροχὴ» καὶ ὕστερα ἀπὸ 2 1/2 ὥρες ἦρθε καὶ ὁ κ. Λυμπερόπουλος.

Ξημερώματα τῆς 18ης Νοεμβρίου 1926 τὸ «Ὑπεροχὴ» ἀγκυροβόλησε στὸ λιμάνι τοῦ Μπρίντεζι καὶ μετὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες διατυπώσεις τοῦ Τελωνείου καὶ τῆς Ἀστυνομίας μπήκαμε ἐλεύθερα στὴ πόλι.

Ἡ πρώτη μας δουλειὰ ἦταν νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ Προξενεῖο μας κι' ὕστερα τὴν Διεύθυνσι Ἀστυνομίας. Ἐκεῖ θεωρήσαμε τὶς ἄδειες ὁπλοφορίας καὶ στὸ μεταξὺ ζητήσαμε ἀπὸ τὸν ἔλεγχο διαβατηρίων νὰ μᾶς πληροφορήσῃ ἂν εἶναι γραμμένη καμμιὰ ἄφιξις τῆς Π. στὰ βιβλία του μὲ τὰ γνωστὰ ψευδώνυμα.

Μετὰ ἀπὸ λίγο ὁ προϊστάμενος τῆς Ὑπηρεσίας μᾶς πληροφορεῖ πὼς ἡ κ. Ἄννα Κ. μπῆκε στὸ Ἰταλικὸ ἔδαφος τώρα τελευταίως καὶ ὅπως δήλωσε θὰ ἐγκατασταθῇ στὴ Νεάπολι, στὴ συνοικία Vomero.

Ὅπως μάθαμε ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς συναδέλφους μας ἡ συνοικία αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ ὡραία καὶ ἀριστοκρατικὴ τῆς Νεαπόλεως.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας μὲ τὶς πληροφορίες τοῦ ἐλέγχου διαβατηρίων πήραμε τὴν ἀμαξοστοιχία τοῦ προορισμοῦ μας.

Μετὰ ἀπὸ πολύωρο καὶ κουραστικὸ ταξίδι τὴν ἑπομένη τὸ πρωῒ φτάσαμε στὴ Νεάπολι. Καταλύσαμε σ' ἕνα Ἑλληνικὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Ἀδαμ. Τομάζου στὴ Via Francia, ἀφίσαμε τὶς ἀποσκευές μας καὶ τραβήξαμε γιὰ τὴ Via Mendina No 72, στὸ Προξενεῖο μας.

Ἦταν ἀκόμα πολὺ πρωῒ καὶ τὸ ὑπαλληλικὸ προσωπικὸ τοῦ Προξενείου ἀπουσίαζε. Ὁ θυρωρὸς Γιάννης Γαρύφαλος μᾶς εἶπε νὰ περιμένουμε καὶ καθήσαμε στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς.

Δὲν πέρασε πολὺ καὶ βλέπω νὰ ἔρχεται πρῶτος ὁ φίλος μου Χρηστ. Καντᾶς, Α' γραμματεὺς τοῦ Προξενείου.

Ὁ Καντᾶς μὲ χαιρέτισε καὶ τοῦ φάνηκε παράξενο ποὺ μὲ εἶδε.

—Πῶς ἐδῶ κ. Δουκάκη ; Δὲν σὲ περίμενα.

—Θὰ τὰ ποῦμε, τοῦ εἶπα. Καὶ μᾶς κάλεσε νὰ πᾶμε στὸ γραφεῖο του.

—Θυμᾶσαι ποὺ σοῦ ἔγραψα γιὰ κάποιον κ. Χ. στὴν ὁδὸ Πριγκιπίσσης Μαργαρίτας 104;

—Μὰ σοῦ ἀπάντησα πὼς εἶναι ἄγνωστος στὴ Νεάπολι.

—Λοιπὸν φίλε μου, αὐτὸς εἶναι ὁ Κ. ποὺ μοῦ ἔγραφες ὅτι φιλοξενεῖται ἀπὸ τὸ Γαζῆ στὴν ὁδὸ Πριγκιπίσσης Μαργαρίτας 104. Τὸ πραγματικό του ὄνομα εἶναι Παν. Π. καὶ κατηγορεῖται γιὰ μιὰ μεγάλη κατάχρησι στὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Καντᾶς ἔμεινε ἔκπληκτος καὶ μοῦ εἶπε :

—Τώρα ἐξηγεῖται τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας γιὰ τὸν Κ. Ὅπως φαίνεται ὁ γιατρὸς Τ. ἤξερε τὴ κατάχρησι τοῦ Π. καὶ γιὰ νὰ τὸν προστατεύσῃ ζήτησε ἀπὸ τὸ Προξενεῖο νὰ τοῦ δοθῇ τὸ πιστοποιητικὸ μὲ τ' ὄνομα Κ. Ὁ Πρόξενός μας κ. Ἰωαννίδης εἶχεν ἀπόλυτο ἐμπιστοσύνη στὸ Πρόεδρο γιατρὸ Τ. γιατὶ ἦταν ἄλλοτε ἐπίτιμος Πρόξενος ἐδῶ στὴν Νεάπολι.

Στὸ μεταξὺ ὁ φίλος μου Καντᾶς βγάζει ἕνα φάκελο ἀπὸ τὸ ἀρχεῖο καὶ μοῦ τὸν δίδει.

—Μπορεῖς νὰ διαβάσῃς κ. Δουκάκη.

Ὅπως εἶδα μέσα στὸ φάκελο ὑπῆρχε μιὰ ὑπεύθυνος δήλωσις ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸ γιατρὸ Διονύσιο Τ. πρόεδρο τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας Νεαπόλεως καὶ ἀπὸ τὸν Παναγ. Γαζῆ, διευθυντὴ τοῦ Κέντρου τῆς ὁδοῦ Πριγκιπίσσης Μαργαρίτας 104.

Καὶ οἱ δύο ἐβεβαίωναν πὼς ὁ φιλοξενούμενος των εἶναι ἐκ Κεφαλληνίας καὶ ὀνομάζεται Διον. Κ. ναυτικὸς τὸ ἐπάγγελμα ποὺ σ' ἕνα ναυάγιο ἔχασε τὰ χαρτιά του.

—Ἔτσι ἔπεισαν τὸ Πρόξενο κ. Ἰωαννίδη μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου καὶ τοῦ ἐξεδώσαμε στὶς 7 Μαΐου 1926 τὸ ὑπ' ἀριθμ. 292 προσωρινὸ πιστοποιητικὸν γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ ἡ παραμονή του στὴν Ἰταλία.

Ὅπως μιλούσαμε μὲ τὸν Καντᾶ διάφορα γύρω ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι τοῦ Π. μᾶς διακόπτει τὴ συζήτησι ὁ θυρωρὸς τοῦ Προξενείου.

—Κύριε Καντᾶ τοῦ εἶπε, ὁ κ. Πρόξενος εἶναι στὸ γραφεῖο του.

Σηκωθήκαμε ὅλοι μαζὶ καὶ ὁ Καντᾶς ἀνέλαβε νὰ μᾶς παρουσιάσῃ στὸν κ. Πρόξενο.

—Ὁ κ. Λυμπερόπουλος καὶ ὁ κ. Δουκάκης ἀστυνομικοὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τοῦ εἶπε.

Ὁ κ. Πρόξενος μᾶς ρώτησε.

—Σὲ τί ὀφείλεται ἡ ἄφιξίς σας στὴν Ἰταλία ;

—Κάποιον δικό μας καταδιωκόμενο ἤλθαμε νὰ συλλάβουμε τοῦ εἶπε ὁ ὑπαστυνόμος κ. Λυμπερόπουλος καὶ τοῦ δίδει τοὺς φακέλους μὲ τὰ ἔγγραφα τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν.

—Μένει ἐδῶ στὴν Νεάπολι ; καὶ πῶς λέγεται ; μᾶς ρώτησε ὁ Πρόξενος.

—Παν. Π. ἢ Τ. ἢ Χ. ἢ Κ. τοῦ εἶπα.

—Βλέπω τὸν φίλον πλούσιον σὲ ὀνόματα, μᾶς λέγει ὁ Πρόξενος καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ μ' ἐνδιαφέρον τὰ ἔγγραφα τοῦ Ὑπουργείου.

—Κύριε Γενικέ, τοῦ εἶπε ὁ κ. Καντᾶς, ὁ ἄνθρωπος πού ζητοῦν οἱ ἀστυνομικοί μας, εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον προστατεύει ὁ ἰατρὸς Τ. καὶ τοῦ ἐξεδώσαμε τὸ προσωρινὸ πιστοποιητικὸ καὶ τοῦ δίδει τὸ φάκελο τοῦ κρατοῦσε.

Ὁ κ. Πρόξενος δὲ μίλησε, πῆρε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἐπεκοινώνησε μὲ τὴ Πρεσβεία μας στὴ Ρώμη.

—Ἦρθαν δύο ἀστυνομικοὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα γιὰ τὴ σύλληψι ἑνὸς Ἕλληνος κακοποιοῦ.

Ποιὰ ἀπάντησι πῆρε ὁ κ. Πρόξενος δὲ ξέρω, ἀμέσως ὅμως ἔδωσε ἐντολὴ στὸ Καντᾶ νὰ ἑτοιμάσῃ ἕνα ἔγγραφο γιὰ τὴ Διεύθυνσι Ἀστυνομίας.

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωὶ ἐγώ, ὁ κ. Λυμπερόπουλος καὶ ὁ Καντᾶς πήραμε τὸ ἔγγραφο πού εἶχεν ὑπογράψει ὁ Πρόξενος καὶ τραβήξαμε γιὰ τὴ πλατεία Monitsipio. Σ' ἕνα Ἐνετικοῦ ρυθμοῦ μέγαρον ἦταν ἡ Διεύθυνσι Ἀστυνομίας. Ὁ σκοπὸς τῆς πύλης ἀνέλαβε νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ στὸ γραφεῖο τοῦ Διευθυντοῦ. Μπρὸς σ' ἕνα πολυτελέστατο γραφεῖο καθόταν ἕνας μεσόκοπος καὶ μετρίου ἀναστήματος κύριος, ἦταν ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς τῆς πόλεως. Ὁ κ. Καντᾶς μᾶς συνέστησε.

—Κε Διευθυντά, τοῦ εἶπε. Οἱ κύριοι εἶναι Ἕλληνες ἀστυνομικοὶ ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, ὁ κ. Λυμπερόπουλος καὶ ὁ κ. Δουκάκης ἦρθαν γιὰ νὰ συλλάβουν ἕνα Ἕλληνα κακοποιὸ πού βρίσκεται ἀπὸ καιρὸ ἐδῶ καὶ τοῦ δίδει τὸ ἔγγραφο τοῦ Προξένου.

—Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ; μᾶς ρώτησε καὶ πῶς λέγεται ;

—Π., Τ., Χ., Κ. Ἐδῶ εἶναι γνωστὸς μὲ τὸ τελευταῖο Κ. καὶ ὅπως ξέρουμε συχνάζει στὴν ὁδὸ Πριγκιπίσσης Μαργαρίτας 104. Ἴσως νὰ κάθεται ἐκεῖ κοντά.

Ὁ Διευθυντὴς τότε χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ παρουσιάζεται ἕνας ἀξιωματικός.

—Κόπταξε τοῦ εἶπε ἂν ὑπάρχῃ φάκελος στὴν Ὑπηρεσία ξένων μὲ τὸ ὄνομα Κ. νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἀμέσως.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔφυγε καὶ σὲ λίγο ἐπιστρέφει μὲ ἕνα φάκελο τὸν ὁποῖο ἔδωσε στὸ Διευθυντή.

—Σὰν πολλὲς διευθύνσεις βλέπω. Σὲ κάποια ἀπ' ὅλες θὰ τὸν πετύχουμε· τώρα νὰ εἰδοποιήσῃς νὰ ἔλθῃ ὁ Marecialo Centore Frangesco, εἶπε στὸν ἀξιωματικό.

Μετὰ λίγη ὥρα ἔρχεται ὁ Ἀστυνόμος Centore, ἄνδρας μετρίου ἀναστήματος, ζωηρὸς καὶ ἔξυπνος.

—Οἱ κύριοι εἶναι Ἕλληνες Ἀστυνομικοί, τοῦ εἶπε ὁ Διευθυντής. Θὰ συνεργασθῇς μαζί τους γιὰ κάποια σοβαρὰ ὑπόθεσι. Διάλεξε τοὺς καλύτερους ἀστυνομικοὺς πού ἔχεις στὴ διάθεσή σου, πᾶρε ἀπὸ τὸ φάκελόν του τὶς διευθύνσεις, καὶ θὰ κάνετε ἀναζητήσεις μὲ τοὺς ἄνδρες σας. Τελευταῖα θ' ἀφήσῃς τὴ διεύθυνσι τῆς ὁδοῦ Πριγκιπίσσης Μαργαρίτας 104, τὴν ὁποία ἔχουν οἱ Ἕλληνες ἀστυνομικοί.

Ἀφοῦ εὐχαριστήσαμε τὸ Διευθυντὴ τὸν χαιρετίσαμε, περάσαμε στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀστυνόμου Centore καὶ καταστρώσαμε καὶ οἱ τρεῖς τὸ σχέδιο τῆς ἐξορμήσεως. Ὁ κ. Centore κάλεσε τοὺς Brigadier di P. S. K.K. Saiello Antonio, Montanino Paolino, Bernardino di Martino, Umberto di Turris καὶ Frangesco Adderucia.

—Ἀκοῦστε παιδιὰ τοὺς εἶπε ὁ Ἀστυνόμος Centore οἱ κύριοι εἶναι Ἕλληνες Ἀστυνομικοὶ μὲ τοὺς ὁποίους θὰ συνεργασθοῦμε γιὰ μιὰ σοβαρὴ ὑπόθεσι. Αὔριο πρωὶ-πρωὶ θὰ συναντηθοῦμε ὅλοι ἐδῶ στὸ γραφεῖο μου γιὰ τὸ πρῶτο ξεκίνημα.

Τὴν ἑπομένη 18 Νοεμβρίου 1926 πήγαμε στὸ Vomero, δηλαδὴ στὴν πρώτη Διεύθυνσι τοῦ φακέλου, καὶ ὅπως μάθαμε ὁ Π. ἤ Κ. εἶχε φύγει πρὸ πολλοῦ. Ἐπίσης τὸ ἴδιο καὶ στὸ Posilipo καὶ στὴ Νέα Πομπηΐα.

Ἀφοῦ ἠρευνήθησαν ὅλες οἱ διευθύνσεις τοῦ φακέλου, ἔμενε νὰ στραφοῦμε στὴν ὁδὸ Πριγκιπίσσης Μαργαρίτας 104, στὸ κέντρον τοῦ Π. Γαζῆ καὶ Καβαλιεράτου.

Πρὶν ἀκόμα ξεκινήσουμε γιὰ τὸ κέντρο τοῦ Γαζῆ θεωρήσαμε πιὸ σωστὸ νὰ πάω μόνος μου γιὰ τὴ πρώτη ἀνίχνευσι καὶ κεῖνοι νὰ περιπολοῦν ἀπ' ἔξω.

Ἔτσι θὰ μπορούσαμε νὰ βεβαιωθοῦμε γιὰ τὴν παρουσία τοῦ Π. καὶ τῆς γυναίκας του, ποὺ τὴν ἤξερα καλά. Ἀπὸ τὴν ἑπομένη τὸ πρωὶ 19-11-1926 ἔγινα πελάτης τοῦ κέντρου Γαζῆ. Ὁ ὑπαστυνόμος Λυμπερόπουλος καὶ οἱ συνεργάτες μας Ἰταλοὶ ἀστυνομικοὶ κάθησαν σ' ἕνα ἄλλο κέντρο, λίγο πάρα κάτω, στὸν ἴδιο δρόμο καὶ μὲ τὴν σειρά τους ἕνας ἕνας ἀπὸ τοὺς Brigadier, περιπολοῦσε.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς θαμῶνας δὲν μὲ πρόσεξε· μόνο ὁ καταστηματάρχης ποὺ μὲ σερβίρισε καὶ τοῦ μίλησα Ἑλληνικὰ μ' ἐρώτησε ἀπὸ πιὸ μέρος εἶμαι καὶ γιατὶ ἦρθα στὴ Νεάπολι.

—Εἶμαι μετανάστης τοῦ εἶπα καὶ πρόκειται νὰ φύγω γιὰ τὴν Ἀμερικὴ μὲ τὸ ὑπερωκεάνιο «Roma».

Γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὴν πολύωρη παραμονή μου ξερύλλιζα περιοδικὰ ποὺ εἶχα ἀγοράσει ἀπὸ ἕνα περίπτερο τῆς Piatsa Galeria καὶ μὲ τρόπο παρακολουθοῦσα τοὺς πελάτες. Σὲ κανέναν ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶχα βρῆ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ζητοῦσα. Μετὰ ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα βλέπω νὰ στέκεται στὴν εἴσοδο τοῦ Κέντρου ἕνα ζευγάρι. Ἡ σιλουέττα τῆς γυναίκας μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι γιατὶ κάπου τὴν εἶχα ξαναδῆ. Ὁ κύριος ποὺ τὴ συνώδευε τὴν ἄρησε καὶ προχώρησε στὸ βάθος τοῦ κέντρου καὶ κάθησε σ' ἕνα τραπέζι μόνος του. Ὅπου ἀκούω τὴ γυναίκα νὰ τοῦ φωνάζῃ Ἑλληνικά: «Δὲν θ' ἀργήσῃς Παναγιώτη».

Δὲν ἤθελα περισσότερα πράγματα γιατὶ στὴ γυναίκα ποὺ συνώδευε ὁ κύριος ἀναγνώρισα τὴν Ἀγγέλα Π. καὶ τὸ ὄνομα ποὺ ἄκουσα μὲ βεβαίωνε πὼς ὁ συνοδός της ἦταν ὁ ἄνδρας της. Ρίχνω μιὰ γρήγορη ματιὰ στή φωτογραφία του, ποὺ εἶχα πρόχειρη στὸ πορτοφόλι μου καὶ εἶδα ὅτι ἦταν πραγματικὰ ὁ ἴδιος. Βάζω τότε τὸ καπέλλο μου χαμηλά, γιὰ νὰ μοῦ κρύψῃ τὸ πρόσωπο καὶ μὲ γρήγορα βήματα βγαίνω ἀπὸ τὸ κέντρο. Προχώρησα στὸ ἀπέναντι περίπτερο, προσποιήθηκα πὼς κάτι θὰ ψωνίσω, καὶ λέω στὸ Brigadier ποὺ βρισκόταν κείνη τὴ στιγμὴ ἐκεῖ.

—Ὁ φίλος εἶναι μέσα καὶ ἡ κυρία ποὺ προχωρεῖ μὲ τὸ πράσινο φόρεμα εἶναι ἡ γυναίκα του.

Ὁ Μπριγκαντιέρος τὴν πῆρε στὸ κατόπιν, καὶ ἐγὼ γύρισα πάλι στὴ θέσι μου καὶ περίμενα.

Μετὰ ἀπὸ λίγα λεπτὰ βλέπω νὰ μπαίνῃ ὁ ὑπαστυνόμος κ. Λυμπερόπουλος καὶ ὁ Marecialo Centore Frangesco, μὲ τοὺς δύο Μπριγκαντιέρους, οἱ ἄλλοι δύο σταμάτησαν στὴν εἴσοδο τοῦ Κέντρου, ἐνῶ ὁ τρίτος παρακολουθοῦσε τὸ σπίτι στὸ ὁποῖο μπῆκε ἡ Ἀγγέλα Π. στὸν ἴδιο δρόμο καὶ σὲ λίγη ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Κέντρο.

Σηκώθηκα πῆρα θέσι καὶ μ' ἕνα νεῦμα ὑπέδειξα στὸν Marecialo Centore ποιὸς εἶναι ὁ καταζητούμενος.

Ὁ Κ. Centore τότε τὸν πλησίασε καὶ μὲ ὕφος αὐστηρὸ τὸν ρώτησε πῶς ὀνομάζεται.

—Διονύσιος Κ. τοῦ ἀπάντησε κάπως ἀνήσυχος.

—Ἑτοιμάσου γιὰ τὴν Ἀσφάλεια.

—Γιατί; τὸν ρώτησε ταραγμένος, ἐγὼ εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος δὲν ἔχω κάνει τίποτε, τοῦ ἔλεγε μὲ μπερδεμένα λόγια.

—Αὐτὸ θὰ τὸ βροῦμε στὴν Ἀστυνομία συνέχισε ὁ Marecialo, ἀκολούθησέ μας.

Μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς ὁ Π. δὲν εἶχε ὑποπτευθῆ τὴν πραγματικότητα, ὅταν ὅμως ἄκουσε νὰ μοῦ μιλᾶ ὁ ὑπαστυνόμος κ. Λυμπερόπουλος Ἑλληνικά, ὅτι

ἐγὼ πρέπει νὰ τὸν συνοδεύσω στὴν Ἀσφάλεια, ἐνῶ ἐκεῖνος θὰ πήγαινε στὸ σπίτι του γιὰ ἔρευνα, κατάλαβε, τί συνέβαινε. Προσπάθησε νὰ δραπετεύσῃ, μὰ δὲ τὸ κατάφερε. Τὸ Ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο ποὺ στεκόταν ἔξω ἀπὸ τὸ κέντρο μᾶς παρέλαβε μὲ τοὺς τρεῖς Μπριγκαντιέρους καὶ σὲ λίγα λεπτὰ βρισκόμαστε στὴν Ἀσφάλεια.

Ὁ Ὑπαστυνόμος Λυμπερόπουλος, ὁ Marecialo Centore καὶ οἱ λοιποὶ Ἰταλοὶ ἀστυνομικοὶ πῆγαν γιὰ τὸ σπίτι του, στὸ Νο 104.

Χτύπησαν τὴ πόρτα καὶ ἀνύποπτη τοὺς ἀνοίγει ἡ ἴδια ἡ γυναίκα του.

—Εἴμεθα ἀστυνομικοὶ καὶ θὰ κάνωμε μιὰ ἔρευνα στὸ σπίτι.

—Γιατί ; τοὺς ρώτησε.

—Ὁ ἄνδρας σου εἶναι στὴ φυλακή, τῆς ἀπαντᾷ ἑλληνικὰ ὁ κ. Λυμπερόπουλος.

Τότε ἐκείνη τὰ ἔχασε, κάθησε χωρὶς νὰ μπορῇ ἀπ' τὴ ταραχή της νὰ μιλήσῃ, ἐνῶ οἱ Ἀστυνομικοὶ κάνοντας τὴν ἔρευνά τους βρῆκαν τὰ στοιχεῖα καὶ τὰ πειστήρια ποὺ ἤθελαν. Δηλαδὴ τὰ πλαστὰ διαβατήριά τους.

Ὅταν γύρισαν ἀπὸ τὴν ἔρευνα στὴν Ἀσφάλεια, ὁ Marecialo ὡδήγησε στὸ γραφεῖο του τὸν κρατούμενο καὶ ἄρχισε τὴν ἀνάκρισι.

—Πές μας τώρα Κ. τοῦ εἶπε, ποιὸ εἶν' ἀπ' ὅλα τὸ πραγματικό σου ὄνομα, Κ., Τ., Χ. ἢ Π. ; Ἐκεῖνος μὲ ἐπιμονὴ ἔλεγε ὅτι ὀνομάζεται Διονύσιος Κ.

—Μὴ ματαιοπονῇς, τοῦ εἶπε, εἶσαι ὁ Παναγιώτης Π. καὶ τοῦ δείχνει τὴ φωτογραφία του.

Ὁ Π. κατάλαβε πῶς δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ ἐπιμένῃ καὶ μὲ κατάπτωσι ὁμολογεῖ.

—Ναὶ εἶμαι ὁ Π. Μέχρις ἐδῶ τὰ κατάφερα, μᾶς εἶπε λυπημένα.

Στὸ μεταξὺ χτύπησε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάζεται ἡ γυναίκα του, καταπτοημένη καὶ μὲ λυγμοὺς λέγει στὸν κ. Centore.

—Θὰ τὸν κρατήσετε στὴ φυλακή ;

—Βεβαίως μέχρις ὅτου τὸν παραλάβουν οἱ κύριοι, καὶ μᾶς δείχνει, οἱ ὁποῖοι εἶναι Ἕλληνες Ἀστυνομικοὶ καὶ θὰ τὸν πᾶνε στὴν Ἑλλάδα.

Ὅταν γύρισε καὶ μὲ κοίταξε ἔμεινε ἄναυδη καὶ μοῦ εἶπε μὲ κομμένα λόγια.

—Κάπου, σᾶς ἔχω ξαναδῇ.

—Ναί, στὸ ξενοδοχεῖον «Βυζάντιον».

—Μάλιστα, σᾶς θυμοῦμαι πολὺ καλά, μήπως ἀπὸ τότε μὲ παρακολουθούσατε ;

Τὴν ἴδια μέρα οἱ ἐφημερίδες τῆς Ναπόλεως καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τὸ τηλεγράφημά μας πρὸς τὴν Ὑπηρεσία μας, ἐδημοσίευαν μὲ κτυπητοὺς τίτλους τὴ σύλληψι τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ ἑκατομμύριον τῶν Πατρῶν.

Ὁ Πρόξενος Ναπόλεως κ. Ἰωαννίδης μ' ἕνα ἔγγραφόν του πρὸς τὰς Ἰταλικὰς Ἀρχὰς παρακαλοῦσε γιὰ τὴν κράτησί του, μέχρις ὅτου τακτοποιηθῇ ἡ ἔκδοσίς του διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ.

Ἐπὶ τέλους ἡ ὑπόθεσις Π. ὕστερα ἀπὸ δύο χρόνια παρακολούθησι, ἀναζητήσεις καὶ περιπέτεια τέλειωσε καὶ περιμέναμε τὴν ἔκδοσί του. Στὶς 28-12-1926 ὁ Γεν. Πρόξενος κ. Ἰωαννίδης μᾶς κοινοποιεῖ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 789 ἔγγραφον διαταγήν.

«Συμμορφούμενος πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 38988 ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου ἐ.ἔ. τηλεγραφικὴν διαταγὴν τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, ἀνακοινῶ ὑμῖν ὅτι κατὰ διαταγὴν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν ὀφείλετε νὰ ἐπανέλθετε ἀμέσως εἰς Ἀθήνας».

Πέρασαν οἱ γιορτὲς τῆς πρωτοχρονιᾶς καὶ ἐτακτοποιήθησαν αἱ σχετικὲς νόμιμες διατυπώσεις.

Παραλάβαμε τὸν κρατούμενο καὶ ἤρθαμε στὴν Ἑλλάδα.

Ὁ ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Πειραιῶς Δημήτριος Τρύφωνας καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Σὲρ Φρειδερῖκος Χαλιντέϋ μᾶς συνεχάρησαν προφορικῶς καὶ ἐγγράφως γιὰ τὴν πρώτην ἐπιτυχίαν τῆς καινούργιας Ἀστυνομίας στὸ ἐξωτερικό.

Ὁ Π. μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ καταδικάσθηκε σὲ 18 χρόνια εἱρκτὴ καὶ ἔτσι τιμωρήθηκε κι' αὐτὸς σὰν κι' ἄλλους ποὺ θέλησαν νὰ πλουτίσουν παράνομα, καταχρώμενοι τὸ δημόσιον χρῆμα.

Γ. ΔΟΥΚΑΚΗΣ

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΚΑΙ ΛΗΣΤΕΙΑ ΓΡΑΙΑΣ

—ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΝΕΑΡΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ—

'Από τὸ 'Αμερικανικὸν περιοδικὸν «Front Page Detective»,
κατὰ μετάφρασιν 'Αστυφύλακος κ. **Α. ΒΟΓΙΑΤΖΗ** *(Συνέχεια καὶ τέλος)*

'Αλλὰ αὐτὸ δὲν ἐσήμαινε ὅτι ἦταν ἀθῷος. Μήπως συνάντησε κανένα φίλο του, εἶδαν τὴ Μπρέκενμπρὶτζ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ σκέφθηκαν νὰ τὴ λῃστεύσουν; Πιθανῶς νὰ συνῆλθε μετὰ τὴν πρᾶξι του καὶ νὰ πῆγε στὸ μπάρ.

'Αλλὰ πῶς νὰ τὸ ἀποδείξουν; 'Η Κα Μπρέκενμπρὶτζ ἦταν ἀκόμα σὲ κωματώδη κατάστασι καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ.

'Επὶ τοῦ παρόντος δὲν εἶχαν παρὰ νὰ τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερο καὶ νὰ τὸν θέσουν ὑπὸ παρακολούθησι. Ἴσως νὰ νόμιζε ὅτι ἡ ἀστυνομία ἔπαυσε νὰ τὸν ὑποψιάζεται καὶ νὰ πήγαινε νὰ συναντήσῃ τὸ φίλο του καὶ ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ἐνοχή του στὸ ἔγκλημα.

Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυκτα, μεταδόθηκε ἡ τραγικὴ εἴδησις ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. 'Η Κα Μπρέκενμπρὶτζ, ἡ θρησκόληπτη καὶ ἐργατικὴ ἡλικιωμένη γυναίκα, ἀπεβίωσε.

Πῶς θὰ ὡδηγοῦντο οἱ δολοφόνοι της στὴ δικαιοσύνη;

Τὴ Τρίτη τὸ ἀπόγευμα γύρισε ἀπὸ τὸ σχολεῖο ὁ 15ετὴς Ρόμπερ Φονταίν καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ μπάλα μπροστὰ στὸ σπίτι του. Πετοῦσε τὴ μπάλα πρὸς τὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως ἡ μπάλα πέρασε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, κύλισε κάτω στὸ δρόμο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα σὲ μιὰ ὑπόνομο, στὴ γωνία τῶν ὁδῶν Κρόουσον καὶ Γκάρετ, μερικὰ τετράγωνα ἀπὸ τὸν τόπο διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος.

'Ο Ρόμπερ πῆρε ἕνα λοστό, σήκωσε τὸ κάλυμμα τῆς ὑπονόμου καὶ κοίταξε μέσα. Εἶδε τὴ μπάλα ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο μιὰ γυναικεία τσάντα.

Ἔσπρωξε μὲ τὸ λοστὸ τὴ μπάλα καὶ τὴν ἔβγαλε ἔξω καὶ ἐν συνεχείᾳ τράβηξε καὶ τὴν τσάντα.

Καθὼς ἔβγαζε τὴν τσάντα, περνοῦσε μιὰ γειτόνισσα. Ἦταν ἡ Κα Κάθριν Χώλλ, ἡ ὁποία συμπτωματικῶς ἐπέστρεφε ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψη μιᾶς φιλενάδας της, τὴ σύζυγο τοῦ ἀστυνομικοῦ Σέλτον Μπράουν, ποὺ ἀνῆκε στὴν ὁμάδα ἐξιχνιάσεως τῆς ὑποθέσεως Μπρέκενμπρὶτζ. 'Η σύζυγος τοῦ ἀστυνομικοῦ εἶχεν ἀναφέρει στὴν Κα Χώλλ ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα ποὺ ἔψαχναν νὰ βροῦν οἱ ἀστυνομικοί, ἦταν καὶ ἡ τσάντα τοῦ θύματος.

Μήπως ἦταν αὐτὴ ποὺ ἔβγαλε τὸ παιδὶ μέσα ἀπὸ τὴν ὑπόνομο; 'Η Κα Χώλλ ἐπεκοινώνησε ἀμέσως μὲ τὴν Κα Μπράουν, ἡ ὁποία μὲ τὴ σειρά της τηλεφώνησε στὸ σύζυγό της. Σὲ λίγο κατέφθασεν ἐπὶ τόπου ὁ ἀστυνομικὸς Μπράουν. 'Η ἀνευρεθεῖσα τσάντα εἶχε ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς τσάντας τοῦ θύματος.

'Ο ἀστυνομικὸς πῆρε τὴν τσάντα καὶ ἔτρεξε στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπαστυνόμου Γουῶτερ. 'Ο ὑπαστυνόμος τὴν ἔψαξε καὶ βρῆκε μέσα τὸ δελτίο κοινωνικῆς προνοίας τοῦ θύματος, ἕνα βιβλίο προσευχῶν, κάτι χάνδρες, ἕνα κλειδὶ καὶ φωτογραφίες. Χρήματα δὲν ὑπῆρχαν.

'Επὶ πλέον τὸ ἐσωτερικὸ τῆς τσάντας ἦταν καψαλισμένο. 'Αναμφισβήτητα οἱ δρᾶστες εἶχαν προσπαθήσει ἀνεπιτυχῶς νὰ τὴν κάψουν.

'Εν συνεχείᾳ ἡ τσάντα ἐστάλη στὸ ἐργαστήριο σημάνσεως.

Ἴσως οἱ εἰδικοὶ ν' ἀνεκάλυπταν ὡρισμένα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ἢ ἄλλα ἴχνη τὰ ὁποῖα θὰ ἀπεκάλυπταν τὸν ἔνοχο.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐν τούτοις δὲν εἶχαν πολλὲς ἐλπίδες. Διότι ὄχι μόνο δὲν εἶχαν μπορέσει νὰ ἀνακαλύψουν τοὺς δρᾶστες, ἀλλὰ εἶχαν χάσει καὶ τοὺς δύο κύριους μάρ-

τυρες, τὸν μοτοσυκλεττιστὴ ποὺ εἶχε σταματήσει γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ θῦμα καὶ τὴ γυναίκα ἡ ὁποία εἶχεν ἀναφέρει ὅτι εἶδε τοὺς δύο νεαροὺς νὰ παρακολουθοῦν τὴν Μπρέκενμπρίτζ στὸ δρόμο.

Μήπως οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν παρουσιάσθηκαν νὰ καταθέσουν γιατὶ δὲν ἤξεραν πόσο σπουδαία ἦταν ἡ μαρτυρία τους στὴ ὑπόθεσι;

Ἐὰν ἦταν ἔτσι, οἱ ἀστυνομικοὶ ἤλπιζαν ὅτι οἱ μάρτυρες αὐτοὶ θὰ παρακολουθοῦσαν τὶς ἀνακρίσεις ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες. Καὶ θὰ διάβαζαν ὅτι ἡ ἀστυνομία ἔψαχνε νὰ τοὺς βρῇ γιὰ νὰ τοὺς πάρῃ κατάθεσι.

Θὰ ἐπροθυμοποιοῦντο λοιπὸν νὰ προσέλθουν στὴ ἀστυνομία ἢ μήπως θὰ φοβόντουσαν νὰ μπλεχθοῦν στὴν ὑπόθεσι;

Μέχρι τὸ ἀπόγευμα τῆς Τρίτης ἐκείνης οἱ ἀστυνομικοὶ προσπαθοῦσαν ἀπεγνωσμένα νὰ προωθήσουν τὴν ἀνάκρισι. Εἶχαν ἀνακρίνει περισσότερα ἀπὸ 100 νέους, ἀκολουθοῦντες διάφορες ὑποδείξεις καὶ ὑποθέσεις, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἀνακρίσεως δὲν προέκυπτε τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ ὅτι τὸ θῦμα εἶχε βρεθῇ ξαπλωμένο ἀναίσθητο μέσα στὸ δρόμο. Ἐν τούτοις δὲν ἀπογοητεύθηκαν καὶ συνέχισαν νὰ ἀνακρίνουν δεκάδες ἄλλους νέους τῆς περιοχῆς, ἐρευνῶντες καὶ ἀκολουθοῦντες κάθε ἴχνος, ἴσον καὶ ἂν ἐφαίνετο ὅτι τοῦτο τοὺς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, μέχρις ὅτου ἀργὰ τὴ νύκτα ἐπληροφορήθηκαν τὴν περίπτωσι ἑνὸς ἀκατοίκητου σπιτιοῦ.

Μιὰ γυναίκα ποὺ κατοικοῦσε στὸ 6.600 μπλὸκ τῆς ὁδοῦ Κουΐνσυ, ἀνέφερε στὴν ἀστυνομία ὅτι διάφοροι νεαροὶ κάνουν ὕποπτες συγκεντρώσεις μέσα σ' ἕνα ἀκατοίκητο σπίτι τῆς ὁδοῦ ἐκείνης.

—«Ἡ πίσω πόρτα εἶναι ἀνοιχτή. Ἔχω ἰδῆ διάφορους νέους νὰ μπαινοβγαίνουν ἀπὸ ἐκεῖ. Δὲν ξέρω τί συμβαίνει, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἡ ἀστυνομία εἶναι ἁρμοδία νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ».

—«Ξέρετε κανένα ἀπὸ τοὺς νεαρούς;».

—«Μόνον ἕνα, τὸν Μπόμπυ Μὰκ Κένζυ. Κάθεται δίπλα στὸ σπίτι αὐτό».

Τὸ πρωῒ τῆς Τετάρτης, οἱ ἀστυνομικοὶ μετέβησαν στὴν ἀνωτέρω διεύθυνσι καὶ ἐρεύνησαν τὸ σπίτι. Δὲν βρῆκαν τίποτε κατεστραμμένο, τίποτε ποὺ νὰ ἔχῃ σχέσι μὲ τὸ ἔγκλημα. Τὸ μόνο ποὺ βρῆκαν ἦταν λίγο ψωμὶ καὶ περιτυλίγματα διαφόρων ἄλλων προχείρων τροφίμων. Φαίνεται ὅτι οἱ νεαροὶ τὸ εἶχαν ρίξει στὸ φαῒ ἐκεῖ μέσα. Ἀποφάσισαν νὰ ἀνακρίνουν τὸν Μπόμπυ Μὰκ Κένζυ.

Ὁ νεαρὸς μὲ φοβισμένο πρόσωπο, παραδέχθηκε ἀμέσως ὅτι εἶχε μπῆ στὸ σπίτι ἀρκετὲς φορές.

—«Ἀλλὰ δὲν ἔσπασα τίποτε. Δὲν σκεφθήκαμε ποτὲ νὰ κάνωμε ζημιά».

—«Τί κάνατε ἐκεῖ μέσα;» ρώτησε ὁ ὑπαστυνόμος Ἀρκάο.

—«Παίζαμε μόνο. Μερικὲς φορὲς τὴ νύκτα παίρναμε κεριά, τ' ἀνάβαμε καὶ διηγούμαστε ἱστορίες γιὰ φαντάσματα. Ἀλλὰ δὲν πειράξαμε τίποτε».

—«Ποῦ ἤσαστε τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ;».

—«Ἤμουνα στὸ σπίτι. Εἶχα κλεισθῆ στὸ δωμάτιό μου ἀπὸ τὶς ὀκτὼ ἡ ὥρα καὶ μελετοῦσα».

—«Ποιὰ εἶναι τὰ ἄλλα παιδιὰ ποὺ ἔρχονται στὸ σπίτι;».

Ὁ Μὰκ Κένζυ σκέφθηκε λίγο. Μετὰ μέτρησε μὲ τὰ δάκτυλά του καὶ τὰ ὠνόμασε ἕνα-ἕνα, ἀνεβάζοντας τὸν ἀριθμό τους εἰς ἑνδεκα.

Ἐπειδὴ δὲν προέκυπτε κανένα στοιχεῖο ποὺ νὰ ἔχῃ σχέσι μὲ τὸ ἔγκλημα, οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ἄφησαν ἐλεύθερο, ἀφοῦ τοῦ ἔκαναν αὐστηρὲς συστάσεις νὰ μὴ μπαίνῃ σὲ ἀκατοίκητα σπίτια ἄλλη φορά. Ἄρχισαν ν' ἀνακρίνουν καὶ τοὺς ἄλλους νέους. Καὶ σ' αὐτοὺς ἐπίσης δὲν βρῆκαν καμμιὰ ἐνοχή.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ φάνηκε ὅτι ὑπῆρχαν ἐλπίδες διαλευκάνσεως τῆς ὑποθέσεως,

ἀλλὰ τώρα πάλι ἀπογοήτευσις κατέλαβε τοὺς ἀστυνομικούς. Τὸ ἀπόγευμα στὶς 4.30 ἡ ὥρα, παρουσιάσθηκε μιὰ γυναίκα στὸ τμῆμα. Ἦταν ἡλικίας 40 ἐτῶν καὶ τὸ πρόσωπό της προσέδιδε τὴν ἀνησυχία της καθὼς ἀπευθυνόταν πρὸς ἕνα ἀστυνομικὸν τοῦ τμήματος τῆς ὁδοῦ Τζέρμαντάουν. Ὁ γυιός της εἶχεν ἐξαφανισθῆ, εἶπε. Ἦταν 16 ἐτῶν καὶ λεγόταν Στέφεν Χέφνερ.

—«Πόσο καιρὸ ἀπουσιάζει;».

—«Ἀπὸ χθὲς τὸ πρωΐ. Ἀπὸ τότε δὲν ἐπέστρεψε ξανὰ στὸ σπίτι καὶ πληροφορήθηκα ὅτι οὔτε καὶ στὸ σχολεῖο πῆγε».

—«Μήπως τὸν μαλώσατε;».

—«Ὄχι».

—«Τὸ ἔχει ξανακάνει ἄλλη φορά;».

—«Ὄχι. Ποτέ. Ἀκόμα καὶ ὅταν ἔβγαινε ἔξω μὲ παλιόπαιδα καὶ εἶχε μπλεξίματα».

—«Τί μπλεξίματα;».

Ἡ μητέρα, ποὺ φάνηκε ὅτι στεναχωρέθηκε ποὺ ἀνέφερε αὐτό, εἶπε ὅτι ὁ γυιός της εἶχε ζήσει στὴ Νέα Ὑόρκη ὅπου εἶχε σμίξει μὲ κακῆς φήμης νέους καὶ εἶχε συλληφθῆ γιὰ ἀλητεία.

—«Ἀλλὰ τότε ἦταν 13 ἐτῶν καὶ ἀπὸ τότε ποὺ ἤρθαμε ἐδῶ εἶναι καλὸ παιδί».

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔχοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Χέφνερ κατοικοῦσε μόλις τρία τετράγωνα ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, ἔστειλε ἀμέσως ὑπαλλήλους νὰ ἐξετάσουν σχετικῶς.

—«Ξέρετε ποῦ ἦταν ὁ Στέφεν τὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς;» ρώτησε ὁ ὑπαστυνόμος Ἀρκάρο τὴ μητέρα.

—«Εἶχε βγῆ ἔξω, ἀλλὰ δὲν ξέρω ποῦ πῆγε».

—«Ξέρετε τί ὥρα ἐπέστρεψε στὸ σπίτι;».

—«Ὄχι. Εἶχα πάει γιὰ ὕπνο στὶς δέκα ἡ ὥρα. Πρέπει νὰ ἐπέστρεψε μετά. Μὰ γιατί;» ρώτησε μὲ δισταγμό.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ὁ ἀστυνομικὸς τὴ ρώτησε «Ξέρετε μὲ ποιὸν ἦταν μαζί;».

—«Ὄχι,δὲν ξέρω».

Νὰ ἦταν ὁ Στέφεν Χέφνερ ἕνας ἀπὸ τοὺς δράστες; Νὰ νόμισε ὅτι ἀναγνωρίσθηκε καὶ γι' αὐτὸ ἐξαφανίσθηκε;

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν ν' ἀνακρίνουν ὅλους τοὺς φίλους τοῦ Στέφεν. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξερε ποῦ βρισκόταν καὶ ὑπεστήριξαν κι' αὐτοὶ τὴν ἄποψι τῆς μητέρας του, ὅτι δηλαδὴ θὰ ἔμπλεξε μὲ καμμιὰ κακὴ παρέα. Μήπως αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος ποὺ ἐγκατέλειψε τὸ σπίτι του; Ἢ μήπως εἶχεν ἐπαναλάβει τὴν ἐγκληματική του δρᾶσι;

Ἐνῷ οἱ ἀστυνομικοὶ συνέχιζαν τὶς ἀνακρίσεις τους καὶ τὶς ἀναζητήσεις, ἕνας ἄνδρας παρουσιάσθηκε στὸ τμῆμα. Ἦταν ἀπὸ τὴ Νόριστάουν, λίγη ἀπόστασι ἀπὸ τὴ Φιλαδέλφεια. Παρουσιάσθηκε στὸ γραφεῖο παραπόνων καὶ ἀνέφερεν ὅτι σύμφωνα μὲ πληροφορίες του, τὸν ζητοῦσεν ἡ ἀστυνομία.

Ἦταν ὁ μοτοσυκλετιστὴς ποὺ εἶχε ἰδῆ πρῶτος τὸ ἀναίσθητο θῦμα. Ἐξήγησε στοὺς ἀστυνομικοὺς ὅτι εἶχε διαβάσει σὲ μιὰ ἐφημερίδα τῆς Φιλαδελφείας ὅτι τὸν ζητοῦσαν οἱ ἀρχές.

—«Μήπως εἶδες ποιοὶ ἐπετέθηκαν στὸ θῦμα;».

—«Μάλιστα τοὺς εἶδα!».

Ἀνέφερε ὅτι προχωροῦσε ἐπὶ τῆς λεωφόρου Τζέρμαντάουν, ὅταν μπροστά του, εἰς ἀπόστασι 30 μέτρων περίπου, εἶδε τοὺς δύο νεαροὺς νὰ πηγαίνουν πίσω ἀπὸ τὴ γυναίκα ποὺ στεκόταν στὸ πεζοδρόμιο. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς νέους τὴν κτύπησε ἀπὸ πίσω στὸν τράχηλο καὶ ἡ γυναίκα ἔπεσε κάτω. Ἀμέσως ἔτρεξε πρὸς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο, ἐνῷ ὁ φίλος του ἔσκυψε καὶ πῆρε κάτι ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Μετὰ ἔτρεξε κι' αὐτὸς καὶ ἐξαφανίσθηκε.

—«Σταμάτησα τὴ μοτοσυκλέττα μου καὶ ἔτρεξα νὰ τὴ βοηθήσω. Τὴ ρώτησα ἂν κτύπησε, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν ἀπαντοῦσε. Τότε ἦρθε κάποιος καὶ τοῦ εἶπα νὰ καλέσῃ τὴν ἀστυνομία. Μαζεύθηκε ἕνα πλῆθος ἀπὸ κόσμο γύρω της καὶ ἐγὼ τότε ἀνεχώρησα μὲ τὴ μοτοσυκλέττα μου».

—«Γιατὶ δὲν παραμείνατε ἐκεῖ;».

—«Ἔπρεπε νὰ περίμενα, ἀλλὰ ὑποθέτω ὅτι τὴν ὥρα ἐκείνη θὰ ἤμουν συγχυσμένος καὶ δὲν κατάλαβα πόσο πράγματι ἀπαραίτητη ἦταν ἡ μαρτυρία μου. Τὰ παιδιὰ δὲν τὰ εἶδα στὸ πρόσωπο γιατὶ εἶχαν τὶς πλάτες τους πρὸς τὸ μέρος μου γυρισμένες. Καὶ νὰ τὰ ἰδῶ δὲν μπορῶ νὰ τ' ἀναγνωρίσω».

Ὁ μοτοσυκλεττιστὴς εἶπεν ὅτι οἱ νεαροὶ φοροῦσαν σκοῦρα ἐνδύματα καὶ μαντήλια στὸ κεφάλι. Δὲν μποροῦσε νὰ πῇ μὲ θετικότητα ἐὰν τὰ μαντήλια ἐκάλυπταν καὶ τὸ πρόσωπό τους. Φαινόταν νὰ εἶναι ἡλικίας μέχρι 16 ἐτῶν.

Ὁ ἀστυνόμος Μπράουν θυμήθηκε τότε ὅτι τὸ θῦμα εἶχεν ἀναφέρει ὅτι τὸ εἶχαν κτυπήσει μὲ ἕνα βαρὺ ἀντικείμενο. «Μήπως τὴ κτύπησαν μὲ ὅπλο;».

—«Ὄχι. Ὁ νεαρὸς τὴ κτύπησε μὲ τὸ χέρι του».

Μήπως τὸ θῦμα εἶχε γελαστῇ; Ἢ μήπως ἔκανε λάθος ὁ μάρτυρας;

Καὶ στὶς δύο περιπτώσεις τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀποθαρρυντικό. Ἡ ἀστυνομία ἐπληροφορεῖτο ἐλάχιστα ἐπὶ πλέον ἐκείνων, ποὺ ἤδη ἐγνώριζεν. Τώρα ἔμενε ὁ δεύτερος σπουδαῖος μάρτυρας, ἡ γυναίκα ποὺ εἶχεν ἰδῇ τὰ παιδιὰ νὰ παρακολουθοῦν τὸ θῦμα. Ποιὰ ἦταν αὐτή; Γιατὶ δὲν παρουσιάσθηκε;

Ὅλη τὴ νύκτα συνεχίσθηκαν οἱ ἀναζητήσεις γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ Χέφνερ, ὁ ὁποῖος ὅπως εἶχεν ἀναφερθῇ ἀπὸ τὴ μητέρα του, εἶχεν ἐξαφανισθῇ. Ἐπίσης συνεχίσθηκε ἡ ἐξέτασις τῶν νέων τῆς περιοχῆς τῆς Τζερμαντάουν καὶ Μάουν Αἴρυ. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἤξεραν καλὰ ὅτι ὁ Χέφνερ μποροῦσε νὰ εἶναι ἀθῷος. Οἱ δράστες μπορεῖ νὰ ἦταν δύο ἄγνωστοι, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν ἀνακριθῇ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Πιθανὸν ἐπίσης νὰ μὴ ἦταν ἀπὸ τὴν περιοχὴ ἐκείνη καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρίζωνται δροῦσαν σὲ ξένη περιοχὴ καὶ ὄχι στὴ δική τους.

Μέχρι τὸ πρωὶ ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν ἐξετασθέντων νέων ἀνῆλθε εἰς 200 περίπου. Καὶ ὅμως οὔτε ἕνα ἴχνος δὲν προέκυψε, κανεὶς δὲν ἀπεδείχθη ὕποπτος.

Κατὰ τὶς ἐννέα καὶ μισὴ π.μ. ἡ ἀστυνομία ἔλαβε ἕνα τηλεφώνημα. Μιὰ γλυκειὰ καὶ εὐτυχισμένη φωνὴ μιλοῦσε στὸ τηλέφωνο.

—«Ἐμπρός. Ἐδῶ κυρία Χέφνερ. Μὲ θυμᾶσθε, ποὺ σᾶς ἀνέφερα χθὲς βράδυ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ γιοῦ μου; Θέλω νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι τώρα μόλις ἐπέστρεψε στὸ σπίτι. Νὰ μὴ ψάχνετε πλέον καὶ νὰ τὸν ξεχάσετε. Χαίρει ἄκρας ὑγείας».

Οἱ ἀστυνομικοὶ κοίταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Νὰ μὴ ψάχνουν πλέον; Νὰ τὸν ξεχάσουν;

Ἐντὸς εἴκοσι λεπτῶν ὁ Στέφεν Χέφνερ ἦταν στὸ Τμῆμα.

—«Δὲν τῶσκασα» ἐπέμενε. «Κάναμε ἁπλῶς ἕνα ταξιδάκι μὲ τὸν Μίκυ».

—«Ποιὸς εἶναι ὁ Μίκυ;» ρώτησε ὁ ἀστυνόμος Μπράουν.

Ἦταν ὁ Μίκυ Βέρμπεν, ἕνας καινούργιος φίλος του, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν βρισκόταν μεταξὺ τῶν ἐξετασθέντων.

—«Ποῦ πήγατε;».

—«Ὁ Μίκυ εἶχε αὐτοκίνητο καὶ τραβήξαμε μακρυά. Ἐπισκεφθήκαμε τὴ Νέα Ὑόρκη, τὴ Κονέκτικουτ καὶ ἄλλα μέρη. Θέλαμε νὰ ἰδοῦμε τ' ἀξιοθέατα».

—«Ποῦ κοιμόσαστε;».

—«Σὲ τουριστικὰ ξενοδοχεῖα».

—«Σὲ ποιὰ ξενοδοχεῖα;».

—«Μὰ δὲν θυμᾶμαι πῶς λεγόντουσαν. Ἦταν κάπου κοντὰ στὸ δημόσιο δρόμο».

—«Γιατὶ δὲν εἶπες στὴ μητέρα σου ποὺ θὰ πήγαινες;».

—«Γιατὶ ἤξερα ὅτι δὲν θὰ μ' ἄφηνε».

—«Τὴ νύκτα τῆς Κυριακῆς ποὺ βρισκόσαστε;».

—«Ἤμουνα μὲ τὸ Μίκυ. Εἴχαμε πάει ἔξω μὲ κάτι κορίτσια».

—«Ποιὰ εἶναι τὰ κορίτσια;».

Ἔδωσε στοὺς ἀστυνομικοὺς τὰ ὀνόματά τους, ἀλλὰ δὲν θυμόταν τὰ ἐπίθετά τους. Ἰσχυρίσθηκε ὅτι εἶχαν βρῆ τὰ κορίτσια μὲ τὸ Μίκυ στὸ πάρκο Φαιρμάουντ καὶ ἔμειναν μαζί τους μέχρι τὶς ἕνδεκα καὶ μισὴ περίπου.

—«Τὰ κορίτσια τὰ πήγατε στὰ σπίτια τους;».

—«Ὄχι δὲν ἤθελαν. Τὰ ἀφήσαμε ἐκεῖ, ἀκριβῶς ἔξω ἀπὸ τὸ πάρκο. Μᾶς εἶπαν ὅτι δὲν ἤθελαν νὰ ἰδοῦν οἱ δικοί τους ὅτι ἦταν ἔξω μὲ νέους».

Ἐν τῷ μεταξὺ βρέθηκε καὶ ὁ Μίκυ Βέρμπεν καὶ ὡδηγήθη στὸ τμῆμα. Ἦταν 18 ἐτῶν, ψηλὸς καὶ σκυθρωπός. Κι' αὐτὸς εἶπε τὰ ἴδια ποὺ εἶπε καὶ ὁ φίλος του.

Ἐὰν ἔλεγαν ψέμματα, πῶς θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ τοὺς κάνουν νὰ εἰποῦν τὴν ἀλήθεια, ὅταν οἱ καταθέσεις τους ἦταν τέτοιες ποὺ δὲν ἐπιδέχονταν ἀμφισβήτησι;

Ἐνῶ συνεχιζόταν ἡ ἀνάκρισις τῶν δύο νέων, ἄλλοι ἀστυνομικοὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ψάχνουν γιὰ τὴν ἀνακάλυψι πειστηρίων ποὺ θὰ βοηθοῦσαν στὴν διαλεύκανσι τοῦ ἐγκλήματος. Οἱ ἀστυνομικοὶ Κρίστιν Σέφρετ καὶ Σκάουλς ὤργωναν τὴν περιοχή. Πιθανῶς νὰ τοὺς εἶχε διαφύγει κανένας σπουδαῖος μάρτυς. Ἴσως νὰ εὕρισκαν κανένα ποὺ νὰ θυμόταν ὡρισμένα πράγματα. Γύριζαν ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι καὶ ἀπὸ κατάστημα σὲ κατάστημα. Ἦταν τελείως κατάκοποι καὶ ἀπογοητευμένοι. Τώρα ἔμπαιναν σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα τροφίμων.

Ὅσοι ὑπάλληλοι ρωτήθηκαν δὲν μποροῦσαν νὰ βοηθήσουν σὲ τίποτε. Δὲν ἤξεραν περισσότερα ἀπ' ὅσα εἶχαν ἀκούσει ἀπὸ τὶς διάφορες συζητήσεις πελατῶν τοῦ καταστήματος, ὅτι δηλαδὴ εἶχε κτυπηθῆ μιὰ γυναίκα.

—«Λυποῦμαι, ἀλλὰ οὔτε κι' ἐγὼ μπορῶ νὰ βοηθήσω» εἶπεν ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος «ἄκουσα πολλοὺς νὰ συζητοῦν γιὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτή, ἀλλὰ ἁπλῶς ἔκαναν κρίσεις καὶ σχόλια. Ἔλεγαν δηλαδὴ ὅτι εἶναι ντροπὴ νὰ μὴ μπορῆ πλέον κανεὶς νὰ περπατᾶ ἀσφαλὴς στοὺς δρόμους».

—«Τί εἴδους ἄτομα εἶναι οἱ ὑπάλληλοί σας. Μήπως σᾶς φαίνεται κανένας ὕποπτος;».

—«Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν ἔχω ἀντιληφθῆ κανένα».

—«Ἐργάζονται ὅλοι κανονικὰ ἀπὸ τότε ποὺ διεπράχθη τὸ ἔγκλημα;».

—«Μάλιστα. Εἶναι ὅλοι καλὰ παιδιά».

—«Ξέρετε κανένα νεαρὸ στὴ γειτονιά σας ποὺ νὰ ἔχῃ ἐξαφανισθῆ;».

—«Ὄχι δὲν ξέρω κανένα».

—«Μήπως ξέρετε δύο νέους ὀνόματι Στέφεν Χέφνερ καὶ Μίκυ Βέρμπεν;».

Ὁ καταστηματάρχης σκέφθηκε λίγο. «Ὄχι, τὰ ὀνόματα αὐτὰ μοῦ εἶναι τελείως ἄγνωστα. Ἐπειδὴ ὅμως κατὰ σύμπτωσι τὸ ἔφερε ἡ συζήτησις, νομίζω ὅτι θὰ μπορούσατε νὰ μὲ βοηθήσετε σὲ μιὰ δική μου ὑπόθεσι».

—«Τί ὑπόθεσι;».

—«Νὰ τώρα μόλις ὑπέπεσε στὴν προσοχή μου ὅτι μοῦ λείπουν μερικὰ πράγματα ἀπὸ τὸ μαγαζί μου. Κάτι μικροπράγματα, δηλαδὴ κουλούρια, κέϊκ, ψωμί».

«Ἔχετε γιὰ κανένα ὑποψίες;».

—«Ὄχι. Κάποιος περαστικὸς τὰ ἔκλεψε ἀπὸ τὰ κιβώτια ποὺ εἶναι ἐκτεθειμένα ἔξω. Παιδιὰ πρέπει νὰ ἦταν. Μπορεῖ ὅμως νὰ ἦταν καὶ κανένας τακτικὸς πελάτης».

—«Ἐμεῖς θὰ κάνωμε σχετικὴ ἀναφορὰ» εἶπεν ὁ Σέφερτ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ βγῆκαν ἀπὸ τὸ κατάστημα καὶ διηρωτῶντο ποῦ ἀλλοῦ νὰ πᾶνε. Ξαφνικὰ ὁ Κρίστιν σταμάτησε μὲ μιὰ παράξενη ἔκφρασι στὸ πρόσωπό του.

—«Τί συμβαίνει;».

—«Ἤθελα νὰ ἐλέγξω κάτι» εἶπε σιγὰ καὶ γύρισε πίσω στὸ κατάστημα.

Ὁ καταστηματάρχης ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ καταστήματος, γύρισε πρὸς τὸν Κρίστιν καὶ ρώτησε: «Τί συμβαίνει;».

—«Ἤθελα νὰ ρωτήσω κάτι. Προηγουμένως μιλήσατε γιὰ τὰ πράγματα ποὺ σᾶς ἔκλεψαν. Μήπως σᾶς λείπουν ἐπίσης καὶ πατάτες ἢ λουκουμάδες;».

Οἱ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ κατάλαβαν τότε τί ἐννοοῦσε ὁ Κρίστιν καὶ κοίταξαν κι' αὐτοὶ μὲ ἐνδιαφέρον τί θὰ ἔλεγε ὁ καταστηματάρχης.

«Μάλιστα καὶ τέτοια εἴδη μοῦ λείπουν».

Τὰ περιτυλίγματα τῶν τροφίμων αὐτῶν εἶχαν βρεθῆ μέσα στὸ ἀκατοίκητο σπίτι τῆς ὁδοῦ Κουΐνσυ.

Παρ' ὅλον ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ κατάλαβαν τί εἶχε συμβῆ, ἐν τούτοις ἐδίστασαν νὰ καταλήξουν σὲ συμπεράσματα, γιατὶ δὲν εἶχαν ἀποδείξεις ὅτι πράγματι τὰ παιδιὰ εἶχαν κλέψει τὰ τρόφιμα. Καὶ ἂν ἀκόμα τὰ εἶχαν κλέψει αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι εἶχαν κτυπήσει καὶ τὴν Μπρέκενμπρίτζ.

—«Ἐὰν ἐκ συστήματος προβαίνουν σὲ τέτοιες πράξεις, τότε μπορεῖ νὰ διαπράξουν καὶ βαρύτερες ἐγκληματικὲς πράξεις» εἶπεν ὁ Σέφερτ ὅταν βγῆκαν ἔξω.

Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ ἀποδείξουν; Ἀκόμα καὶ ἂν ἦταν ἀλήθεια ὅτι οἱ δολοφόνοι εἶχαν χρησιμοποιήσει τὸ ἀκατοίκητο σπίτι γιὰ κρησφύγετο, ποιὰ ἀπὸ τὰ ἔνδεκα παιδιὰ ποὺ σύχναζαν στὸ σπίτι αὐτὸ ἦταν οἱ δράστες;

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἡ ἀνάκρισις ἦταν τυπικὴ καὶ συνήθης ὅπως καὶ σὲ κάθε ἄλλη περίπτωσι. Τώρα ὅμως ἡ ἀστυνομία ἀποφάσισε νὰ ἐλέγξῃ καὶ τὸ περιβάλλον τῶν νέων, τὶς πρόσφατες κινήσεις τους, τοὺς γειτόνες τους, τοὺς καθηγητάς των καὶ τοὺς ἐργοδότες τους.

Κατὰ τὶς ἕξη ἡ ὥρα εἶχαν πληροφορηθῆ καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα: Ὁ Μπόμπυ Μὰκ Κένζυ, ποὺ κατοικοῦσε δίπλα στὸ ἀκατοίκητο σπίτι, δὲν εἶχε πατήσει καθόλου στὸ σχολεῖο του τὴν περασμένη ἑβδομάδα.

Ἀλλὰ τί ἀποδεικνυόταν μ' αὐτό; Ἀσφαλῶς τὸ πρᾶγμα ἀπεῖχε πολὺ ἀπὸ τὴ διάπραξι τῆς δολοφονίας.

Ἴσως σκέφθηκαν οἱ ἀστυνομικοί, ν' ἀκολουθοῦσαν λανθασμένη κατεύθυνσι. Πιθανὸν νὰ εἶχαν ἀφήσει ἐλευθέρους τοὺς πραγματικοὺς δολοφόνους. Τὸν Στέφεν Χέχνερ καὶ Μίκυ Βέρμπεν—τοὺς ὁποίους ἀναγκάσθηκαν ν' ἀφήσουν ἐλευθέρους λόγῳ ἀνεπαρκῶν στοιχείων.

Νὰ ἦταν αὐτοὶ οἱ πραγματικοὶ ἔνοχοι;

Ξαφνικὰ ὁ ἀστυνόμος Μπράουν ἔσφιξε τὰ χέρια του καὶ κοίταξε τὸν ὑπαστυνόμο Γοῦωτερς. Τὸ πρόσωπό του ἔχασε τὴν κατήφεια.

—«Θυμᾶμαι καλά; Ποῦ ἦταν τὴ νύκτα τῆς Κυριακῆς ὁ Μὰκ Κένζυ; Μᾶς εἶπε ὅτι ἦταν στὸ σπίτι καὶ μελετοῦσε».

Δὲν εἶχε τελειώσει τὴ λέξη «μελετοῦσε» καὶ ὁ Γουῶτερς κατάλαβε τί εἶχε κατὰ νοῦ ὁ ἀστυνόμος. Ἦταν δυνατὸν ἕνας τέτοιος νέος νὰ περάσῃ τὴν Κυριακὴ βράδυ μελετώντας, ἐὰν σκόπευε ν' ἀπουσιάσῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖο ὁλόκληρη ἑβδομάδα;

Μήπως ἔλεγε ψέμματα;

Παρ' ὅλον ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν εἶχαν ἀποδείξεις, οἱ ἐλπίδες τους ἀναπτερώθηκαν πάλι, μὲ τὴν ἀμφισβήτησι τοῦ «ἄλλοθι» τοῦ Μὰκ Κένζυ. Παρ' ὅλον ὅτι συνέχισαν τὶς ἀναζητήσεις τους μὲ περισσότερη ὄρεξι, καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἀπέβη ἄκαρπος.

Κατὰ τὶς ἑπτὰ τὸ βράδυ ἔφεραν στὸ τμῆμα ἕνα νέο, τὸν ὁποῖο δὲν εἶχαν ἐξετάσει ἀκόμα. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ εἶχεν ἀναφέρει ὁ Μὰκ Κένζυ ὅτι σύχναζαν στὸ ἀκατοίκητο σπίτι. Λεγόταν Ντόλαν.

—«Ποῦ ἤσουνα τὴν Κυριακὴ τὴ νύκτα;» Τὸν ρώτησε ὁ ἀστυνόμος Μπράουν.

—«Κοιμήθηκα σ' ἐκεῖνο τὸ ἀκατοίκητο σπίτι τῆς ὁδοῦ Κουΐνσυ».

—«Ἦταν κανένας ἄλλος μαζί σου;».

—Ὁ Ντόλαν δὲν ἀπαντοῦσε.

—«Σᾶς ρώτησα: ἦταν κανένας ἄλλος μαζί σου;».

Ὁ Ντόλαν κατέβασε τὸ κεφάλι καὶ ψιθύρισε: «Ὁ Μπόμπυ Μὰκ Κένζυ».

Τώρα ποὺ εἶχαν ἀποδείξεις ὅτι αὐτὰ ποὺ ἰσχυρίσθηκε ὁ Μὰκ Κένζυ ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος βρισκόταν στὸ σπίτι του, ἦταν ψέμματα καὶ τὸν κουβάλησαν πάλι ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Πρὸ τῆς μαρτυρίας τοῦ Ντόλαν, ὁ Μπόμπυ ἐκάμφθη καὶ παραδέχθηκε τὴν ἐνοχή του.

—«Ὁ Ντόλαν ἦταν συνεργός σου;» τὸν ρώτησαν.

Ἀλλὰ πρὸς ἔκπληξι τῶν ἀστυνομικῶν κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του. Ἀνέφερε, ὅτι συνεργός του ἦταν κάποιος ἄλλος νέος ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς θαμῶνες τοῦ σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ Κουΐνσυ. Λεγόταν Κάλβιν Τόμσον, ἡλικίας 15 ἐτῶν.

Σύμφωνα μὲ τὸ ἀνακοινωθὲν ποὺ ἐξέδωσεν ἀργότερα ἡ ἀστυνομία, ὁ Μὰκ Κένζυ κατέθεσεν ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ Τόμσον περιεφέροντο στὸ δρόμο γιὰ ν' ἁρπάξουν τὸ πορτοφόλι κανενὸς ἀγαθοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν ἔτσι χρήματα γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἐπετείου τῶν πεσόντων ὑπὲρ πατρίδος (30 Μαΐου). Εἶχαν ἀντιληφθῆ τὴν Μπρέκενμπρίτζ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ θέατρο. Ἐνῶ ὁ Τόμσον παραφύλαγε, ὁ Μὰκ Κένζυ τὴ κτύπησε καὶ τῆς ἅρπαξε τὴ τσάντα. Ὕστερα τὄβαλαν στὰ πόδια καὶ οἱ δυό τους. Ἡ τσάντα περιεῖχε πέντε δολλάρια, τὰ ὁποῖα ξόδεψαν Ἀργότερα προσπάθησαν νὰ τὴν κάψουν σ' ἕνα ἔρημο μέρος, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν. Καψαλίσθηκε μόνο τὸ ἐσωτερικό της καὶ τὴν πέταξαν μέσα στὴν ὑπόνομο.

Ὁ Μὰκ Κένζυ ἰσχυρίσθηκε ὅτι ἀργότερα πῆγε στὸ ἀκατοίκητο σπίτι ὅπου συνάντησε τὸν Ντόλαν, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀθῷος καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ ἔγκλημα. Ὁ Τόμσον γύρισε στὸ σπίτι του. Ὁ Μὰκ Κένζυ παραδέχθηκε ἐπίσης ὅτι ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε κλέψει τὰ τρόφιμα ἀπὸ τὸ κατάστημα.

Ὁ Τόμσον συνελήφθη κι' αὐτὸς καὶ παραδέχθηκε τὴ συνενοχή του στὸ ἔγκλημα.

Στὶς 27 Μαΐου 1961 τοὺς ἀποδόθηκε ἡ κατηγορία διαπράξεως ἀνθρωποκτονίας. Ἡ περαιτέρω ἀνάκρισις διεκόπη μέχρις ὅτου ἀποφασισθῆ ἐὰν θὰ ἔπρεπε νὰ δικασθοῦν ἀπὸ τὰ κοινὰ δικαστήρια ἢ ἀπὸ δικαστήριο ἀνηλίκων. Στὶς 5 Ἰουλίου διετάχθη ὅπως οἱ δύο νέοι μεταφερθοῦν στὸ κακουργιοδικεῖο προκειμένου νὰ δικασθοῦν ὡς ἐνήλικοι. Ἤδη ἀναμένουν τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως.

Ἐν τῷ μεταξὺ βρέθηκε καὶ ἡ γυναίκα, ἡ ὁποία ὑπετίθετο ὅτι εἶχεν ἰδῆ τοὺς δύο νέους νὰ παρακολουθοῦν τὸ θῦμα. Στὴν πραγματικότητα δὲν ἦταν αὐτόπτης μάρτυς τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλὰ εἶχεν ἰδῆ τοὺς δύο νέους νὰ περνοῦν μπροστὰ ἀπὸ μιὰ βιτρίνα ἑνὸς καταστήματος κατὰ τὸν χρόνο ποὺ διεπράχθη τὸ ἔγκλημα.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

ΗΡΩΙΚΟ ΤΡΙΠΤΥΧΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ

«Συνέσεισας τὴν γῆν καὶ συνετάραξας αὐτήν· ἴασον τὰ συντρίμματα αὐτῆς ὅτι ἐσαλεύθη...»

(Ψαλμ. 59, 4)

«Τὸ χάσμα π' ἄνοιξε ὁ σεισμός, εὐθὺς ἐγέμισ' ἄνθη...»

(Δ. Σολωμὸς)

Κάθεται τ' ἄγουρο τὸ παλληκάρι στὸ πεζούλι τῆς αὐλῆς καὶ φέρνει τὸ βλέμμα του πρὸς ὅλες τὶς μεριές. Μιὰ τηράει τὸν ἥλιο ποὺ πάει νὰ βασιλέψει κατὰ τὴ νεραϊδοσπηλιὰ καὶ χρυσώνει τὰ πλεούμενα, μιὰ τὸ βλέμμα πλανιέται σ' α μισάνοιχτα μπουμπούκια τῆς κληματαριᾶς καὶ μιὰ κοιτάζει τὴ σημαία τ' Ἁη-Γιαννιοῦ, κάτω κεῖ στὸ ξέφωτο τῆς Ἰτιᾶς. Ἀναστενάζει κι' ὅλο συχνορωτάει τὸν ἄνθρωπο ποὺ βρίσκεται κοντά του :

—Παππού, δὲ θὰ διαβάσεις τώρα ἐκεῖνα τὰ γράμματα;

Ἀνακάθεται ἐκεῖνος στὸ πεζούλι κι' ὅσο περνάει ἡ ὥρα δείχνει πὼς χολώνεται λιγώτερο μὲ τὴν παράκληση τοῦ παλληκαριοῦ. Ὕστερα πέφτει ξανὰ στὴ ρέμβη του καὶ τὸ σιγανὸ τραγούδι ποὺ κόπηκε μὲ τὸ ρώτημα ξαναβρίσκει τὴ συνέχεια :

«....κι' ἂν μᾶς ρθοῦν ἀπ' τὴν ἀραπιά,
θὰ σηκώσουμε πανιά...».

—Παππού, ἔ! μ' ἀκοῦς; Δὲ θὰ μοῦ διαβάσεις τὰ γράμματα ἀπόψε;

Ἀφήνει πάλι τὸ τραγούδι ὁ γέρος μὲ τὴ φλοκάτη πουκαμίσα καὶ συλλογᾶται. Τοῦ φαίνεται πὼς ἔχει δίκηο τὸ παλληκάρι. Χρόνια τώρα τοῦ ὑπόσχεται πὼς σὰ μεγαλώσει θὰ τοῦ διαβάσει τὰ γράμματα, κεῖνα τὰ κιτρινισμένα ἔγγραφα ποὺ φυλάει κλειδωμένα στὸ σεντούκι. Γιατὶ νὰ τοῦ ἀρνηθεῖ αὐτὸ τώρα, τοῦτο τὸ χρόνο ποὺ πατάει στὰ δεκαεφτά του καὶ μπορεῖ νὰ καταλάβει ὅλο καὶ περισσότερα ;

Παρ' ὅλο τοῦτο, τὸ σιγανὸ τραγοῦδι συνεχίζει ν' ἁπλώνεται ἀπ' τὰ ρυτιδιασμένα του χείλη :

«....Θὰ πᾶμε καὶ θὰ πάρουμε,
πίσω τὴν Ἁη-Σοφιά...».

—Ἔ! Παππού!!!...

Τούτη ἡ φωνὴ τὸν συνεφέρνει. Κόβεται γιὰ καλὰ τὸ τραγούδι τώρα κι' ὁ γέρος ἀργοσηκώνεται. Βλέπει τὸν ἥλιο ποὺ κάθησε στὴ ράχη τῆς θάλασσας, πέρα ἀπ' τὰ νερὰ τῆς Παναγιᾶς τῆς Βαγγελίστρας, καὶ βιάζεται νὰ μπεῖ στὴν κάμαρα τοῦ νότου, νὰ πάρει τὴ μπαλάσκα μὲ τὰ κιτρινισμένα γράμματα ἀπ' τὸ σεντούκι καὶ νὰ ξανάρθει κοντὰ στὸν ἔγγονο, ὅσο ὑπάρχει ἀκόμα ὥρα μὲ φῶς.

—Θὰ στὰ διαβάσω παιδί μου κι' ὕστερα θὰ στὰ χαρίσω, λέει μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει στὸν ἔφηβο. Πρόσεξε ὅμως νὰ τὰ φυλάξεις γιὰ νὰ μὴ χαθοῦν, νὰ τὰ δώσεις μὲ τὸν καιρὸ στὰ παιδιά σου καὶ κεῖνα τὸ κατόπιν στὰ δικά τους...Τέτοιες γραφὲς δὲν πρέπει νὰ χάνωνται... Ἐμένα μοῦ τἄδωσε ὁ κύρης μου δῶ κι' ἑξῆντα χρόνια, ἐκεινοῦ ὁ πάππος μου κι' ἐκείνου ὁ πατέρας του, ποὺ πέθανε κατὰ πὼς ξέρω στὰ ὀγδόντα του... Θὰ πεθάνω καὶ γὼ παιδί μου ὅπου νάναι καὶ καταλαβαίνεις... Δὲν πρέπει νὰ χαθοῦν τὰ γράμματα...

—Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι παππού, ἀπαντάει ὁ ἔφηβος καὶ τὰ μάτια του δακρύζουν ὅπως τὸν βλέπει νὰ σφουγγίζει τὸν ἱδρῶτα. Δῶσε μου παππού νὰ τὰ διαβάσω ἐγὼ γιατὶ θὰ κουραστεῖς...

Πέφτει ὁ ἥλιος κι' ἁπλώνεται τὸ μούχρωμα στὸ χωριό. Ἀρχίζουν νὰ σιγοπε-

τᾶνε οἱ γλάροι πρὸς τὴ μεριὰ τοῦ λιμανιοῦ κι' ὁ ἄνεμος κυματίζει τὴ σημαία τ' Ἀη-Γιάννη ὅλο καὶ πιὸ περήφανα στὸ καμπαναριό. Στ' ἀλήθεια, μεγάλη ἐπέτειο ἡ σημερινὴ στὸ Ψαροχώρι, μεγάλη καὶ τρανὴ ὅπως σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ κοντολογῆς στὴν οἰκουμένη ὁλάκαιρη, σ' ὅλους τοὺς λαοὺς ποὺ ἀγάπησαν τὴ λευτεριά. Φωνὲς ἀκούονται ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς τοῦ Ψαροχωριοῦ γιατὶ ὁ δάσκαλος εἶπε ἀπὸ προψὲς στὰ παιδιὰ νὰ μαζευτοῦν στὸ σχολειὸ γιὰ τὴ λαμπαδηφορία, μὰ πέρα κεῖ στὴν ἄκρια, κάτω ἀπ' τὸ κυπαρίσσι τοῦ κάστρου, ἡσυχία βασιλεύει στὸ σπιτικὸ τοῦ Παπανέστη.

—Τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτο γράμμα ἔγγονέ μου, λέει ριγώντας ὁ γέρο-Παπανέστης στὸ παλληκάρι ὅπως φοράει τὰ γυαλιά του. Θὰ στὸ διαβάσω ἐγὼ γιατὶ ἔχω ἀκόμα τὸ φῶς μου. Ἄκου το μὲ προσοχὴ τὸ λοιπόν :

Πάνω ἀπ' τὰ Γιάννενα, Φλεβάρης τοῦ 1821.

Παιδί μου Γεώργιε,

Σβήνουν σιγὰ-σιγὰ τὰ φῶτα τοῦ μοναστηριοῦ καὶ μόνο δυὸ καντήλια κάνουν τὶς σκιὲς νὰ χοροπηδοῦν στὰ εἰκονίσματα. Παιδί μου, νοιώθω ὅτι σβήνει κι' ἡ ζωή μου σὲ λίγο καιρὸ καὶ γι' αὐτὸ εἶπα νὰ σοῦ γράψω ἀπόψε ἐτοῦτο τὸ γράμμα.

Ἔπαψε τὸ τουφεκίδι ἀπ' τὸ σούρουπο καὶ συναχτήκαμε ὅλοι στὴν ἐκκλησιά, κάπου σαράντα νοματαῖοι. Μᾶς λείπει ἀπόψε ὁ Καστρόνικος μὰ καρτεράμε νὰ φανεῖ ὡς τὴν αὐγή, μιᾶς κι' ὁ Ρουμελιώτης αὐτὸς εἶναι κατὰ πὼς λέμε ἐφτάψυχος. Λογαριάζουμε νὰ ξεγελάσει τοὺς Ἀρβανῖτες, σὰν φτάσουν στὰ Γιάννενα, καὶ νὰ στείλει μάλιστα καὶ μαντᾶτο στοὺς Μετσοβῖτες, νἄρθουν κι' ἐκεῖνοι καὶ νὰ κάνουμε γιουροῦσι τὴ Λαμπρὴ στὰ καμποχώρια...

Παρέκει μου κάθεται ὁ ἡγούμενος πολὺ συλλογισμένος. Τοῦ πῆραν τὴ χρυσῆ Παναγιὰ οἱ Τοῦρκοι χτὲς καὶ κομμάτιασαν τὸ Σταυρό, πρὶν δυὸ βδομάδες τοῦ πῆραν ὅλα τ' ἀσημικὰ καὶ σκύλισαν καὶ τὸν τάφο τοῦ Δεσπότη. Γι' αὔριο περιμένουμε ν' ἀνεβεῖ πολλὴ Τουρκιὰ κατὰ τὸ μοναστήρι, ἔτσι μάθαμε. Γι' αὐτὸ ὁ ἡγούμενος συλλογᾶται πολὺ ἀπόψε καὶ θαρρῶ πὼς ἔχει καὶ φόβο. Μὰ ὁ θεός, Γεώργιε, θὰ μᾶς βοηθήσει κι' αὔριο νὰ νικήσουμε, νὰ ρίξουμε τοὺς Ἀρβανῖτες πρὸς τὰ κεῖ, κατὰ τὴ μεριὰ τῆς λίμνης...

Πάνω ἀπ' τὸ μοναστήρι φαίνεται καλὰ ἡ χιλιοτράγουδη λίμνη, μ' ὅλο ποὺ εἶναι πνιχτὸ τὸ σκοτάδι. Εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ ἀπόψε τὴ λίμνη ἀπ' τὸ καραούλι καὶ δὲν ξέρω ἂν θὰ τὴν ξαναδῶ αὔριο. Γι' αὐτὸ θὰ σοῦ γράψω ἐδῶ ἕνα ἀπ' τὰ τραγούδια τῆς λίμνης, ἕνα τραγούδι ποὺ λέμε ὅλοι ὅσοι βρισκόμαστε στοὺς λόγγους καὶ τὶς ράχες τῆς Ἤπειρο καὶ τῆς Ρούμελης καὶ τοῦ Μωρηᾶ, γιὰ νὰ τὸ μάθουν οἱ φαμίλιες μας καὶ νὰ τὸ φέρουν στὸν τόπο μας ὅταν λευτερωθῆ. Τραγουδιστάδες καθὼς εἶναι ὅλοι στὶς φαμίλιες μας, πές τους νὰ τὸ τραγουδᾶνε, νὰ μὴ τὸ ἀποξεχάσουν ποτὲ ἐκεῖ στὰ ξένα ποὺ βρίσκονται, κι' ἂν ὁ Θεὸς δώσει καὶ λευτερωθοῦμε ἀπ' τὴ Τουρκιά, νὰ τὸ μάθουν καὶ στοὺς συντοπῖτες μας, ἂν δὲν τὸ ξέρουν ὅλοι. Τοῦτο εἶναι τὸ τραγούδι, παιδί μου Γεώργιε :

Τ' ἀκούσατε τὶ γίνηκε στὰ Γιάννενα, στὴ λίμνη,
ποὺ πνίξανε τὶς δεκαεφτὰ μὲ τὴν κυρὰ Φροσύνη;
Ἄχ, Φροσύνη παινεμένη,
τί κακὸ παθες κατημένη!

*

Ἄλλη καμμιὰ δὲν τόβαλε τὸ λιαχουρὶ φουστάνι,
πρώτ' ἡ Φροσύνη τόβαλε καὶ βγῆκε στὸ σιργάνι.

Ἄχ, Φροσύνη παινεμένη,
καὶ στὸν κόσμο ξακουσμένη!

*

Δὲ στόλεγα Φροσύνη μου, κρύψε τὸ δαχτυλίδι,
γιατὶ ἂν τὸ μάθει ὁ Ἀλήπασας θὲ νὰ σὲ φάει τὸ φίδι.
Ἄχ, Φροσύνη πέρδικά μου,
μοὔκαψες τὰ σωθικά μου!

*

«— Εἰς τὸ βεζύρη τὰ φλουριά, τὰ δάκρυα δὲν περνᾶνε,
καὶ σένα μ' ἄλλες δεκαεφτά, τὰ ψάρια θὰ σᾶς φᾶνε»
Ἄχ, Φροσύνη πέρδικά μου,
τί κακὸ παθες κυρά μου!

*

Νἄταν οἱ πέτρες ζάχαρη, νὰ ρίχνανε στὴ λίμνη,
γιὰ νὰ γλυκάνει τὸ νερὸ γιὰ τὴν κυρὰ Φροσύνη.
Ἄχ, Φροσύνη παινεμένη,
μέσ' στὴ λίμνη ξαπλωμένη!

*

Φύσα βοριά, φύσα θρακιά, γιὰ ν' ἀγριέψει ἡ λίμνη,
νὰ βγάλει τὶς ἀρχόντισσες καὶ τὴν κυρὰ-Φροσύνη.
Ἄχ, Φροσύνη παινεμένη,
μέσ' στὴ λίμνη παγωμένη!

*

Φροσύν' σὲ κλαίει τὸ σπίτι σου, σὲ κλαῖνε τὰ παιδιά σου,
σὲ κλαῖν' ὅλα τὰ Γιάννενα, κλαῖνε τὴν ὀμορφιά σου.
Ἄχ, Φροσύνη πέρδικά μου,
μοὔκαψες τὰ σωθικά μου!

Ἂν δὲν ξέρεις τίποτα γι' αὐτὸ τὸ τραγούδι, παιδί μου Γεώργιε, μάθε ὅτι μοιρολογάει τὸ χαμὸ καὶ ὑμνεῖ τὴν ὀμορφιὰ τῆς κυρὰ-Φροσύνης, τῆς δέσποινας τοῦ ἔμπορα Δημήτρη Βασιλείου, πούχε χάρες καὶ μεγάλη μόρφωση. Λένε πὼς ἀπάτησε τὸν ἄνδρα της μὲ τὸν Μουχτάρ, τὸ γιὸ τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, ὅταν ὁ ἔμπορος ἔλειπε στὴ Βενετία. Ἔλα ὅμως ποὺ ὁ Ἀλῆ-πασᾶς ἀγαποῦσε πολὺ τὴ Φροσύνη, τὴν πανώρια Ἑλληνοπούλα ποὺ ἔσωσε ἑκατοντάδες Χριστιανοὺς ἀπὸ τὰ νύχια του... Ἔκανε ὅρκο λοιπὸν ὁ Ἀλῆ νὰ τὴν πνίξει μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, καὶ πραγματικά, τὰ μεσάνυχτα τῆς 11 Ἰανουαρίου 1801, τὴν ἔρριξε στὴ λίμνη μὲ δεκαεφτὰ ἀκόμα γυναῖκες. Ὅλοι πιστεύουν τώρα ὅτι τὰ θύματα ἦταν τίμια καὶ γι' αὐτὸ ἡ λίμνη φεγγοβολάει περισσότερο στὸ μέρος ποὺ πνίγηκαν, ὅπως τὴν παρατηρᾶς ἀπὸ τὸ καραούλι.

Τραγουδᾶμε πολλὰ τραγούδια, πολεμώντας τοὺς Τούρκους νύχτα καὶ μέρα. Τραγουδᾶμε τὰ βάσανα ποὺ μᾶς ζώνουν, τὶς λύπες γιὰ τὸ χαμὸ τῶν συντρόφων μας, τὶς χαρὲς ὅταν λευτερώνουμε χριστιανοὺς καὶ νικᾶμε τὰ λεφούσια τῆς Ἀρβανιτιᾶς. Προσευχόμαστε στὸ θεὸ καὶ λειτουργᾶμε τὰ ὅπλα ὅταν μᾶς ἔρχεται βολετό. Ἀλλὰ μὲ συνεπῆρε τὸ τραγούδι ἀπόψε παιδί μου στὸ λημέρι καὶ μιὰ καὶ σοῦ μίλησα γιὰ τὴ λίμνη παραπάνω, θὰ σοῦ πῶ τώρα καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο τραγούδι, ἐκεῖνο ποὺ μοῦ εἶπε ὁ ἡγούμενος σὰν ἦρθε τὸ λιόγερμα στὸ καραούλι, γιὰ νὰ μοῦ φέρει βόλια καὶ ψωμί. Μιλάει τὸ τραγούδι ποὺ ἔμαθα ἀπ' τὸν ἡγούμενο γιὰ μιὰ ἄλλη γυναίκα, μιὰ λύκαινα, ποὺ ἔβαλε φωτιὰ στὴ μπαρούτι καὶ τινάχθηκε ὁ πύργος στὸν ἀέρα. Τὸν Πύργο τὸν λέμε «Κούλα τοῦ Δημουλᾶ» καὶ μάθε πὼς ἐκεῖ μέσα κλείστηκε ἡ Δέσπω Μπότση,

μαζὶ μὲ δέκα θυγατέρες, νύφες καὶ ἀγγόνια, ὅταν κάθε ἀντίσταση στὸν τύραννο φαινόταν ἄσκοπη. Ρώτησε καὶ τοὺς δέκα ἡ Δέσπω ἂν προτιμοῦν τὸ θάνατο ἢ τὴ σκλαβιά, κι' ὅταν ὅλοι τῆς ἀπάντησαν πὼς καλλίτερος εἶναι ὁ θάνατος, ἔβαλε φωτιὰ στὴν πυρίτιδα καὶ δὲν ἀπόμεινε κανένας. Τοῦτο τὸ κακό, τόσο ὅμορφο στὴ λεβεντιὰ καὶ τὴ θυσία τῶν 'Ελλήνων, γένηκε πρὶν ἀπὸ δέκα ὀχτὼ χρόνια, παιδί μου, ἀνήμερα Χριστουγέννων τοῦ 1803. Νὰ τὸ τραγούδι, ποὺ μοῦ εἶπε ὁ ἡγούμενος γι' αὐτὴ τὴ θυσία :

'Αχὸς βαρὺς ἀκούεται, πολλὰ τουφέκια πέφτουν.
Μήνα σὲ γάμο ρίχνονται, μήνα σὲ χαρακόπι;
Οὐδὲ σὲ γάμο ρίχνονται, οὐδὲ σὲ χαρακόπι,
ἡ Δέσπω κάνει πόλεμο μὲ νύφες καὶ μ' ἀγγόνια.
'Αρβανιτιὰ τὴν πλάκωσε στοῦ Δημουλᾶ τὸν Πύργο.
«— Γιώργαινα, ρίξε τ' ἅρματα, δὲν εἶν' ἐδῶ τὸ Σούλι.
«'Εδῶ εἶσαι σκλάβα τοῦ Πασᾶ, σκλάβα τῶν 'Αρβανίτων».
«—Τὸ Σούλι κι' ἂν προσκύνησε, κι' ἂν τούρκεψε ἡ Κιάφα,
ἡ Δέσπω ἀφέντες Λιάπηδες δὲν ἔκανε, δὲν κάνει!».
Δαυλὶ στὸ χέρι ἅρπαξε, κόρες καὶ νύφες κράζει:
«—Σκλάβες Τουρκῶν μὴ ζήσωμε, παιδιά μ' μαζί μου ἐλᾶτε!».
Χίλια φυσέκια ἦταν ἐκεῖ, κι' αὐτὴ φωτιὰ τοὺς βάνει,
καὶ τὰ φυσέκια ἀνάψανε κι' ὅλοι φωτιὰ γινῆκαν...

Ραγίζεται ἡ καρδιά μου, παιδί μου Γεώργιε, γιατὶ ἀπόψε ἔχουμε μαζί μας καὶ πολλοὺς Παργιανούς, ποὺ κλαῖνε τὸ χαμὸ τῆς ἔμορφης πατρίδας τους. Καὶ μιὰ καὶ παρασύρθηκα ἀπ' τὰ τραγούδια, ἄκου καὶ τοῦτο ποὺ συνέβη στὴν πατρίδα. Πρὶν δύο χρόνια, στὶς 28 'Απρίλη τοῦ 1819, ἐπισημοποιήθηκε τὸ πούλημα τῆς Πάργας στοὺς Τούρκους ἀπ' τοὺς 'Εγγλέζους. Σκέψου, Γεώργιε, ὅτι ἡ Πάργα εἶναι ἡ τελευταία ὕστερα ἀπὸ τὶς πόλεις τῆς Ρούμελης καὶ τοῦ Μωρηᾶ, ποὺ ὑποδουλώνεται στοὺς Τούρκους. Σὲ κατατοπίζω ὅτι ἀπ' τὶς ἀρχὲς τοῦ 15ου αἰώνα βρισκόταν στοὺς 'Ενετούς, περιῆλθε στὰ χέρια τῶν Φραντσέζων μαζὶ μὲ τὰ 'Ιόνια νησιὰ ὅταν καταλύθηκε ἡ 'Ενετικὴ Πολιτεία, καὶ ὕστερα παραδόθηκε στοὺς 'Εγγλέζους τὸ 1814, ποὺ τὸ 1817 τὴν πούλησαν στοὺς Τούρκους, ἐπισημοποιώντας τὴν πώληση στὶς 28 τοῦ 'Απρίλη 1819. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπισημοποίηση αὐτή, Γεώργιε, οἱ τέσσερες χιλιάδες Παργινοὶ ἔσκαψαν τοὺς τάφους τῶν πατέρων τους, μάζεψαν τὰ ὀστᾶ καὶ τὰ ἔκαψαν στὴν πλατεῖα τῆς ἀγορᾶς γιὰ νὰ μὴ βεβηλωθοῦν ἀπ' τοὺς Τούρκους. Πολεμᾶνε λοιπὸν οἱ Παργινοί, παιδί μου, ἀπὸ χτὲς μαζί μας, μὰ ἡ καρδιά μου λυώνει ὅσο ἀκούω ἀπόψε τὰ τραγούδια τους, πίσω ἀπ' τὸ ἱερὸ τοῦ μοναστηριοῦ ποὺ βρίσκονται συναγμένοι. Σοῦ γράφω τὸ ἕνα ἐδῶ καὶ κοίταξε νὰ ξεσηκώσεις ὅσο μπορεῖς περισσότερους ξένους γιὰ τὸν ἀγώνα μας ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσαι, κάνε ὅ,τι μπορεῖς γιὰ νὰ πιστέψουν ὅτι εἴμαστε ἄξιοι νὰ μᾶς συμπαθήσουν, νὰ μᾶς στείλουν βοήθεια καὶ νὰ πάψουν νὰ βλέπουν μὲ καλὸ μάτι τὴν Τουρκιά :

Μαῦρο πουλάκι πούρχεται ἀπὸ τ' ἀντίκρυ μέρη,
πές μου τί κλάψες θλιβερές, τί μαῦρα μοιρολόγια,
ἀπὸ τὴν Πάργα βγαίνουνε, ποὺ τὰ βουνὰ ραγίζουν;
Μήνα τὴν πλάκωσε Τουρκιὰ καὶ πόλεμος τὴν καίει;
«—Δὲν τὴν ἐπλάκωσε Τουρκιά, πόλεμος δὲν τὴν καίει.
«Τοὺς Παργινοὺς ἐπούλησαν σὰ γίδια, σὰ γελάδια,
«κι' ὅλοι στὴν ξενητειὰ θὰ πᾶν' νὰ ζήσουν οἱ καημένοι.

*

«Τραβοῦν γυναῖκες τὰ μαλλιά, δέρνουν τ' ἄσπρα τους στήθια,
«μοιρολογοῦν οἱ γέροντες μὲ μαῦρα μοιρολόγια,

«παπάδες μὲ τὰ δάκρυα γδύνουν τὶς ἐκκλησιές τους.
«Βλέπεις ἐκείνη τὴ φωτιά, μαῦρο καπνὸ ποὺ βγαίνει;
«Ἐκεῖ καίγονται κόκκαλα, κόκκαλα ἀντρειωμένων,
«ποὺ τὴν Τουρκιὰ τρομάξανε καὶ τὸ Βεζύρη κάψαν.
«Ἐκεῖ'ναι κόκκαλα γονιοῦ, ποὺ τὸ παιδὶ τὰ καίει,
«νὰ μὴ τὰ βροῦν οἱ Λιάπηδες, Τοῦρκοι μὴ τὰ πατήσουν.
«Ἀκοῦς τὸν θρῆνο τὸν πολύ, ὅπου βογγοῦν τὰ δάση;
«καὶ τὸ δαρμὸ ποὺ γίνεται, τὰ μαῦρα μοιρολόγια!
«Εἶναι π' ἀποχωρίζονται τὴ δόλια τὴν πατρίδα·
«φιλοῦν τὶς πέτρες καὶ τὴ γῆ, κι' ἀσπάζονται τὸ χῶμα...».

Πιὸ σπαρακτικὸ εἶναι ἕνα ἄλλο τραγούδι, Γεώργιε, γιὰ τὴν Πάργα κι' αὐτό, ποὺ τὸ σιγοτραγουδᾶνε ἔμορφες Παργινὲς κόρες καὶ κλαῖνε. Ἀκούω τὸ θρῆνο τους ἀπ' τὸ γυναικωνίτη τοῦ μοναστηριοῦ καὶ ἀνατριχιάζω, ἡ γραφίδα πέφτει ἀπ' τὰ χέρια μου. Νὰ τί μοιρολογᾶνε οἱ κόρες τῆς Πάργας, ποὺ πολέμησαν χτὲς σὰν ἄντρες μαζί μας καὶ θὰ μᾶς βοηθήσουν κι' αὔριο νὰ ρίξουμε τοὺς Τούρκους κατὰ τὴ μεριὰ τῆς λίμνης. Ὁ γυναίκειος τοῦτος θρῆνος μοῦ φέρνει δάκρυα στὰ μάτια, μὰ πρέπει νὰ φανῶ σκληρὸς καὶ νὰ σοῦ ἀποτελειώσω τὸ γράμμα:

Τρία πουλιὰ ἀπ' τὴν Πρέβεζα, διαβήκανε στὴν Πάργα,
τόνα κυττάει τὴν ξενητειά, τ' ἄλλο τὸν Ἅη-Γιαννάκη,
τὸ τρίτο τὸ κατάμαυρο μοιρολογάει καὶ λέει:
«—Πάργα, Τουρκιὰ σὲ πλάκωσε, Τουρκιὰ σὲ τριγυρίζει.
«Δὲν ἔρχεται γιὰ πόλεμο, μὲ προδοσιὰ σὲ παίρνει.
«Βεζύρης δὲ σ' ἐνίκησε μὲ τὰ πολλὰ τ' ἀσκέρια.
«Ἔφευγαν Τοῦρκοι σὰ λαγοὶ τὸ Παργινὸ τουφέκι,
«κι' οἱ Λιάπηδες δὲν ἤθελαν νάρθουν νὰ πολεμήσουν.
«Εἶχες λεβέντες σὰ θεριά, γυναῖκες ἀντρειωμένες,
«πότρωγαν βόλια γιὰ ψωμί, μπαρούτι γιὰ προσφάγι.
«Τ' ἄσπρα πουλῆσαν τὸ Χριστό, τ' ἄσπρα πουλοῦν καὶ σένα...».

*

Πάρτε, μαννάδες τὰ παιδιά, παπάδες τοὺς Ἁγίους.
Ἄστε, λεβέντες τ' ἅρματα κι' ἀφῆστε τὸ ντουφέκι.
Σκάψτε πλατειά, σκάψτε βαθειά, ὅλα σας τὰ κιβούρια,
καὶ τ' ἀντρειωμένα κόκκαλα ξεθάψτε τοῦ γονιοῦ σας.
Τοὺς Τούρκους δὲν ἐπροσκύνησαν, Τοῦρκοι μὴν τὰ πατήσουν...

Πολλὰ τραγούδια σοῦγραψα ἀπόψε, παιδί μου Γεώργιε, μὰ τὄχει φαίνεται ἡ στιγμὴ ποὺ θέλω νὰ ξαλαφρώσω τὴν καρδιά, λέγοντάς σου γιὰ πρώτη φορὰ τί κάνουμε ἐδῶ στὴν πατρίδα, πῶς ἀγωνιζόμαστε καὶ τί καρτερᾶμε. Ἀλλὰ τί καρτερᾶμε δὲν σοῦ τὸ εἶπα ἀκόμα. Πιστεύουμε καὶ καρτερᾶμε, παιδί μου, νὰ ξεσηκωθοῦμε ὅλοι σὲ λίγο καιρό, νὰ διώξουμε τὴν Τουρκιὰ καὶ νὰ λευτερώσουμε τὸν τόπο. Ἂν ζήσω θὰ σοῦ γράψω καὶ ἄλλα γράμματα ὅταν λευτερωθοῦμε. Πρόσεξε νὰ μὴν ἔρθεις στὴν Ἑλλάδα ἀκόμα, ἀλλὰ μεῖνε ἐκεῖ, προσπάθησε νὰ ξεσηκώσεις ὅσους μᾶς ἀγαπᾶνε σὰν φυλή, σὰν λαὸ καὶ χώρα ποὺ ἔδωσε τὸ φῶς στὸν κόσμο ὅλον, φρόντισε τὶς φαμίλιες μας καὶ σπούδαζε. Καὶ πέρασε στὴν Ἑλλάδα μόνον ὅταν φτάσει ἐκεῖ τὸ μήνυμα τοῦ μεγάλου ξεσηκωμοῦ.

Ὁ πατέρας σου
ΜΙΧΑΗΛ ΠΑΠΑΝΕΣΤΗΣ

(Συνεχίζεται)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑΪΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Εὐρυτανίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κηφισιᾶς 125, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν στάσι Ζέρβα. Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της στὸν ὁμώνυμο νομὸ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος ποὺ ἔχει γιὰ πρωτεύουσα τὸ Καρπενήσι. Ἡ ὀνομασία τοῦ νομοῦ ἀποδίδεται στὸν μυθικὸ ἥρωα Εὔρυτον. Οἱ ἀρχαῖοι Εὐρυτᾶνες ἦσαν λαὸς αἰτωλικός, φημιζόμενος γιὰ τὴν τραχύτητά του. Σήμερα, ὅπως καὶ στὴν ἀρχαιότητα, καταλέγονται μεταξὺ τῶν πιὸ ρωμαλέων καὶ εὐσταλῶν Ἑλλήνων. Ἐκκλησιαστικῶς ἡ Εὐρυτανία ὑπάγεται στὴν Μητρόπολη Ναυπάκτου.

Εὐρώπης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀγλαύρου 4, κοντὰ στὴν «Παιδικὴ Χαρὰ» τοῦ Κουκακίου. Ἡ Εὐρώπη, κατὰ τὸν Ἡσίοδο, ἦταν κόρη τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Τηλεφάσσης. Σύμφωνα μὲ τὸν μῦθο, ὁ Ζεὺς γέννησε ἀπ' αὐτὴ τὸν Μίνωα, τὸν Ραδάμανθυ καὶ τὸν Σαρπηδόνα. Ἀργότερα τὴν πάντρεψε μὲ τὸν βασιλιᾶ τῆς Κρήτης, Ἀστέριον. Ὁ μῦθος αὐτὸν εἶναι ὁ ἐπικρατέστερος ὅλων τῶν ἄλλων ποὺ ὑπάρχουν.

Εὐρωστίνης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Σοφίας 24, πίσω ἀπὸ τὸν Σταθμὸ Πελοποννήσου. Ἡ Εὐρωστίνη εἶναι χωριὸ τῆς ἐπαρχίας καὶ τοῦ νομοῦ Κορινθίας. Ἕδρα ὁμωνύμου κοινότητος, ὑπάγεται σ' αὐτὴ καὶ τὸ χωριὸ Ἄνω Αἰγιαλός.

Εὐρώτα.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σινώπης 7, κοντὰ στὸ Ἱπποκράτειο Νοσοκομεῖο. Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της στὸν ὁμώνυμο ποταμὸ τῆς Λακωνίας, τὸν γνωστὸ καὶ μὲ τὸ ὄνομα Ἶρις. Πηγάζει ἀπὸ τὶς ὀρεινὲς περιοχὲς τοῦ Πάρνωνος καὶ τοῦ Ταϋγέτου καὶ χύνεται στὸν Λακωνικὸ κόλπο. Τὴν ὀνομασία του ὀφείλει στὸν μυθικὸ βασιλιᾶ τῆς Σπάρτης, Εὐρώτα. Κοντὰ στὴ δεξιά του ὄχθη βρισκόταν ἡ ἀρχαία Σπάρτη, τὴν ὁποίαν εἶχον κτίσει οἱ Δωριεῖς, ὅταν ἔφθασαν στὴ Λακωνία, ἀκολουθώντας τὸ ρεῦμα τοῦ Εὐρώτα.

Εὐταξίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μηλιαράκη 11, κοντὰ στὴ δεύτερη στάσι μετὰ τὴν γέφυρα τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της στούς: α) Εὐταξίαν ἢ Παπαλουκᾶν Ἀθανάσιον, οἰκονομολόγον καὶ πολιτικόν, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε στὸ Δαδὶ τῆς Λοκρίδος τὸ 1849 καὶ πέθανε τὸ 1931. Διετέλεσε συντάκτης Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων καὶ ἐξελέγη πολλάκις βουλευτής, γιὰ πρώτη φορὰ δέ, τὸ 1885. Χρημάτισε ἐπανειλημμένως Ὑπουργὸς καὶ τὸ 1926 ἐγένετο Πρωθυπουργός. Τὸ 1929 ἐξελέγη ἀριστίνδην Γερουσιαστής. Δημοσίευσε ἀρκετὲς ἐνδιαφέρουσες μελέτες, καὶ β) Εὐταξίαν Ἰωάννην, ἀδελφὸν τοῦ προηγουμένου, Καθηγητὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, Διοικητὴν Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ πολιτικόν, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε τὸ 1845 στὸ Δαδί. Χρημάτισε πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου τὸ 1903–1904 καὶ τὸ 1926 ἐξελέγη βουλευτὴς Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος. Ὡς μέλος τῆς ἐπιτροπῆς γιὰ τὴν ἐπεξεργασία τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, συνέταξε τὶς γενικὲς ἀρχὲς καὶ τὸ ἐνοχικὸ δίκαιο. Πέθανε τὸ 1927.

Εὐτυχίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 162, κοντὰ στὴν στάσι Ἰθάκης.

Πρόκειται γιὰ τὸ ὑπέρτατο ἀγαθό, τὴν εὐτυχία ποὺ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ζητᾶμε νὰ βροῦμε καὶ ἡ ὁποία ποτὲ δὲν κάθεται μαζί μας γιὰ πολὺ καιρό. Τὸ ὑπέρτατο αὐτὸ ἀγαθὸ βρίσκει καθένας μας σὲ κάτι τὸ ξεχωριστό, ὅπως στὰ πλούτη, στὶς τιμές, στὶς ὑλικὲς ἀπολαύσεις, στὴν ἠθικὴ τελειοποίησι κ.ο.κ. Εἶναι ὅμως γεγονὸς ὅτι ἡ ἀληθινὴ καὶ μόνιμη εὐτυχία βρίσκεται κοντὰ στὸ Θεό, καὶ συνίσταται στὴν ἠθικὴ τελειοποίησι τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος νοιώθῃ τὸ Εἶναί του λουσμένο στὰ νάματα τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, ἡ εὐτυχία εἶναι ὁ πιὸ πιστὸς καὶ μόνιμος σύντροφος τῆς ζωῆς του. Τότε γι' αὐτὸν ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι ὄνειρο «θερινῆς νυκτός» οὔτε ὀπτασία. Εἶναι πραγματικότης.

Εὐτυχίδου.

Πάροδος τῆς Πλατείας Πλαστήρα, στὸ Παγκράτι.

Ὁ Εὐτυχίδης, Σικυώνιος χαλκοπλάστης, γλύπτης καὶ ζωγράφος, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου, ἔζησε τὸν 4ον π.Χ. αἰῶνα. Ἀπὸ τὰ ἔργα του, περίφημο ἦτο τὸ χάλκινο ἄγαλμα τῆς Θεᾶς Τύχης. Λέγεται ὅτι ἡ «Νίκη τῆς Σαμοθράκης», ποὺ βρίσκεται στὸ μουσεῖο τοῦ Λούβρου, εἶναι ἔργο τοῦ Εὐτυχίδου.

Εὐφήμου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δικαιάρχου 124, κοντὰ στὴν πλατεῖα καὶ τὴν Ἐκκλησία Ἁγ. Ἀρτεμίου. Σύμφωνα μὲ τὴ μυθολογία, ὁ Εὔφημος, ἥρως τῆς ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας, ἦτο γυιὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μητιονίκης. Κατὰ τὴν παράδοσι, ἦτο ὑποπηδαλιοῦχος τῆς «Ἀργοῦς».

Εὐφορίωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἐρατοσθένους 5, κοντὰ στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο.

Ὁ Εὐφορίων, ἐπικὸς καὶ ἐλεγειακὸς ποιητὴς τῆς Ἑλληνιστικῆς περιόδου, γυιὸς τοῦ Πολυμνήστου, γεννήθηκε στὴ Χαλκίδα περὶ τὸ 276–272 π.Χ. Τόσο πολὺ ἀγάπησε τὴν Ἀθήνα, ὥστε ὁ Ἑλλάδιος τὸν χαρακτηρίζει «φύσει μὲν Χαλκιδέα, θέσει δὲ Ἀθηναῖον». Ὅταν ὁ Ἀντίοχος ἔγινε βασιλεὺς (223 π.Χ.), ἀνέλαβε τὴν φροντίδα τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἀντιοχείας, θέσι τὴν ὁποία διατήρησε μέχρι τὸ θάνατό του (200 π.Χ.).

(Συνεχίζεται)

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μιὰ γυναίκα φάνηκε ν' ἀνεβαίνῃ. Πιὸ πίσω της διακρινόταν στὸ σκοτάδι ἕνας ἄντρας νὰ τὴν παρακολουθῇ. Φοροῦσε στολὴ σωφὲρ καὶ προχωροῦσε λαβαίνοντας πολλὲς προφυλάξεις.

«—Ἀγάπη μου, ἄκουσα τὸ σωφὲρ νὰ ψιθυρίζῃ στὴ γυναίκα ποὺ ἀκολουθοῦσε, φῶς μου, λατρεία μου!.. Ἔλα μαζί μου γιὰ μιὰ ὥρα καὶ γὼ θὰ σὲ κάνω πλούσια, θὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη!...».

Ἐκείνη προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος μας βιαστικὰ χωρὶς νὰ δίνῃ ἀπάντηση.

«—Ὡραία μου δεσποινίς, συνέχισε ὁ σωφὲρ πιὸ εὐγενικὰ τώρα. Πέστε μου μιὰ λέξη μόνον... Ὑποσχεθῆτε μου ὅτι θὰ ἔλθετε τὸ ἀπόγευμα νὰ πάρουμε ἕνα γλυκὸ μαζί. Σᾶς ἱκετεύω...».

—Διῶξτε τον σᾶς παρακαλῶ, μᾶς ψιθύρισε. Ἔχει μισὴ ὥρα ποὺ μὲ πῆρε ἀπὸ πίσω καὶ δὲν λέει νὰ ξεκολλήσῃ.

Γέλασα. Ἡ Κάτια νὰ μοῦ ζητάῃ νὰ διώξω ἕναν ἐνοχλητικὸ θαυμαστή της. Μοῦ φάνηκε πολὺ ἀστεῖο. Προχώρησα ὅμως μερικὰ βήματα πρὸς τὸν σωφὲρ καὶ τότε ἐκεῖνος γύρισε πίσω κι' ἔφυγε.

—Ποιοὶ εἶναι ἐπάνω; ρώτησα τὸν ἄνθρωπο ποὺ χτύπησε τὸ κουδούνι, γυρίζοντας πρὸς τὴν εἴσοδο.

—Κανένας, ἀποκρίθηκε κοιτάζοντας ἐπίμονα τὴν Κάτια. Ποῦ θέλετε νὰ ξέρω;

Κοίταξα τὴν Κάτια. Εἶχε καρφωμένο τὸ βλέμμα της στὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον κοιτάζοντας μὲ τρόμο. Στὸ πρόσωπό της ἦταν διάχυτος ὁ φόβος καὶ ἡ ἀπέχθεια ποὺ δοκίμαζε κοιτάζοντας μὲ προσοχή.

Στράφηκα πρὸς τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον πάλι.

—Ἄφησε τ' ἀστεῖα καὶ ἀποκρίσου σ' ὅ,τι σὲ ρώτησα, εἶπα θορυβημένος λίγο. Λέγε: Ποιὸς εἶναι ἐπάνω;

—Δὲν ξέρω, τραύλισε. Πάντως, ἂν ἀγαπᾶτε τὴ ζωή σας, ἀκοῦστε μιὰ συμβουλὴ ποὺ θὰ σᾶς δώσω: Φύγετε γρήγορα πρὶν περάσουν δέκα λεπτά!

Ὁ Μένιος κι' ὁ Κότσυφας γέλασαν μὲ τὴν καρδιά τους ἀκούγοντας τὴν ἀπειλή. Ἡ Κάτια στεκόταν σὰν ἀπολιθωμένη ἀκόμα, κοιτάζοντας μὲ τὸ ἴδιο τρομαγμένο βλέμμα τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον. Τὰ μάτια της εἶχαν μεγαλώσει ἀσυνήθιστα. Πλησίασα καὶ τὴν ἔπιασα ἀπ' τὸ μπράτσο.

—Τί σοῦ συμβαίνει; τὴν ρώτησα ἀνήσυχος.

Μὲ τράβηξε πρὸς τὸ μέρος της καὶ ψιθύρισε.

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ «Γρηγόρης». Εἶναι ἐκεῖνος ποὺ παρὰ λίγο νὰ μέ...

Τῆς ἔκλεισα τὸ στόμα μὲ τὴν παλάμη μου.

—Μὴ φοβᾶσαι, τὴν καθησύχασα. Ἔπρεπε νὰ τόχω καταλάβει ἀπ' τὸν τρόπο ποὺ τὸν κοιτοῦσες. Ἔλα, ἠρέμησε.

Στὸ μεταξὺ ὁ Γρίβας εἶχε ἀνοίξει μιὰ μεγάλη πόρτα ποὺ βρισκόταν δεξιὰ ἀπ' τὸ διάδρομο καὶ μοῦκανε νόημα νὰ πλησιάσω. Ἔσπρωξα πρὸς τὸ βάθος τὸν «Γρηγόρη» καὶ πλησίασα στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας.

—Τὸ βλέπετε; ψιθύρισε ὁ Γρίβας ταραγμένος καὶ δείχνοντας μὲ τὸ χέρι του μέσα στὸ ἄνοιγμα. Γιὰ κοιτᾶξτε!

Πλησίασα πιὸ πολὺ καὶ κοίταξα πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ μοῦδειχνε. Ἕνα μικρὸ φῶς ἄναβε κι' ἔσβυνε ρυθμικά, σὲ βάθος δέκα μέτρων περίπου ἀπ' τὸ ἄνοιγμα τῆς μεγάλης πόρτας, καὶ μιὰ ἀνυπόφορη μυρουδιὰ μούχλας ἔφτασε στὴ μύτη μας.

—Φυσικὰ τὸ βλέπω, ἀποκρίθηκα ἤρεμα. Γιατὶ ὅμως τόχουν ν' ἀναβοσβύνῃ ἔτσι;

—Δὲν ἐννοῶ τὸ φῶς, ψιθύρισε πάλι ὁ Γρίβας. Ἐννοῶ ἐκεῖνο ποὺ φαίνεται δίπλα ἀπ' τὴ μικρὴ βιβλιοθήκη, ἐκεῖ κοντὰ στό...

—Πᾶψε! εἶπα πιάνοντας νευρικὰ τὸ χέρι του. Ναί. Τὸ βλέπω τώρα!!! Ἕνα γυναικεῖο πτῶμα, ἔ;

Ἀνάψα τὸ φανό μου καὶ μπῆκα μέσα. Κάνοντας λίγα βήματα κατρακύλησα σὲ μιὰ τσιμεντένια σκάλα καὶ βρέθηκα πάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ τοῦβλα. Ἐνοιωσα δυνατοὺς πόνους στὸ ἀριστερό μου πλευρὸ καὶ ἀνασηκώθηκα βλαστημώντας.

—Μεῖνε ἐκεῖ ποὺ εἶσαι! φώναξα στὸν Γρίβα ποὺ κατέβαινε τὴ σκάλα. Ἀνεβαίνω πάλι...

Σηκώθηκα μὲ κόπο κι' ἀνέβηκα τὴ σκάλα. Φτάνοντας στὴν κορυφὴ ἔκανα μιὰ μεγάλη προσπάθεια καὶ πήδησα ἀπέναντι, ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν τὸ φῶς. Ὁ Γρίβας πήδησε κι' αὐτὸς ἀπὸ πίσω μου.

—Ἀναπνέει ἀκόμα! εἶπε σκύβοντας πάνω στὸ πτῶμα. Ἔχει χάσει ὅμως πολὺ αἷμα. Κοιτᾶξτε!..

Μιὰ λίμνη ἀπὸ αἷμα εἶχε σχηματισθῆ γύρω ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς γυναίκας. Κοίταξα γύρω μου. Πίσω μας βρισκόταν μισάνοιχτη μιὰ πόρτα ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν αὐλή. Ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας ἐκείνης φαινόταν μιὰ σκάλα στὸ βάθος τῆς αὐλῆς, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸν δεύτερο ὄροφο τοῦ σπιτιοῦ. Πήραμε γρήγορα τὴ γυναίκα στὰ χέρια καὶ τὴν βγάλαμε στὴν αὐλή.

—Τρέξε στὸν «Γρηγόρη» καὶ ρώτησέ τον ἂν ὑπάρχῃ τηλέφωνο ἐδῶ κοντά, εἶπα στὸ Γρίβα. Ἂν δὲν ὑπάρχῃ κοίταξε νὰ βρῇς ἕνα ταξί.

Ρίχνοντας τὸ φῶς τοῦ φανοῦ μου στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας ἔμεινα ἄναυδος. Ἡ γυναίκα ποὺ ψυχορραγοῦσε ἦταν ἡ Ἕλενα. Στὴ βάση τοῦ ἀριστεροῦ της στήθους ἦταν καρφωμένο ἕνα στιλέτο ποὺ μόλις διακρινόταν ἡ λαβή του. Ἀνάσαινε βαρειὰ κι' ἀπ' τὴν πληγὴ εἶχε πάψει νὰ βγαίνῃ αἷμα...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα αὐτοκίνητο σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλή. Ἡ μικρὴ καγκελόπορτα ἄνοιξε μὲ δύναμη καὶ φάνηκε ἡ Κάτια νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος μου. Πίσω της ἀκολουθοῦσε ὁ Γρίβας κι' ὁ ἐνοχλητικὸς σωφὲρ ποὺ εἶχα διώξει πρὶν λίγη ὥρα.

—Κάντε γρήγορα, φώναξε λαχανιασμένη. Ἄκουσα ποὺ λέγατε ὅτι ἀναπνέει ἀκόμα, τὴ στιγμὴ ποὺ πέσατε στὶς σκάλες κι' ἔτρεξα στὴ λεωφόρο. Βρῆκα ἕνα ταξὶ καὶ τόφερα. Ἐλᾶτε! Μά... γυναίκα εἶναι;

—Ναί! Βοηθῆστε κι' οἱ τρεῖς σας νὰ τὴ μεταφέρουμε γρήγορα. Εἶναι ἡ Ἕλενα Ἀπέργη.

—Πῶς; ξεφώνησε ἡ Κάτια. Ἡ Ἕλενα; Μά, θεέ μου! Γιατί; Τί τοὺς ἔκανε;

—Ἔλα, δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ συγκινήσεις. Θὰ τὴν πᾶς στοῦ Σουρέλη καὶ θὰ τηλεφωνήσῃς νἄρθῃ ἀμέσως ὁ γιατρὸς Βάλμας. Ὕστερα φύγε καὶ περίμενε τηλεφώνημα στὴν Ἀσφάλεια.

Βάλαμε τὴν Ἕλενα στὸ ταξί. Μπῆκε κι' ἡ Κάτια κι' ὁ ἐρωτύλος ὁδηγὸς ἀνέπτυξε τὴ μεγαλύτερη ταχύτητα ποὺ εἶδα ποτέ. Τὸ ταξὶ χάθηκε πρὸς τὸ κέντρο σὰν ἀστραπή.

Γύρισα κοντὰ στὸν Κότσυρα. Ἐνοιωθα τὴν ἐπιθυμία νὰ πνίξω ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ κάθαρμα ποὺ ἄκουγε στὸ ὄνομα «Γρηγόρης». Μὰ ὁ «Γρηγόρης» στεκόταν γαλήνιος καὶ μὲ τὴν πλάτη ἀκουμπισμένη στὸν τοῖχο, ἐνῶ ἀπ' τὸ στόμα του κρεμόταν ἕνα ἐγγλέζικο τσιγάρο.

—Ποιὸς χτύπησε τὴ γυναίκα; τὸν ρώτησα προσπαθώντας νὰ φανῶ ἤρεμος. Σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ μὲ κοίταξε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

—Ποιοὶ βρίσκονται ἐπάνω; ξαναρώτησα.

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους:

—Δὲν ξέρω...

—Γιατὶ χτύπησες τὸ κουδούνι μόλις μᾶς εἶδες ; Ποιοὺς εἰδοποίησες ; Λέγε!

—Φύγετε... Ἂν ἀγαπᾶτε τὴ ζωή σας φύγετε, ἦταν ἡ ἀπάντηση.

Ὁ Κότσυφας μὲ πλησίασε. Ἔσκυψε καὶ μοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί :

—Ὅταν μεταφέρατε τὴν Ἔλενα στὸ ταξί, ἄκουσα μιὰ πόρτα ποὺ ἔτριζε δεξιὰ ἀπ' τὸ κεφαλόσκαλο τοῦ δεύτερου ὀρόφου. Μιὰ σκιὰ κατέβηκε τρία σκαλοπάτια καὶ σταμάτησε. Πρέπει νὰ προσέξουμε πολὺ ὅταν θ' ἀνεβαίνουμε...

Κοίταξα πρὸς τὸ κεφαλόσκαλο τοῦ δευτέρου πατώματος. Τίποτα δὲν σάλευε.

—Μεῖνε ἐδῶ καὶ νὰ παρακολουθήσῃς κάθε κίνηση, τοῦ εἶπα. Ἔχε καὶ τὸ περίστροφο ἕτοιμο γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό. Θ' ἀνεβῶ μαζὶ μὲ τὸν Γρίβα.

Ἔγνεψα στὸ Γρίβα νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ καὶ ἔσπρωξα μπροστὰ τὸν «Γρηγόρη». Τὸν ἔβαλα στὴν πόρτα ποὺ βρισκόταν δεξιὰ στὸ διάδρομο καὶ τὸν ὡδήγησα ἐκεῖ ποὺ κοιτόταν χτυπημένη ἡ Ἔλενα. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔμοιαζε μὲ καλοφτιαγμένο κρατητήριο. Μόνον ποὺ δὲν ἀεριζόταν καὶ τὸ πάτωμα ἦταν σάπιο. Τὸ μικρὸ φῶς συνέχιζε ν' ἀναβοσβύνῃ καὶ στοὺς τοίχους χαλασμένοι σωλῆνες ἄφηναν τὸ νερὸ νὰ ποτίζῃ τοὺς σοβάδες καὶ νὰ λιμνιάζῃ στὸ πάτωμα. Ἄφησα ἐκεῖ τὸν «Γρηγόρη» καὶ κλείνοντας καλὰ τὶς δυὸ πόρτες βγῆκα ἀπὸ τὴν αὐλὴ καὶ γύρισα στὸν Κότσυφα.

—Θὰ μείνῃς ὅπως εἶσαι καὶ θὰ προσέξῃς νὰ μὴ διαφύγῃ κανείς, τοῦ εἶπα. Ἐγὼ θ' ἀνεβῶ ἀπὸ τὴ σκάλα αὐτὴ στὸν δεύτερο ὄροφο καὶ ὁ Γρίβας θὰ πάῃ ἀπὸ τὴ σιδερένια τῆς αὐλῆς. Γιὰ τὸν «Γρηγόρη» μὴν ἀνησυχῇς. Ἂν ἐπιστρέψουν στὸ μεταξὺ ὁ Γεωργίου μὲ τὸ Μένιο, πές τους τί ἔγινε καὶ νάχουν τὸ νοῦ τους.

—Μάλιστα. Προσέξτε ὅμως γιατὶ θὰ μᾶς ἔχουν στήσει παγίδα. Ἐκεῖνος στὸ κεφαλόσκαλο...

—Μὴ νοιάζεσαι γι' αὐτόν, εἶπα. Κάνε ὅπως σοῦ εἶπα.

Καὶ ὅμως. Ὁ Κότσυφας εἶχε δίκιο. Ἕνας ἄνθρωπος στὸ σημεῖο ἐκεῖνο, ἦταν ἀρκετὰ ἐπικίνδυνος. Πῶς νὰ τὸν ἀγνοήσω καὶ ν' ἀνεβῶ ; Καλὰ ἂν ἦταν ἄοπλος. Μὰ ἂν ἦταν ὡπλισμένος ;

Προχώρησα ὡς τὴ βάση τῆς σκάλας. Εἶπα στὸν Γρίβα νὰ πάῃ ἀπ' τὴν αὐλὴ καὶ νὰ κανονίσῃ ὥστε σὲ τρία ἀκριβῶς λεπτὰ νὰ βρίσκεται στὴ κορυφὴ τῆς σκάλας, στὸν δεύτερο ὄροφο. Θὰ αἰφνιδιάζαμε ἔτσι τὸν ἄνθρωπο ποὺ βρισκόταν τρία σκαλιὰ πιὸ κάτω καὶ θ' ἀποφεύγαμε τὸν κίνδυνο.

Ἀνέβηκα ἕνα σκαλοπάτι καὶ κοίταξα πάνω. Ναί ! Ἕνας ἄνθρωπος μὲ πυτζάμες διακρινόταν στὸ τρίτο σκαλοπάτι ἀπ' τὴν κορυφή. Εἶχε τὰ χέρια πίσω καὶ στηριζόταν στὸν τοῖχο, κοιτάζοντας σὰν αὐτόματο, πότε κάτω, πότε ἀπάνω, πρὸς τὴ γωνὰ ποὺ σχημάτιζε ὁ τοῖχος στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας. Ἀπὸ τὴ γωνιὰ ἐκείνη θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιτεθῇ ὁ Γρίβας στὰ τρία λεπτὰ ἀκριβῶς. Στάθηκα καὶ πρόσεξα τὶς κινήσεις τοῦ κεφαλιοῦ του. Εἶδα ὅτι κοιτοῦσε πιὸ πολλὲς φορὲς πρὸς τὴ γωνιὰ τῆς κορυφῆς παρὰ πρὸς τὰ κάτω στὸ μέρος ποὺ στεκόμουνα ἐγώ.

Κράτησα σφιχτὰ τὸ περίστροφο καὶ μὲ χίλιες προφυλάξεις ἀνέβηκα δύο σκαλιὰ ἀκόμα. Εὐχαρίστησα τὸ Θεὸ γιατὶ τὰ σκαλιὰ ἦταν καινούργια καὶ δὲν ἔτριζαν, κι' ἀνέβηκα ἄλλα δύο. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς πυτζάμες ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιτάζῃ ὅπως καὶ πρίν. Ἦταν φανερὸ πὼς δὲν μὲ εἶχε ἀντιληφθῇ ν' ἀνεβαίνω.

Ἀνέβηκα πέντε σκαλοπάτια ἀκόμα καὶ σταμάτησα. Βρισκόμουνα στὸ πρῶτο πλατύσκαλο. Στὸ ἕβδομο σκαλοπάτι ἀπὸ κεῖ ποὺ στεκόμουνα ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ κοίταζε ἀνήσυχος πότε πρὸς τὰ πάνω καὶ πότε πρὸς τὰ κάτω.

Ἔσκυψα καὶ τὸν κοίταξα μὲ προσοχή. Εἶχε τὰ χέρια πίσω καὶ στηριζόταν στὸν τοῖχο. Ἀνάμεσα ὅμως στὰ δάχτυλα ἔπαιζε νευρικὰ ἕνα πιστόλι.

Ξαφνικὰ ἕνα χέρι πρόβαλε ἀπὸ τὴ γωνιὰ ποὺ σχημάτιζε ὁ τοῖχος στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας. Μοῦ ἔκανε νόημα νὰ πλησιάσω ἀκόμα πρὸς τὰ πάνω. Κοίταξα τὸ ρο-

λόϊ μου. Τὸ φώσφορο ἔδειχνε πὼς τὰ τρία λεπτὰ εἶχαν συμπληρωθῆ. Λίγα δευτερόλεπτα ἀκόμα κι' ἡ σιλουέττα τοῦ Γρίβα πρόβαλε δειλὰ ἀπ' τὴ γωνιά.

Εἶχε σημάνει ἡ ὥρα. Μὲ δύο μεγάλα βήματα βρέθηκα κοντὰ στὸν ἄνθρωπο μὲ τὶς πυτζάμες καὶ τὸν ἅρπαξα ἀπ' τὸ κεφάλι. Ταυτόχρονα, ὁ Γρίβας πήδησε πρὸς τὰ κάτω. Τὸ περίστροφο τοῦ ἀντιπάλου ἐκπυρσοκρότησε. Ἕνα μεγάλο κομμάτι σοβάδες ξεκόλλησε ἀπὸ τὸν ἀπέναντι τοῖχο καὶ κατέπεσε μὲ θόρυβο στὸ διάδρομο.

Ἐπακολούθησε ἄγρια πάλη στὸ πλατύσκαλο, ποὺ βρεθήκαμε κι' οἱ τρεῖς, κατρακυλώντας τὰ σκαλοπάτια, καὶ σὲ λίγο ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς πυτζάμες βρισκόταν στὴ διάθεσή μας. Ἔτρεμε ὁλόκληρος καὶ μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα ἀναγκάστηκε ν' ἀνεβῇ τὰ σκαλιὰ καὶ νὰ προχωρήσῃ στὸ βάθος τοῦ δεύτερου ὀρόφου χωρὶς νὰ μιλήσῃ.

—Ὄχι ἀπὸ δῶ, μοῦ ψιθύρισε ὁ Γρίβας. Νὰ τὸν πᾶμε καλύτερα πρὸς τὸν ἀπέναντι διάδρομο, στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο μὲ τὴ τζαμόπορτα. Ἄκουσα ψίθυρο ἐκεῖ μέσα ὅταν ἐρχόμουνα πρὸς τὴ σκάλα.

Προχωρήσαμε πρὸς τὰ ἐκεῖ μὲ χίλιες προφυλάξεις. Ἀπὸ κάτω ἀκούστηκε θόρυβος.

Ἕνα δυνατὸ χτύπημα τῆς ἐξώπορτας στὴν ἀρχή... ὕστερα βήματα σιγανὰ ποὺ ἀνέβαιναν τὴ σκάλα. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς πυτζάμες ποὺ βάδιζε μπροστὰ σταμάτησε κι' ἀφουγκράστηκε.

Ἔξαφνα ἡ τζαμόπορτα ἄνοιξε καὶ μιὰ βαρειὰ φωνὴ ἀκούσθηκε νὰ προστάζῃ:

—Πετάξτε τὰ περίστροφα καὶ γυρίστε πίσω! Φύγετε ἀμέσως !

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς πυτζάμες ἔφυγε τρέχοντας καὶ χώθηκε στὴν τζαμόπορτα. Τρεῖς ἄνθρωποι στέκονταν ἐκεῖ μὲ τὰ πιστόλια καταπάνω μας.

—Ἂν ἀγαπᾶτε τὴ ζωή σας κάνετε αὐτὸ ποὺ εἶπα! διέταξε ἄγρια ἡ ἴδια φωνή. Ἐκτὸς ἂν ἀγαπᾶτε τὰ αἵματα... Σηκῶστε ψηλὰ τὰ χέρια ! !

Τὰ βήματα ποὺ ἀκούστηκαν πρὸ ὀλίγου στὴ σκάλα δυνάμωναν. Ὕστερα ἀκούστηκαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος μας. Ἔγνεψα στὸ Γρίβα νὰ σηκώσῃ τὰ χέρια χωρίς ν' ἀφήσῃ τὸ περίστροφο. Τὸ ἴδιο ἔκανα καὶ γώ.

—Πετάξτε τὰ περίστροφα καὶ γυρίστε πίσω ! πρόσταξε βραχνὰ ἡ ἴδια φωνὴ πάλι. Διαφορετικὰ πυροβολοῦμε ! !

Τὰ βήματα ποὺ ἄκουγα εἶχαν ἀπομακρυνθῆ πρὸς τὸ πίσω μέρος τῆς τζαμόπορτας τώρα. Ἀπογοητεύτηκα. Μόνον ἕνα θαῦμα θἄσωζε καὶ μένα καὶ τὸ Γρίβα, ὅπως βρισκόμαστε μπερδεμένοι. Νὰ πετάξουμε τὰ περίστροφα καὶ νὰ γυρίσουμε πίσω μοῦ φαινόταν πολὺ ἀτιμωτικὸ καὶ γελοῖο. Ἀλλὰ πάλι νὰ σκοτωθοῦμε ἔτσι ; Τόσο ἄδοξα ;...

Ἐν τάξει ! εἶπα στὸν ἄνθρωπο ποὺ διέτασσε, προσπαθώντας νὰ κερδίσω κάποιο χρόνο. Θὰ πετάξουμε τὰ περίστροφα καὶ θὰ γυρίσουμε πίσω ἀμέσως. Μπορεῖς ὅμως νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι...

Ἀνατρίχιασα καὶ σώπασα ἀμέσως. Ὁ Γρίβας κατέβαζε τὸ χέρι του σιγὰ πιέζοντας τὴ σκανδάλη.

—Μή ! τοῦ φώναζα. Κάνε ὅ,τι σοῦ λένε !...

Μὲ κοίταξε μὲ τὸ βλέμμα σκοτεινό. Τοὔκλεισα συνθηματικὰ τὸ μάτι καὶ συμμορφώθηκε. Ὕψωσε ξανὰ τὸ χέρι μὲ τὸ περίστροφο.

—Θὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε λοιπὸν ὅτι δὲν θά...

Δὲν πρόφθασα νὰ τελειώσω. Δύο ἄντρες πρόβαλαν ξαφνικὰ ἀπ' τὸ ἀριστερὸ μέρος τῆς τζαμόπορτας καὶ χύμηξαν πάνω στοὺς τρεῖς ποὺ μᾶς εἶχαν καθηλώσει. Ἦταν ὁ Γεωργίου μὲ τὸ Γιαννόπουλο, ποὺ τόση ὥρα ἄκουγα ν' ἀνεβαίνουν τὶς σκάλες ! ! !...

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Παρητήθη ἐκ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Γιαννούλης Νικόλαος καὶ ἀπενεμήθη αὐτῷ ὁ βαθμὸς τοῦ 'Αστυνόμου Β' τάξεως, λόγῳ συμπληρώσεως 25ετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ἐξ ἧς 5ετοῦς τοιαύτης εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' τάξεως. Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ 'Αστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, ὁ κ. 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειάν του.

Παρητήθησαν ἐκ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ 'Αστυφύλακες : κ.κ. Καπώνης Κωνσταντῖνος καὶ Τάγκαλος Φίλιππος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἐγκυκλίου διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου 'Εθνικῆς 'Αμύνης, ἀπενεμήθη τὸ 'Αναμνηστικὸν Μετάλλιον 'Εθνικῆς 'Αντιστάσεως εἰς τὸν 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' κ. Γιαννόπουλον Βασίλειον.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἔπαινος καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν ἀστυφύλακα κ. Σκρέτην Κωνσταντῖνον, διότι τὴν 18-1-1962 καὶ ὥραν 2.30, χάρις εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν παρατηρητικότητα, τὸ ἐπιδειχθὲν θάρρος καὶ τὴν ἀναπτυχθεῖσαν πρωτοβουλίαν καὶ δραστηριότητα, συνέλαβεν ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν Καραΐσκον 'Ηλίαν τοῦ Θεοδώρου, διαρρηγνύοντα περίπτερον καὶ ὅστις, ἐξεταζόμενος βραδύτερον εἰς τὸ Τμῆμα, ὡμολόγησεν ἑτέρας δύο διαρρήξεις περιπτέρων.

***

ΑΠΟΝΟΜΗ ΜΕΤΑΛΛΙΩΝ ΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥΣ

Διὰ Β.Δ., δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 27 τῆς 30-1-62 Φ.Ε.Κ. (τεῦχος Γ'), ἀπενεμήθη ὁ Σταυρὸς τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Βασιλικοῦ Τάγματος τοῦ Φοίνικος, εἰς τοὺς κατωτέρω ἀξιωματικοὺς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων :

Ὑγειονομικοὺς ἀξιωματικούς, 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς Β' τάξεως κ.κν Γεώργιον Γριτσόπουλον, Νικόλαον Κιούπην, Δημήτριον Κλεπετσάνην καὶ Γεώργιο. Κουτσούρην.

'Αστυνόμους Α' τάξεως κ.κ. Γεώργιον Τσατούχαν, Πολύκαρπον Μπρικόλαν, Γεώργιον Σταματόπουλον, 'Αντώνιον Λεοντῖνον, Δημήτριον Μητσάκην, 'Ιωάννην Πάρχαν, Χρῆστον Καραχάλιον, Νικόλαον Παπαναστασίου, Νικόλαον Παναγιωτόπουλον, Δανιὴλ 'Ιωακείμ, Κωνσταντῖνον Μπακῆν, Πέτρον Σαμολαδᾶν, Γεώργιον Παπαλεξόπουλον, Σταῦρον Κωτσόπουλον Χρῆστον Καμπούρην, Γεώργιον 'Αγγελόπουλον, Κωνσταντῖνον Τσιοῦγκον, Κωνσταντῖνον Δημητρόπουλον, Γεώργιον Κυραγιάννην, Εὐθύμιον Μᾶνον, Κωνσταντῖνον Σταθόπουλον, Σπυρίδωνα Κάκον, 'Ηλίαν 'Ιατρόπουλον, Παναγιώτην Καρυοπούλην, Πέτρον Σηφάκην, Δημήτριον 'Ανδρώνην, 'Αναστάσιον 'Ανδρινόπουλον, Βάϊον Παπασταθόπουλον, 'Αντώνιον Τσουρῆν, Νικόλαον Ψαλλίδαν, 'Εμμανουὴλ Δρακάκην, 'Ανδρέαν Φιλίππου, 'Ιωάννην Κασίμην, 'Αθανάσιον Κιτσοπανίδην, Κωνσταντῖνον Παπασπυρόπουλον, Κωνσταντῖνον Σταυρόπουλον, 'Αθανάσιον Γεωργουλέαν, Εὐθύμιον Σταθόπουλον, Γεώργιον Κυρκῖτσον, Χρῆστον Παπαπαναγιώτου, Δημήτριον Σαμαρᾶν, Χρῆστον Μαραγούσην, 'Αλκιβιάδην Σταματόπουλον, Βασίλειον 'Αρβανίτην, 'Ηλίαν Διακουμῆν, Βασίλειον

'Ανδρεόπουλον, 'Ηλίαν Μπούραν, 'Ανδρέαν Λαλιώτην, 'Εμμανουὴλ Δρυλλεράκην, Κωνσταντῖνον Σούτην, Κωνσταντῖνον Πολίτην, Πέτρον Παπαδόγκωναν, Χρῆστον Σπυρογιαννόπουλον, Γεώργιον Χαλατσᾶν, Χρῆστον Νικολουλέαν, 'Ηλίαν Πολίτην, Νικόλαον Καρυδάκην, Σπυρίδωνα Τριανταφύλλου, Παῦλον Λάζον, Θεμιστοκλῆν Νίκαν, 'Αντώνιον Κρητικίδην, Γεώργιον Σωτηρόπουλον, Βασίλειον Κούτραν, Γεώργιον Κουτρούλην, Θεόδωρον 'Αναγνωστόπουλον, 'Αθανάσιον Καββαθᾶν, Γεώργιον Λυμπέρην, Θεόδωρον Σκάρπαν, 'Αγγελάκην Κοτρῶτσον, 'Ιωάννην Λυράκην, Γεώργιον Τσακανίκαν καὶ Γεώργιον Βλητάκην.

***

ΧΟΡΟΕΣΠΕΡΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΝ ΛΕΣΧΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὴν 18ην Μαρτίου 1962, εἰς τὴν 'Αστυνομικὴν Λέσχην τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς, ἐδόθη χοροεσπερίς, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθησαν ἄνω τῶν 500 ἀτόμων.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω συγκέντρωσιν παρέστησαν ἐκ τῶν ἐπισήμων, οἱ : κ.κ. Δημήτριος Βρανόπουλος, Ὑπουργὸς Συγκοινωνιῶν, Δημήτριος Δαβάκης, Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν, Δημήτριος 'Αλιπράντης, Ὑφυπουργὸς Οἰκονομικῶν, Θεόδωρος Ρακιντζῆς, 'Αρχηγὸς 'Αστυνομίας Πόλεων, οἱ βουλευταὶ Πειραιῶς : κ.κ. 'Ανδριανόπουλος, Σαββόπουλος, Σκορδίλης καὶ Μπουγᾶς. Ὡσαύτως παρευρέθησαν οἱ κ.κ. Γ. Κυριακάκος, Πρόεδρος Δημοτικοῦ Συμβουλίου Πειραιῶς, Ε. Παπαντωνάκος, 'Αντιπρόεδρος Δημοτικοῦ Συμβουλίου Πειραιῶς, Εὐγενικός, Εἰσαγγελεὺς Πειραιῶς, 'Αγγελόπουλος, Πρόεδρος Πρωτοδικῶν Πειραιῶς, Σιγκούρης, Πρόεδρος Δικαστηρίου 'Ανηλίκων Πειραιῶς, Παππᾶς, πλοίαρχος, Ναυτικὸς Διοικητὴς Πειραιῶς, Καλίτσης, πλοίαρχος Λ.Σ., Λιμενάρχης Πειραιῶς, Θεοχάρης, Διευθυντὴς Ὑπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, Δημήτριος Κούμς, Πρόεδρος Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Πειραιῶς, Σπυρίδων Βαμβακᾶς, Πρόεδρος Ὑφασματεμπόρων Πειραιῶς, Π. Παπαμαρινόπουλος, Πρόεδρος Ἐπαγγελματικοῦ Ἐπιμελητηρίου Πειραιῶς, Κοσμᾶς 'Αναγνωστόπουλος καὶ Πέτρος Παπαδόπουλος, Πρόεδρος καὶ 'Αντιπρόεδρος, ἀντιστοίχως, τοῦ Συλλόγου 'Αρτοποιῶν Πειραιῶς, 'Ιωάννης Κασιμάτης καὶ Σταῦρος Καλαρούτης, Πρόεδρος καὶ Γενικὸς Γραμματεύς, ἀντιστοίχως, τοῦ 'Εργατικοῦ Κέντρου Πειραιῶς, Προκοπίδης, Διευθυντὴς τοῦ 'Ιδρύματος Προστασίας 'Ανηλίκων «Ὁ Καλὸς Ποιμὴν» μετὰ τῆς Γραμματέως δίδος Σακελλαρίου, ἐκ τῶν διευθυντῶν τῶν Πειραϊκῶν ἐφημερίδων οἱ κ.κ. Γ. Πιτσάκης, Κ. Φραγκούλης καὶ 'Αν. Χαρβαλιᾶς, αἱ Κυρίαι τοῦ «'Ομίλου Κυριῶν Φίλων 'Αστυνομίας» Γερανέα, Δαρδανοῦ, Κατσιβαρδάκου, Γουργουρῆ, "Αννα Λούλου, Γ. Γραμματεὺς τῆς «Λέσχης Ἐργαζομένου Κοριτσιοῦ Πειραιῶς» καὶ πολλὰ ἕτερα ἐπίλεκτα μέλη τῆς 'Αθηναϊκῆς καὶ Πειραϊκῆς Κοινωνίας, ὡς ἐπίσης καὶ πλεῖστα μέλη τῆς ἐν 'Ελλάδι 'Αμερικανικῆς 'Αστυνομικῆς 'Αποστολῆς.

'Επίσης εἰς τὴν ὡς ἄνω χοροεσπερίδα παρευρέθησαν οἱ τέως 'Αστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Α' κ.κ. Γεώργιος Κοντογεώργος καὶ Νικόλαος Ταβουλάρης, οἱ 'Αστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Α' κ.κ. Νικόλαος Νικητάκης, Διευθυντὴς 'Αστυνομίας Πειραιῶς, 'Αριστείδης Παπαδόπουλος, 'Αδὰμ 'Αδαμόπουλος, Δημοσθένης Χανδρινός, Δημήτριος Βασιλάκος, οἱ 'Αστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Β' κ.κ. 'Αθαν. Κωτσιᾶς, Κωνστ. Κατσάρης, Στέφαν . Μανέττας, Γεώργ. Κατσικαβέλος καὶ ὁ ὑγειονομικὸς Διευθυντὴς Β' κ. Θ. Κισκήρας.

"Απαντες οἱ ἀνωτέρω προσῆλθον μετὰ τῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν των.

Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν παρουσιάσθη πλούσιον καλλιτεχνικὸν πρόγραμμα μὲ συμμετοχὴν καὶ τῆς 'Ορχήστρας τῆς «Πειραϊκῆς Λυρικῆς Σκηνῆς» ὑπὸ τὸν κ. Λυκιαρδόπουλον καὶ ἐκτελεστὰς εἰς μελῳδίας ἀπὸ τὴν ὀπερέτταν τοῦ Ν. Χατζηαποστόλου «Γκρεμισμένη Φωλιὰ» τοὺς κ.κ. Η. Ζάκκαν, Γ. Κρῖνον, Κ. Μανιατάκην καὶ 'Αρ. Χρυσοχόου.